

Giới thiệu Hợp Đồng Tình Yêu

Tên truyện: Hợp Đồng Tình Yêu

Tác giả: Licae085

Thể loại: truyện tình yêu

Nội dung truyện online: Có một cô gái nằm nghỉ, gió thổi qua làm tóc cô bay bay nhưng lại chẳng thể nào thổi bay được sự buồn bã trên khuôn mặt thanh tú. Ánh mắt cô cứ một lúc lại dừng trên chiếc điện thoại.

Cứ nhìn rồi lại thờ dài.

Cho đến khi chuông điện thoại vang lên, vui mừng nhìn màn hình nhưng lại không phải là người cô mong chờ... Liệu với cô hạnh phúc là gì khi suốt ngày mòn mỏi ngóng trông một người.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Tổ Tình Tổ Tình Và Tổ Tình...

Thầy giáo bước vào, cả lớp đang âm ỉ lập tức im bật. Quét một vòng quanh lớp, thầy nghiêm giọng hỏi:

– Trần Tường Vi đâu?

Cả lớp cùng nhìn về phía lớp trưởng, người duy nhất có quyền lên tiếng lúc này.

– Thưa thầy, bạn ấy bị đau bụng nên xuống phòng y tế rồi ạ.

Thầy giáo nheo mắt nguy hiểm.

– Thật à?

Lớp trưởng đỏ mặt hồi lạnh.

– Vâng ạ.

Rồi thầy bỗng nhiên nở nụ cười.

– Vậy để thầy xuống thăm em ấy xem sao.

Xong phim! Mắt thấy thầy vừa khuất bóng, lớp trưởng bỗng gào ầm lên.

– Gọi cho con Vi, bảo nó xuống phòng y tế ngay và lập tức!!!

Trên sân thượng.

Có một cô gái nằm nghỉ, gió thổi qua làm tóc cô bay bay nhưng lại chẳng thể nào thổi bay được sự buồn bã trên khuôn mặt thanh tú. Ánh mắt cô cứ một lúc lại dừng trên chiếc điện thoại.

Cứ nhìn rồi lại thờ dài.

Cho đến khi chuông điện thoại vang lên, vui mừng nhìn màn hình nhưng lại không phải là người cô mong chờ.

Cô cất giọng uể oải trả lời.

– Gì...?

– Xuống phòng y tế ngay, ông Hùng đang xuống kiểm tra đấy!!!

Tường Vi nhủ mày để điện thoại ra xa khỏi tai. Nói to thể làm gì, điếc hết cả tai.

– Rồi rồi tao xuống đây.

“Cạch!”

Tường Vi tắt máy, bỗng nghe thấy tiếng cửa mở, cô tò mò thò đầu trông ra lối đi lên sân thượng. Có ai cũng trốn tiết giống cô à?

– Có gì nói mau đi.

Giọng con trai.

– À ừm...chị...chị thích em!!!

Cô gái dường như đã thu hết can đảm, nói một hơi thật to. Nhưng cậu con trai lại chẳng chút để ý.

– Ồ nhưng tôi không thích chị.

Cô gái cúi đầu, từng giọt nước mắt từ từ rơi xuống nhưng vẫn cố ra vẻ kiên cường.

– Ha ha, chị cũng nghĩ thế nhưng lại không chịu được muốn nói cho em biết.

Tường Vi hứng thú chứng kiến màn tỏ tình trước mắt, càng ngày càng thấy giống phim Quỳnh Dao hiện đại, nhưng mà, khóc giả quá, xem không có cảm xúc.

Đội cả hai người kia đi cũng là lúc Tường Vi chợt nhớ ra...phòng y tế!!! Chạy thực mạng xuống phòng y tế, Tường Vi thầm cầu nguyện trăm ngàn lần là ông hung thần đó đừng đến trước cô nhưng...

– TRẦN TUỜNG VI!!!

Cô lập tức quay lại, giờ tay chào như một người lính.

– Dạ có em!

– Về lớp úp mặt vào tường, mai nộp cho tôi bản kiểm điểm!

Sáng tiếp theo...

– Alo?

– Lại trốn tiết hả?

– Ồ, kiếm đại lí do giúp tao xin nghỉ đi, thế nhé!

– Này... Tút... Tút...

“Cạch”

– Em có biết chị đã yêu đơn phương em 2 năm rồi không?

– Vậy chị cứ tiếp tục đơn phương đi.

Lại màn tỏ tình nữa à? Tường Vi tò mò ngó đầu ra khỏi bức tường. Sao cậu con trai kia quen quen.Hình như...hình như...là cái tên hôm qua mà???

Lớn lên mặt mũi thế nào mà suốt ngày được tỏ tình thế không biết.Tường Vi tò mò muốn biết mặt cậu con trai đó nhưng cậu ta lại chẳng hề quay đầu lại lấy một lần.

Sáng thứ 3...

– Nguyễn Khánh Nam, tôi thích cậu!

Giờ còn có kiểu tỏ tình bá đạo thế này nữa à, Tường Vi vừa ngậm kẹo mút vừa nghĩ thầm.

– Tôi biết.

Trong mắt cô gái ánh lên tia hi vọng.

– Vậy cậu...

– Nhưng tôi thích người khác rồi.

Chep, cậu ta từ chối càng ngày càng lên tay. Cho người khác hi vọng rồi đẹp bỏ ngay tức khắc được. Thà cứ thẳng thừng như lúc đầu còn dễ ưa hơn.

Nhưng chị gái kia có vẻ vẫn chưa chịu từ bỏ.

– Cậu nói dối! Nếu cậu thích ai thì làm sao tôi lại không biết???

Nghe vậy, cậu cười mỉa.

– Tôi thích ai còn để cho các chị biết sao?

– Vậy được, chỉ cần cậu công khai quan hệ với cô gái đó, chúng tôi sẽ không làm phiền cậu nữa.

Cô gái hung hăng nói, không hề che dấu tia đắc ý trong mắt. Tất cả những cô gái trong cái trường này không ai là không nghe danh nhóm “Tam tỷ” của cô, tuyên bố không được bén mảng đến gần Nguyễn Khánh Nam trừ những người ở trong nhóm đã lan rộng và trở thành quy định của trường. Cô không tin có đứa con gái nào lại to gan dám chống lại cái luật ngầm đó trừ khi nó không muốn sống nữa.

Nhưng Khánh Nam lại chẳng chút bối rối, vẫn giữ điệu cười bất cần.

– Là chị nói đấy, tôi đã ghi âm lại rồi.

Nói rồi cậu rút chiếc điện thoại trong túi quần ra giờ lên. Quay người, Khánh Nam từ từ tiến về chỗ Tường Vi đang trốn.

Cậu học sinh được nhiều người tỏ tình đó rất đẹp trai, đẹp trai hơn tất cả những người Tường Vi thấy trong trường, nhưng ở cậu ta cũng có một cái gì đó lạnh, đây không phải mấy cái thứ có thể tỏ vẻ hay thể hiện cool ngầu, mà là tự nhiên toát ra từ trên người cậu. Nhưng đồng thời, cái lạnh đó cũng mang vẻ bất cần, thờ ơ. Chính vì ấn tượng ban đầu khó hiểu như thế nên Tường Vi không thích Khánh Nam.

Mơ hồ, khó hiểu, lạnh lùng, ngang ngược.

Nhưng...

Tại sao cậu ta lại đi về phía này? Đến khi Tường Vi kịp nhận ra thì Khánh Nam đã đến trước mặt cô từ lúc nào.

Cậu cầm tay lờ cô đứng lên, rồi lại lờ cô đến trước mặt bà chị kia. Lạnh lùng lên tiếng.

– Giờ chị chịu rút chưa?

Bà chị kia cảm như hén, vẻ hùng hổ lúc nãy bay sạch, nét mặt không-thể-tin-nổi nhìn Khánh Nam, quay phắt sang Tường Vi như kiểu tao-sẽ-xử-mày-sau rồi dậm chân bỏ đi. Thậm chí Tường Vi còn tưởng chị ta sẽ nói rằng: “Hãy đợi đấy!” như trong cái phim hoạt hình gì đó mà cô tình cờ xem qua.

Không đợi chị ta khuất bóng, cô giằng tay ra khỏi Khánh Nam, chất vấn.

– Tại sao cậu lại làm thế?

– Thông minh chút đi, chẳng nhẽ nghe lén từ sáng hôm kia đến giờ mà cô còn không hiểu?

Cậu ta biết mình nghe lén? Nhận ra mình không đúng, Tường Vi dụ giọng.

– Dù thế thì cậu cũng đừng lờ tôi ra làm lá chắn chứ!

– Cái thứ tình cảm phiền phức rẻ mạt đó, tôi mà không dùng cách này thì sẽ chẳng bao giờ chấm dứt được.

“Chát!”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Đừng Ôn Nữa

– Cô làm cái gì vậy?

Khánh Nam nhú mày nhìn Tường Vi tự vỗ vào mặt mình.

– Tôi cố gắng để không tát vào mặt cậu.

Tường Vi rất ghét những kẻ coi thường tình cảm của người khác nhưng lại không thích gây gỗ nên bỏ đi.

—

– Vi thân mến, xuống căng tin với tao.

Lan Hương như thường lệ lại đến rủ rê cô bạn của mình.

– Không.

– Tao mua cho mày một cái bánh mì, okay?

Không may may suy nghĩ, cô đồng ý ngay tức khắc.

– Ok, đi luôn.

Được cái bánh mì miễn phí, Tường Vi vui vẻ bóc ra ăn, tâm trạng cũng tốt lên phần nào.

Nhưng bỗng nhiên vai cô bị ai xô mạnh, chiếc bánh rơi xuống đất, cô gái kia “ừ” một tiếng rồi bỏ đi. Tường Vi nhú mày, cô không phải người nóng tính nên bỏ qua.

Còn Lan Hương đã sớm không còn bình tĩnh, cô bạn lắm bầm:

– Đã va vào còn không xin lỗi, “duyên” thế không biết!

– Kệ đi.

Tường Vi nhặt chiếc bánh lên, phui qua vài cái rồi cho vào miệng ăn ngon lành.

– Rơi xuống đất rồi thì mày bỏ đi chứ còn ăn làm gì? _ Lan Hương cầu nhàu.

– Có bầm lắm đâu.

Tường Vi thân nhiên đáp lại, bánh còn chưa rơi ra khỏi vỏ, bầm cái gì mà bầm.

Đi được vài bước, cảm thấy có ánh mắt hướng về phía mình, Tường Vi quay đầu lại. Thì ra là bà chị đã tỏ tình với cậu bạn trên sân thượng. Còn bên cạnh chị ta là người lúc này va phải cô mà không xin lỗi. Thoáng chốc, Tường Vi đã hiểu ra vấn đề.

Nhưng thế thì sao?

Rồi cô quay lưng đi bỏ lại khuôn mặt hằm hằm tức giận của bà chị đó ở đằng sau.

Nhưng mọi chuyện chưa dừng ở đây. Liên tiếp những ngày sau đó, Tường Vi bị chơi khăm: Cặp sách bị thả vào bể nước, đi trên đường thì luôn bị xô ngã, có hôm quá đáng còn “vô tình” dính nguyên cái kem lên áo cô,...

Không phải Tường Vi nhát gan hay nhu nhược gì hết mà mấy trò thế này không đáng để cô phải bận tâm. Cô có giới hạn chịu đựng của mình, chỉ cần không ai vượt qua ranh giới đó thì cô sẽ chẳng bận tâm mà đi làm ba cái vụ trả thù hay gì đó tương tự, nhưng nếu ai đó chán sống mà vượt qua ranh giới đấy thì tin cô đi, kẻ đó cũng chẳng yên ổn được lâu đâu mà rảnh đời đi bắt nạt cô nữa đâu.

– Lan Hương, tao có để quên đồng hồ ở chỗ mày không?

Lan Hương ngạc nhiên nhìn khuôn mặt lo lắng của cô bạn.

– Không, sao thế? Mất à?

– Ừ, không thấy đâu cả.

Tường Vi lục tìm trong ngăn bàn nhưng không thấy chiếc đồng hồ đâu mà chỉ thấy một tờ giấy nhớ. Trên đó ghi: Muốn lấy lại đồng hồ thì lên sân thượng.

Mặt Tường Vi lạnh đi, vò tờ giấy trong tay rồi đi ra khỏi lớp, Lan Hương gọi với theo nhưng cô cũng không trả lời.

– Mày nói xem con nhỏ ấy có đến không?

– Sao lại không, sáng nay tao thấy nó tìm cái đồng hồ loạn cả lên. Nó đến rồi kia!

Tường Vi lên sân thượng, bước chân có chút gấp gáp. Nhưng một lúc sau bỗng dung cánh cửa sập lại, tiếng khoá cửa vang lên. Thấy vậy, cô vội đập cửa.

– Vẫn còn người ở trong này, đừng khoá cửa.

– Ha ha, Trần Tường Vi, chúng tôi cố tình khoá đấy.

Tiếng bước chân xa dần. Tường Vi lục tìm điện thoại nhưng cô chợt nhớ ra mình vừa đưa cho Nguyễn Anh mượn, giờ nghĩ lại hình như về mặt của cô bạn đó hơi áy náy.

Chết tiệt!

Cô ra chỗ lan can, thử hét thật to để gọi mấy người bên dưới nhưng vô ích.

– Ôn quá!

Tường Vi chưa kịp vui mừng thì đã thấy người vừa lên tiếng là Khánh Nam- nguyên nhân mọi rắc rối mấy ngày hôm nay của cô. Cậu đã đứng sau lưng cô từ bao giờ, hai tay đút túi, uể oải dựa vào tường.

– Sao cậu lại ở đây?

– Tôi ngủ.

Trầm mặc một lát, cô chìa tay ra.

– Cho tôi mượn điện thoại.

– Không có, tôi để quên rồi.

Một cơn gió lạnh thổi qua.

Tường Vi quay mặt ra phía lan can, hét một hơi thật to và dài.

-Aaaaaaaaaaaaaaaaaa!

Như muốn xả đi những cơn giận và sự chịu đựng của cô mấy ngày nay.

Khánh Nam cũng không định ở lại để mắng nhi bị tra tấn, cậu mở cửa đi nhưng không được.

– Cửa khoá rồi.

Quay lưng lại, cậu thấy người con gái vừa mới hét như điên vài giây trước đã ngồi dựa vào lan can từ bao giờ, chăm chú nhìn cậu.

Từ trước tới nay dường như chưa chuyện gì có thể làm Khánh Nam thay đổi sắc mặt và lần này cũng thế. Cậu chỉ trầm mặc một chút rồi ngồi xuống, dựa vào bức tường. Cả hai đều không lên tiếng cho đến khi Tường Vi nhận ra sự bất thường của người ngồi đối diện.

Cô nhú mồm hỏi:

– Cậu sao thế?

Thấy đối phương không trả lời, cô bèn ngồi dậy, tiến lại gần. Đưa tay khua đi khua lại trước mặt Khánh Nam. Cậu khó chịu bắt lấy tay cô, khàn giọng nói:

– Đừng, tôi chóng mặt.

Khi tay Khánh Nam chạm vào tay Tường Vi cô hơi giật mình.

– Sao tay cậu nóng thế?

Rồi cô đặt tay mình lên trán cậu.

– Nóng quá, cậu bị sốt rồi!

Khánh Nam bịt miệng cô lại nhưng dường như sợ cô vẫn còn nói bèn trực tiếp ôm đầu cô làm cả khuôn mặt Tường Vi dính sát vào người cậu. Cô cảm nhận thấy cơ thể nóng rực của Khánh Nam cũng như nghe rõ từng nhịp tim vững chãi của cậu. Cả người Tường Vi cứng đờ, rồi cô nghe thấy cậu nói:

– Đừng ồn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Cô Dễ Bắt Nạt Lắm Sao?

Đơ người một giây, Tường Vi bắt đầu tìm cách thoát ra khỏi cái ôm nóng rực của Khánh Nam. Dù sao cũng là con gái, bị con trai ôm thì người bình tĩnh như Tường Vi cũng phải đỏ mặt nhưng không phải do ngại ngùng mà là tức giận. Trong lúc cô tưởng chừng như sắp ngạt thở thì lại bị đẩy ra không thương tiếc. Do quá bất ngờ, cả người Tường Vi đập mạnh xuống nền đất lạnh băng.

Khó khăn chống tay dậy, cô nhận được một ánh mắt không có độ ấm của Khánh Nam, thậm chí trong mắt còn có sự chán ghét không hề che giấu. Ánh mắt đó... giống sự hận thù hơn là chán ghét. Nhưng dường như nó không dành cho cô, mà là dành cho một người khác, một người mà cậu đang nghĩ đến thông qua cô.

– Đừng động vào tôi!

Tường Vi không những không sợ hãi mà còn tức giận hơn nữa. Là cô muốn động vào sao? Chính cậu kéo cô vào rồi ôm đấy chứ! Nhưng những lời này cô đều không nói ra, bởi cho dù có nói thì Tường Vi dám chắc cậu cũng không bỏ vào tai đâu. Cô chỉ hậm hực trả lời:

– Tôi không thèm!

Cô không thèm chấp một con ma ốm!

Sự tức giận qua đi, Tường Vi bình tĩnh rút trên đầu ra một cái ghim cài tóc nhỏ, tiến về phía cửa. Lâu rồi không động đến, không biết cái trò vật này còn dùng được không. Đến bên cửa, Tường Vi cong lưng, đưa chiếc ghim vào ổ khóa, xoay xoay hí hoáy một lúc thì “cách”, tiếng cửa mở ra. Thành thạo và tự nhiên như thể cô đã làm trò này hàng chục lần.

Nếu không phải Khánh Nam sốt khá cao thì cô cũng không muốn dùng đến trò này vì cô đã tự nhủ là sẽ không bao giờ sử dụng những mảnh khước này nữa.

Tường Vi biết trong suốt quá trình mở khóa, vẫn có một ánh mắt lạnh băng theo dõi từng cử động của cô nhưng cô không để ý. Dù sao Khánh Nam cũng đang bị sốt, chắc cậu không nhớ gì đâu mà cho dù có nhớ thì đã làm sao? Rồi cô đứng trước mặt Khánh Nam, khoanh hai tay trước ngực, cô phải nói cho rõ ràng không thì lại bị đẩy ra như ban nãy.

– Cậu muốn tự đi hay để tôi đi?

Sau một lúc, Khánh Nam chống tay đứng lên thay cho câu trả lời. Trong mắt cậu không còn sự chán ghét như ban nãy nữa nhưng vẫn không hề có độ ấm, một ánh mắt bình tĩnh và đầy cảnh giác. Xem ra cậu có một kĩ ức không mấy tốt đẹp nhưng Tường Vi không tò mò cũng chẳng tỏ vẻ thương xót bởi chính cô cũng có những bí mật không muốn để ai biết.

Đi chưa được mấy bước, Khánh Nam bỗng đâm sầm vào tường và suýt ngã nếu không có Tường Vi nhanh tay đỡ lấy. Cô đánh giá quá cao sức chịu đựng của cậu ta rồi thì phải? Thấy Khánh Nam chuẩn bị tái diễn lại lịch sử, đem Tường Vi đẩy xuống đất lần nữa, cô bèn nói:

– Tôi cũng chẳng phải sâu bọ rắn rết hay quái vật gì kinh khủng mà cậu cứ phải đẩy ra như thế, hơn nữa cậu mà cứ cố chấp như thế thì đến sáng mai cũng không ra khỏi đây được mất.

Khánh Nam chần chờ một lúc rồi thả lỏng, để mặc cho Tường Vi đi. Người cô tỏa ra mùi bạc hà thoang thoảng dễ chịu khiến cậu buông lỏng cảnh giác, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Vất vả lắm mới đi được Khánh Nam xuống phòng y tế, cứ tưởng cuối cùng cũng xong việc với con ma ốm này, vậy mà xuống đến nơi, cô y tá lại mất tâm mất tích hại Tường Vi đành phải ở lại chăm sóc cho cậu thêm một lúc rồi ngủ quên lúc nào không hay. Đến khi cô y tá trở lại và gọi Tường Vi dậy thì Khánh Nam đã đi từ lúc nào.

Kệ đi, giờ cô có việc quan trọng hơn phải giải quyết. Khóe miệng Tường Vi gọi lên một nụ cười lạnh lùng.

Ở một góc khuất nơi cầu thang, có một nhóm nữ sinh tụ tập, trên tay mỗi người cầm một liều thuốc, từng đợt khói nhả ra bao phủ bầu không khí yên tĩnh. Không nói chuyện, không điện thoại, không gì cả, chỉ có khói thuốc chậm chạp hòa vào không khí.

Ở trên cầu thang, Tường Vi thích thú nhìn cảnh tượng chẳng mấy gì là tốt đẹp đối với học sinh cấp ba ấy, không tiếng động chụp mấy kiểu ảnh.

– Say cheese!

Đám nữ sinh bỗng giật mình bởi câu nói của Tường Vi, cả đám đồng loạt nhìn về chỗ phát ra tiếng nói. Sự ngạc nhiên, tức giận và lo sợ hiện hữu trên khuôn mặt non nớt của họ không thể lọt qua mắt Tường Vi, cô mỉm cười nhẹ nhàng nhưng lại khiến đám nữ sinh cảm thấy chân tay lạnh ngắt.

– Trần Tường Vi! Mày làm gì đấy?

– Chụp ảnh. Không thấy à?

– Xóa đi ngay! _ Cả bọn giận tím mặt quát.

Ái chà, bị cô nắm thóp rồi mà vẫn còn kiêu căng thế, xem ra trong mắt bọn họ cô dễ bắt nạt lắm đúng không?

– Xóa à? Được thôi! Để tao gửi cho nhà trường xong rồi xóa cũng chưa muộn.

– Mày dám!

– Sao không? _ Cặp mắt màu nâu trong trẻo thoáng qua vẻ lạnh lùng và gian xảo không hợp với độ tuổi.

Một trong số đó cười khẩy, tuy hơi sợ nhưng vẫn cố làm ra vẻ, lên giọng.

– Cứ gửi đi, chúng tao đi nói cho chị Ngọc biết, đến lúc đấy thì chưa biết là mày chết hay chúng tao chết đâu.

– Chắc gì cô tiểu thư đó đã chịu giúp chúng mày? Hơn nữa... chúng mày cũng biết tại sao tao lại bị cô tiểu thư đó ghét đúng không? Nếu tao nói sẽ chia tay với Khánh Nam và đổi lại cô ta phải xử lí chúng mày, thì sao?

Khánh Nam, cậu đã lòi cô ra làm lá chắn, để cô hứng hết bao nhiêu ánh mắt ghét bỏ và soi mói của đám nữ sinh này thì cô cũng phải lợi dụng lại mối quan hệ dóm đó cho nó công bằng chứ nhỉ?

Cả đám con gái lập tức căm như hến, cả vẻ kiêu căng và chánh chọe ban nãy cũng bay đâu mất sạch.

– Cô muốn gì? _ Một người rụt rè hỏi. Tường Vi biết cô ta, người va vào cô khiến cô làm rơi bánh mì và làm theo lệnh của nhóm “Tam tỷ” gì đó.

– Đơn giản thôi!

—

Một tuần sau...

“Chát” _ Âm thanh rõ ràng vang lên đủ để thấy cái tát đau và mạnh cỡ nào. Dường như người tát muốn trút hết sự tức giận lên đó.

– Tại sao mày dám làm thế hả con ***!!!

Người bị đánh không ai khác chính là cô gái đã va vào người Tường Vi trong căng tin. Nhưng giờ cô ta đâu còn vẻ kiêu căng và khinh người lúc ấy. Cả người cô ta run run, nước mắt trào ra không dứt kèm theo từng tiếng nấc nghẹn trông thật thảm.

– Là... là Tường Vi... hức... cô ta bảo... hức... em làm thế...

Bảo Ngọc tức giận túm tóc Ngọc Linh, ép nhỏ ngẩng đầu lên nhìn, mặc dù đau nhưng Ngọc Linh không dám hé răng kêu nửa lời, đôi mắt rung rung cầu xin nhìn Bảo Ngọc.

– Cô ta bảo mày chết thì mày cũng chết hả con ngu này!

– Cô ta... hức... biết bọn em... hức... hút thuốc...

– Được! Được lắm! Con khốn Tường Vi! Dám động đến “Tam tỷ” bọn tao, mày chán sống rồi đúng không? Tụi mày, đi!

Bảo Ngọc cười to một hồi rồi quay sang nói với hai người khác cũng đang đánh đập những đứa con gái khác tương tự.

Chương 4: Người Con Trai Có Mái Tóc Màu Đỏ Rượu

– Gì đây?

Tường Vi thân nhiên quét mắt qua đám con gái vây quanh cô, ép cô vào góc tường rồi nhìn thẳng về phía Bảo Ngọc-người mà Tường Vi chắc chắn là kẻ đầu sỏ cho cái vụ “hội đồng” này. Bảo Ngọc héch cái cằm nhọn của nhỏ lên, khinh miệt nhìn Tường Vi như thể đang nhìn một con kiến nhỏ bé có thể bị nhỏ dẫm nát bất cứ lúc nào.

Tường nhú mày, cô không thích cái thái độ đó, rất không thích.

– Mày tưởng làm như thế mà có thể chạm đến tao à?

Tường Vi nghe vậy bỗng mở to mắt, dáng vẻ vô cùng ngây thơ, dường như cái gì cũng không biết, thắc mắc hỏi lại.

– Tao làm gì cơ?

Nhìn thấy khuôn mặt như sắp bốc hỏa của Bảo Ngọc, Tường Vi cười nhạt, quả nhiên kẻ nào ngu thường dễ bị chọc tức. Không phải Tường Vi chủ quan mà coi thường gia thế cũng như năng lực của Bảo Ngọc mà sự thật là muốn dạy dỗ hay “làm gỏi” cô thì điều đầu tiên là phải biết che giấu suy nghĩ của chính mình.

Một đóa hoa trong lồng kính, chỉ biết sống trong sự bao bọc của bố mẹ và được những kẻ hèn nhát tôn vinh, không biết dù chỉ một điều cơ bản nhất trong xã hội như thế mà dám coi cô như một con kiến ư?

– Mày nói dối! Chính mày đã bảo lũ Ngọc Linh tung tất cả những ảnh xấu của tao lên mạng, tố cáo nhà trường tao vi phạm nội quy! Con khôn, hôm nay tao sẽ cho mày biết thế nào là địa ngục! Lên, đánh nó cho tao!

Cô nàng tiểu thư hét lên một cách chói tai.

Đúng lúc nước sôi lửa bỏng đó, tiếng di động “thánh thót” vang lên, như một cảnh phim ấn nút tạm dừng, tất cả mọi hành động bỗng nhiên đều ngừng lại nhưng không phải do tiếng chuông đó mà là do Tường Vi. Cho đến khi Bảo Ngọc nhận ra thì Tường Vi đã vòng ra sau và túm tóc nhỏ từ lúc nào còn đám con gái thì ngạc nhiên nhìn chỗ mà Tường Vi vừa đứng cách đây không lâu. Không một ai biết vì sao và làm thế nào Tường Vi lại đến chỗ Bảo Ngọc được.

Tường Vi không biết lấy từ đâu ra một lưỡi dao nhỏ, một tay túm tóc Bảo Ngọc một tay đặt lưỡi dao lên đó.

– Tao có điện thoại, vụ này để lần sau đi, nếu không...

Tường Vi không nói tiếp, cô chỉ cắt vài sợi tóc trên mái tóc mềm mượt của Bảo Ngọc như lời cảnh cáo. Cả trường này đều biết thủ lĩnh nhóm “Tam tỷ”- Bảo Ngọc quý tóc hơn cả vàng, một tuần đi chăm sóc, tạo kiểu đến mấy lần. Ai ngờ Tường Vi bình thường có thể coi là tốt bụng, hiền lành này một khi đã ra tay lại mạnh mẽ đến vậy, cứ thẳng vào điểm yếu mà công kích.

Thực ra thì Tường Vi chẳng biết đến việc Bảo Ngọc yêu tóc đến như thế, chẳng qua gặp mặt mấy lần, thói quen quan sát người khác in sâu vào máu khiến Tường Vi vô thức phát hiện ra cái sở thích quái đản ấy của Bảo Ngọc thôi. Cô cũng chẳng phải loại thích khoe mẽ thể hiện gì cho cam nhưng điện thoại của anh cô không thể không nghe.

Nghĩ đến anh, trong mắt Tường Vi thoáng vui vẻ, cô đã đợi cuộc gọi này từ mấy hôm trước rồi.

Trong cái sự tĩnh lặng đến mức chỉ còn nghe thấy tiếng hít thở đầy, chuông điện thoại vẫn vang lên không dứt, Bảo Ngọc cắn môi ra lệnh cho đám con gái giải tán. Tường Vi liền thả tóc nhỏ ra, quay sang hướng khác mà đi, vừa đi, cô vừa rút điện thoại, ấn nút nghe, để lên tai, khóe môi không kiềm chế được mà mỉm cười.

Ngay sau khi Tường Vi đi khỏi, một bóng người từ trong góc khuất đi ra, lại gần và đưa tay xoa đầu Bảo Ngọc, tất cả đám con gái đều đã đi hết, chỉ còn mỗi nhỏ đứng ở đấy, trong lòng còn tức giận và sợ hãi khiến nhỏ không thể bước đi, cũng không dám nâng đầu. Chỉ khi cảm nhận bàn tay ấm áp, quen thuộc của ai đó đang xoa đầu mình, Bảo Ngọc mới run rẩy bật gọi.

– Anh hai...

Người con trai mà Bảo Ngọc gọi là anh hai đó đáng người cao ráo, mái tóc màu đỏ rượu đẹp đẽ mà quý phái càng làm tăng thêm vẻ lãng tử và giảo hoạt ẩn sâu trong mắt. Tuy dịu dàng xoa đầu em gái nhưng lại thích thú nhìn về phía Tường Vi vừa đi khỏi, khóe môi hơi nhếch lên.

Trịnh Bảo Ngọc là em gái của Trịnh Bảo Thiên, là thiên kim tiểu thư của tập đoàn Vince nổi tiếng thế giới.

Trịnh Bảo Thiên là anh trai của Trịnh Bảo Ngọc, là kẻ nắm giữ thế lực ngầm của Vince hay nói cách khác là người loại bỏ mọi chướng ngại vật trên con đường phát triển của tập đoàn Vince hùng mạnh, là lí do mà cho dù Bảo Ngọc ngang ngược, phách lối đến đâu cũng không ai dám đứng ra dạy cho nhỏ một bài học, bởi vì bọn họ đều sợ Trịnh Bảo Thiên.

Tường Vi không biết điều này, mà cho dù có biết, cô vẫn sẽ làm thế, cô không phải và sẽ không bao giờ là một người nhu nhược, để mặc cho người khác bắt nạt.

Không chỉ có Trịnh Bảo Thiên, trò hay vừa rồi còn có người khác đứng xem, không những thế còn xem từ đầu đến cuối.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Cô Và Anh Vĩnh Viễn Không Chung Một Thế Giới

– Wow! Cô bé đó giỏi thật! Sao cô bé đó lại làm được như thế, Nam?

Quang Thành hào hứng nhớ lại cảnh tượng lúc nãy mà hai người chứng kiến. Sự di chuyển chớp nhoáng đó ngay cả anh cũng không thể nhìn rõ. Nhưng anh tin chắc rằng bằng di động bên cạnh nhất định có thể giải thích vì sao.

Đi bên cạnh Quang Thành là người con trai với mái tóc màu đen huyền hoi gọn sóng, ánh mắt trầm tĩnh như đang suy ngẫm điều gì đó quan trọng mà bỏ ngoài tai mọi lời nói của Quang Thành. Ngay cả ánh nắng gay gắt bên ngoài cũng không thể xua tan đi vẻ lạnh nhạt trên khuôn mặt điển trai đó.

Một lúc lâu sau, đến nỗi Quang Thành tưởng sẽ không nhận được câu trả lời nào thì Khánh Nam đột nhiên mở miệng.

– Đánh lạc hướng.

Ngắn gọn, súc tích.

Mặc dù không thể coi là lời giải thích nhưng Quang Thành lập tức hiểu được lí do tại sao cô bé đó lại di chuyển chớp nhoáng đến vậy.

Đánh lạc hướng là chiêu trò đơn giản và cơ bản nhất của ảo thuật. Chẳng hạn như muốn biến một quả táo thành một con chim bồ câu. Ảo thuật gia sẽ hướng sự chú ý của khán giả vào một thứ gì khác thay vì quả táo rồi nhanh chóng đổi quả táo thành con chim.

Ban nãy cũng vậy, ngay lúc tiếng chuông điện thoại vang lên, Tường Vi ngay lập tức hướng sự chú ý của mọi người vào tiếng chuông, làm giảm nhẹ sự tồn tại của bản thân và di chuyển một cách nhanh chóng ra phía sau Bảo Ngọc.

Nói thì dễ chứ để làm được như vậy là cả một quá trình vất vả, dường như là không thể để thành công. Sự quan sát nhạy bén, lối di chuyển nhanh nhẹn ngay cả vật được chọn để di chuyển sự chú ý sang cũng là cả một vấn đề. Vậy mà cô bé đó lại có thể thực hiện tất cả chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi hay nói đúng hơn là một cái chớp mắt.

Tường Vi đúng là một con quái vật, không hiểu một tuổi thơ như thế nào đã nuôi lớn một con quái vật như cô. Đó cũng là điều mà Khánh Nam muốn biết.

—

Tường Vi sau khi bỏ đi không hề biết mình đã trở thành mục tiêu của một vài người. Cô cúp điện thoại, vui vẻ ngửa mặt lên trời hưởng thụ ánh nắng “ấm áp”, nó ấm áp đến nỗi khiến người khác cảm thấy như bị thiêu đốt nếu đứng quá lâu dưới cái nắng gay gắt đó. Vậy mà Tường Vi lại đứng tận mười phút như thế, lại còn cười ngốc nghếch, thật không còn gì để nói.

Cái nắng này gọi lại cho Tường Vi kí ức về buổi sáng ngày hôm đó, một buổi sáng phải nói là nóng đến mức hít thở thôi cũng cảm thấy khó chịu. Cô nghe tin anh đã lên máy bay đi Mỹ du học.

Cha nuôi của Tường Vi cũng chính là cha ruột của anh, ông gọi Tường Vi vào phòng, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, nghĩ lại Tường Vi chưa bao giờ thấy ông làm vẻ mặt như thế với mình. Trong kí ức của cô, khuôn mặt của ông luôn hiền từ và ôn hòa giống như lần đầu cô gặp ông ở trại trẻ mồ côi.

Lần đầu gặp, ông bị một viên đạn bắn vào bả vai trái, hơi thở thoi thóp như sắp chết, máu làm một đứa trẻ như cô hoảng loạn, cô định gọi người đến cứu nhưng ông kéo tay cô lại, dúi vào tay cô một viên đá bảy màu đẹp đẽ, ông nói ông muốn cô giữ nó hộ ông.

Lần thứ hai gặp lại, ông không còn bộ dạng máu me be bét như trước mà Tường Vi lại thảm hại đến không thể tả, cô bị bắt nạt. Cô biết ông đến để lấy lại viên đá bảy màu đó. Từ lúc ông đi, Tường Vi giữ nó như giữ vàng, cho dù bị những đứa trẻ khác đòi lấy, cô nhất quyết không đưa, thậm chí còn nhin

đau để bọn chúng bắt nạt, không muốn để người lớn biết, sợ họ lấy viên đá đi.

Cô đưa trả viên đá cho ông, muốn cho ông một nụ cười thật tươi nhưng không biết có phải do chạm đến vết rách ở khóe miệng khiến Tường Vi đau hay không mà nụ cười đó lại hóa thành những giọt nước mắt, từ từ chảy dài trên khuôn mặt bé nhỏ, lấm lem của cô.

Ông không nói gì, cũng không đưa tay nhận lấy viên đá mà chỉ đưa cô vào phòng xử lý vết thương. Tường Vi cúi đầu nhìn mái tóc đã điểm bạc của ông, tự độc thoại, cô nói muốn ông đưa cô ra khỏi đây, hết lần này đến lần khác, chỉ lặp lại câu nói đó.

Băng bó xong xuôi, cuối cùng ông cũng lên tiếng. Ông cười ôn hòa, nói ông là một kẻ trộm, là kẻ xấu, là phù thủy trong những câu chuyện cổ tích, là ông ba bị mà bố mẹ hay đem ra dọa trẻ nhỏ. Nhưng lúc đó, Tường Vi chỉ thấy một ông lão có nụ cười hiền từ như người cha mà cô hằng tưởng tượng ra trong giấc mơ.

Trong suy nghĩ non nớt của Tường Vi liền hạ quyết tâm, nếu ông là kẻ xấu, cô cũng sẽ là kẻ xấu.

Từ đó Tường Vi đi theo ông hành nghề trộm cắp. Cũng từ đó, ánh mắt cô không còn trong sáng, ngây thơ nữa. Ánh mắt cô đã vĩnh viễn từ biệt đứa trẻ nhỏ trong trại trẻ mồ côi ngày nào. Ánh mắt của cô đã học được cách biết trộm cắp, biết lạnh lùng, biết lừa gạt. Ánh mắt của cô hiểu được sự lạnh lẽo, hiểu được sự lừa dối và hiểu được những thứ bẩn thỉu trong xã hội.

Nhưng cho dù có chọn lại, cô vẫn sẽ đi theo ông, không hối hận.

Nhưng Tường Vi quên mất dù sao ông cũng là một con người, ông cũng có tuổi trẻ, ông cũng biết yêu. Trong một lần làm nhiệm vụ, ông gặp lại người phụ nữ mà ngày xưa ông đã từng yêu tha thiết. Bà đã sinh cho ông một đứa con trai, lớn hơn Tường Vi hai tuổi. Từ đó trong đôi mắt của ông có trộm cắp, có Tường Vi, và cả hai mẹ con bọn họ.

Tường Vi không hề ghen tị với họ mà ngược lại, cô giống cha nuôi, muốn bảo vệ người con trai lớn hơn cô bốn tuổi đó, muốn bảo vệ nụ cười ấm áp như ánh mặt trời đỏ của anh.

Cha nuôi bắt đầu bỏ nghề trộm cắp, muốn đem lại cho hai mẹ con họ một gia đình hoàn hảo, không muốn họ phải chịu cái cảm giác dơ bẩn, nom nớp lo sợ người khác trả thù như hồi xưa mà ông và Tường Vi đã trải qua. Tường Vi biết tình cảm ông dành cho hai mẹ con họ đã lớn hơn bất kì thứ gì trên đời này, lớn hơn cả tình cảm ông dành cho đứa con gái nuôi là cô.

Vì vậy, buổi sáng đó, Tường Vi biết ông định nói gì. Khuôn mặt nghiêm khắc đó làm Tường Vi cảm thấy ông không còn thân thiết như trước. Ông dùng giọng nói hiền hòa mà thường ngày cô thích nghe, tàn nhẫn bóp nát mọi tình đầu mới chớm nở của cô.

– Cha đã bảo nó sang Mi du học rồi, cha biết nó cũng thích con nhưng cha không muốn để nó ở bên cạnh con. Cha và con đều biết chúng ta phải trải qua những điều gì, con rất thông minh, chắc cũng hiểu ý cha rồi chứ?

Sao cô lại không hiểu? Thế giới của Tường Vi quá đen tối, quá u ám, mà anh lại rực rỡ như ánh ban mai. Cha nuôi đã từ bỏ tất cả để mang lại hạnh phúc cho anh và mẹ anh, làm sao có thể để cô kéo anh xuống vũng bùn.

Tường Vi mỉm cười chua xót, đến cuối cùng cha nuôi vẫn không chọn cô, cô đáp một cách lạnh nhạt.

– Con hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Chuyển Lớp

Tường Vi ngồi vào chỗ không được bao lâu thì lớp trưởng quay sang, nhìn cái bản mặt nhăn nhó của cậu ta thì chắc chắn có chuyện gì hay ho rồi.

– Tường Vi, mày đến muộn quá, ban giám hiệu gọi mày kia, lại gây rắc rối nữa à?

– Trông tao giống học sinh cá biệt lắm à mà lúc nào cũng hỏi tao mấy câu đấy?

– Lại chả không. Mày mà không gây rắc rối thì tao bán nhà.

Ấn tượng đầu tiên của lớp trưởng Nam Anh về Tường Vi là dịu dàng, vô cùng dịu dàng. Thầy giáo chỉ định Tường Vi ngồi bên cạnh cậu để cậu giúp cô làm quen với lớp mới vì cô là học sinh chuyển trường. Lúc đó, Tường Vi quay sang bắt chuyện trước hơn nữa lại cười một cách vô cùng thân thiện. Cô nói:

– Chào lớp trưởng, tớ là Trần Tường Vi.

Sau đó chẳng được bao lâu, cô bạn hiền lành, dễ mến đó lại gây bao nhiêu rắc rối cho cuộc đời học sinh của cậu. Thường xuyên trốn học, đồng phục không đúng qui định, không làm bài tập. Tính ra thì đó chỉ là những lỗi nhẹ thôi, chưa nặng đến mức bị đuổi học, hơn nữa bởi vì bài kiểm tra nào Tường Vi cũng đạt điểm cao nên thầy giáo cũng chỉ nhắc nhở một chút rồi cho qua. Nhưng việc này lại diễn ra thường xuyên và liên tục.

Thầy giáo không quản được Tường Vi, có gọi điện cho gia đình thì cũng chẳng nhận được hồi âm gì nên bèn giao trọng trách nặng nề này lên vai lớp trưởng. Nói cậu và Tường Vi hãy trở thành đôi bạn cùng tiến. Thầy đùa sao? Điểm số của Tường Vi còn cao hơn cả em, em không kéo cậu ấy xuống là may rồi. Ba cái vụ trốn học kia, thầy còn không làm gì được, thầy nghĩ em làm được gì? Nghĩ thì nghĩ thế nhưng việc thầy đã giao rồi, chẳng nhẽ lại không làm?

– Này Tường Vi...-Nam Anh hơi ngập ngừng.

Tường Vi thân thiện quay sang.

-Gi thế, lớp trưởng?

– Cậu...

Thấy vẻ lúng túng của cậu bạn, Tường Vi thích thú cười nhẹ.

– Nếu cậu mở miệng ra đòi tớ ngừng bỏ học hay cái gì đó tương tự hoặc cố ngăn cản tớ, thì...- nói đến đây, cô cố tình kéo dài giọng ra một chút.

– Thì sao?

Tường Vi nói nhỏ, chỉ đủ để Nam Anh nghe thấy.

– Thì tớ sẽ nói cho Hoài Vân biết là cậu thích cậu ấy.

Thoáng chốc, mặt Nam Anh đỏ bừng, không thể nào! Sao Tường Vi lại biết được cơ chứ, cậu đã che giấu rất kỹ, tất cả mọi người trong lớp không ai biết, vậy mà tại sao cô bạn chuyển trường này lại biết nhanh vậy được?

– Cậu dễ đỏ mặt thật đấy.

Đến nước này thì có chối đây đây cũng chẳng ích gì.

– Được rồi, cậu muốn làm gì cũng được, tớ chả quan tâm nữa.

– Từ từ đã lớp trưởng, điều kiện để tớ không nói ra là cậu phải bao che cho tớ.

Nam Anh há hốc mồm, nhìn cái nụ cười hiền lành xuất hiện trên khóe môi Tường Vi, lớp trưởng bỗng chốc cảm thấy lạnh sống lưng. Tường Vi là một ác quỷ, một ác quỷ chính hiệu! Cậu xin rút lại những gì đã nghĩ, rút lại hết, cái gì mà dịu dàng, hiền lành, thân thiện cơ chứ? Có mà độc ác, nham hiểm, giả dối ấy.

Lần đầu tiên thấy bộ mặt thật của Tường Vi, lớp trưởng Nam Anh trong sáng đã bị đá kích nghiêm trọng. “Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng”. Ngay lúc đó, Nam Anh bỗng cảm thấy một góc nào đó của mình bắt đầu đen dần.

– Xin phép thầy cho em vào lớp.

Đúng lúc Nam Anh đang miên man suy nghĩ thì Tường Vi bước vào lớp.

– Vào đi.

Tường Vi trở về chỗ ngồi, quăng cho Nam Anh một câu nói lạnh nhạt.

– Chuẩn bị bán nhà đi là vừa.

Biết không có chuyện gì to tát, Nam Anh thở phào nhẹ nhõm rồi tò mò hỏi.

– Sao mày lại bị gọi lên thế?

– Lát mày sẽ biết.

—

Giờ ra chơi, thầy chủ nhiệm bước vào mà không báo trước. Lớp học đang nhốn nháo như cái chợ vỡ liền cuống quýt ai về chỗ người đấy, cái tốc độ thay đổi nhanh như chớp chớp đến nỗi Tường Vi phải thần phục, mặc dù đã nhìn thấy nhiều rồi nhưng cô vẫn chưa thể quen được. Khi thầy giáo đã an tọa lên cái ghế như một ông vua thì cái đám nhốn nháo bên dưới đã ngồi ngoan ngoãn từ lúc nào rồi.

– Thầy xin thông báo với cả lớp, từ nay bạn Trần Tường Vi sẽ chuyển sang lớp A1, Tường Vi, thu dọn sách vở đi em.

– Mà làm sao thế lớp trưởng?

Tường Vi không bắt ngờ lắm với điều mà thầy chủ nhiệm vừa nói vì cô đã được thông báo trước rồi nhưng đúng lúc đấy lại nghe được tiếng sột sạt bên cạnh khiến cô chú ý.

– Còn phải nói sao? Đương nhiên là hạnh phúc đến phát khóc rồi... A...aaaa...aa... đau... đau...

Tường Vi véo mạnh một bên tai Nam Anh, gần giọng đe dọa.

– Nín ngay, nếu không...

– Rồi, tao biết rồi, có mỗi chiều mà cứ đem ra dọa mãi.

Mãi đến khi thầy chủ nhiệm bước ra khỏi lớp cùng Tường Vi, một đứa ngồi đằng sau mới ngóc đầu lên hỏi Nam Anh.

– Này, Nam Anh, mày thích Tường Vi mà sao đến lúc nó chuyển lớp lại cứ chọc tức nó mãi thế?

– Kệ tao!

Đúng vậy, lớp trưởng thích Tường Vi, cả cái lớp A3 này không ai là không biết điều đó. Thực ra sau khi Tường Vi chuyển đến lớp không lâu và đe dọa Nam Anh, cậu đã từng tỏ tình với Hoài Vân một lần nhưng bị từ chối, Tường Vi không biết nên vẫn đem điều đó ra dọa cậu. Lúc đầu thì là cam chịu nhưng càng về sau, cậu lại càng thích Tường Vi. Nam Anh tự hào vì mình là người duy nhất trong lớp biết được khuôn mặt thật của cô và cậu cũng không muốn chia sẻ điều đó cho ai hết.

Tường Vi không thích Nam Anh, cậu biết điều đó. Cậu còn biết Tường Vi trốn học là để nghe điện thoại của một người. Bởi vì đã từng có lần Tường Vi lén nghe điện thoại trong lớp nên bị thầy giáo thu một tháng, từ lúc ấy cô mới bắt đầu trốn học.

Nam Anh nghĩ, Tường Vi thông minh như thế, chắc hẳn cô đã sớm phát hiện ra tình cảm của cậu, rồi cô sẽ nói ra với cậu như lần trước và rồi khi đó cậu sẽ thẳng thắn thừa nhận. Nhưng không, cho đến lúc chuyển đi, Tường Vi cũng chẳng thém vạch trần cái tình cảm nhỏ bé đó.

—

Tường Vi bước theo sau thầy chủ nhiệm, ánh mắt cô đuổi bắt theo từng bước chân của mình, nhớ lại lúc được gọi lên ban giám hiệu.

– Đây là thông báo chuyển lớp của em, nhà trường nhận thấy tiềm năng của em, chúng tôi muốn chuyển em sang lớp giỏi hơn để mài giũa, em có ý kiến gì không?

– Cô đã liên lạc với gia đình em chưa?

– Rồi, họ nói không có ý kiến gì, còn em?

– Em cũng không có ý kiến.

Nói rồi Tường Vi đưa hai tay nhận lấy tờ thông báo một cách lễ phép. Cô có thể thấy rõ tia hải lòng của cô giáo khi mình có thái độ như thế. Nhưng bỗng như nhận ra điều gì đó, Tường Vi hỏi.

– Tại sao nhà trường lại biết em có tiềm năng ạ?

Bình thường thi học sinh có kết quả tốt trong bài kiểm tra học kì đều được nhà trường cho cơ hội để chuyển lên lớp giỏi hơn nhưng bây giờ đã thi học kì đâu, sao Tường Vi lại đột ngột bị chuyển lớp? Công nhận là cô học khá thật nhưng bởi vì không muốn chuyển qua chuyển lại phiền phức nên cô không chơi trội quá, trong bài kiểm tra còn cố tình làm sai mấy câu cơ mà, làm sao nhà trường lại trao cơ hội chuyển lớp này cho cô?

– À, trong lớp A1 có một học sinh giỏi toàn diện đã giới thiệu em với nhà trường.

– Cậu ấy tên là gì?

– Khánh Nam.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Còn Cái Nhục Nào Hơn Cái Nhục Này

Thầy giáo dẫn Tường Vi vào lớp, khác với lớp cũ của cô, những học sinh ở đây dường như chẳng hề biết sợ thầy giáo là gì cả. Rõ ràng thầy đã bước vào lớp rồi mà cả lớp vẫn ồn ào như cái chợ vỡ, không chào, không về chỗ, ai làm việc người đấy. Dường như tất cả đều vô cùng bình thường như nó phải thế.

Nhưng chính sự bình thường đó lại làm nên điều bất thường.

Tường Vi chép miệng, xem ra cô đã chuyển đến một cái lớp không được hay ho cho lắm. Thầy giáo biết mình chẳng có tiếng nói trong lớp nên cũng chỉ lẳng lặng bảo Tường Vi tự chọn chỗ ngồi cho mình còn thầy thì soạn tài liệu chuẩn bị giảng bài. Tường Vi cũng chẳng rảnh rỗi và tốt bụng đến mức đi tìm lại tiếng nói trong lớp cho thầy, từ đầu đến cuối cô chỉ có một mục đích: Khánh Nam.

Cô nhẹ nhàng đi đến chiếc bàn cuối cùng nơi có một cậu con trai đang lìm dìm ngủ, mái tóc đen nhánh và nửa khuôn mặt tuấn tú lộ ra khỏi cánh tay, tỏa sáng dưới cái nắng mùa hè vô tình lọt qua cửa sổ. Xung quanh cứ thảnh thơi lại có một vài cái liếc mắt, một vài ánh mắt đăm đăm như con cá chuối nhìn về phía gần cửa sổ ấy.

Vậy nên khi Tường Vi bước đến bên cạnh chiếc bàn có chàng hoàng tử đang say ngủ đó, lập tức có hàng loạt ánh mắt hình viên đạn bắn về phía cô như thể muốn ăn tươi nuốt sống vậy.

Nhưng tất cả đều bị Tường Vi bơ, bơ đẹp.

Cô đưa ngón tay gõ gõ vào mặt bàn, thản nhiên nói đúng một từ.

– Dậy.

Khánh Nam không ngủ sâu hay nói đúng hơn cậu chưa bao giờ có một giấc ngủ sâu cả nên từ lúc Tường Vi bước chân vào lớp cậu đã dậy rồi.

– Chuyện gì?

Cái vẻ ngái ngủ đó hiển nhiên là một chiêu sát thủ làm rung động trái tim còn xuân xanh của mấy cô nàng trong lớp nhưng nó lại chẳng làm thay đổi nổi một chút thái độ của Tường Vi.

– Tôi ngồi chỗ đó, ra để tôi vào_ Tường Vi chỉ tay vào chỗ còn trống phía bên trong.

Vừa dứt lời, cả lớp bỗng nhiên nhìn chằm chằm vào Tường Vi, chẳng ai bảo ai, lập tức phá lên cười.

– Học sinh chuyển lớp oi, cậu hài hước quá đấy!

– Con gái muốn ngồi cạnh Nam còn xếp hàng dài, chưa đến lượt cậu đâu!

– Hahaha...!

– Dựa vào cái gì mà cô ta nghĩ mình có thể ngồi được vào chỗ đó chứ?

– Buồn cười thật!

Giữa những tiếng chế giễu và khinh bỉ đó, giọng của Tường Vi vang lên trong trẻo và dễ nghe một cách lạ thường. Cô nghiêng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt màu hổ phách lạnh lùng trước mặt, mỉm cười.

– Dựa vào cái gì ư?

Tường Vi chẳng để tâm đến xung quanh thậm chí còn chẳng thèm liếc mắt, bình thản nói ra một câu khiến cả lớp chết điếng.

– Bởi vì tôi là bạn gái của cậu ấy!

“Cách” Tiếng roi bút.

“Rầm” Tiếng ngã xuống ghế.

“Uych” Tiếng trượt chân.

“Phụt” Tiếng cắn phải lưỡi.

Khi nói xong câu ấy, Tường Vi chăm chú quan sát sắc mặt của Khánh Nam, và không ngoài dự đoán, trong đôi mắt màu hổ phách đó thoáng qua một chút ngạc nhiên nhưng đừng nói là một chút, cho dù là một chút của một chút đi chăng nữa, chỉ cần Khánh Nam ngạc nhiên, là Tường Vi có thể nhìn

thấy.

Cô hài lòng, rất hài lòng với phản ứng đó của cậu. Lại phát ngôn gây sốc lần thứ hai.

– Đùa thôi!

Làm màu thế là đủ rồi. Tường Vi chỉ muốn chứng minh với Khánh Nam, cho dù cậu đưa cô đến lớp này với mục đích gì, muốn lợi dụng hay moi được thứ gì đó từ cô thì không hề dễ dàng và sẽ chẳng bao giờ là dễ dàng cả. Nếu hôm nay cô có thể làm cậu ngạc nhiên thì những ngày sau này cũng vậy, cô có thừa chất xám để làm việc đó. Vấn đề chỉ là muốn hay không muốn thôi.

Tường Vi xoay người đi tìm một chỗ ngồi khác, cô chẳng bao giờ muốn ngồi cạnh Khánh Nam, ở cậu ta cứ có cái gì đó cô chẳng bao giờ nắm bắt được, và cô ghét điều đó. Nhưng trước ánh mắt vô cùng sốc của mọi người, Khánh Nam lại kéo tay Tường Vi, mở lời nói lần đầu tiên từ khi vào lớp.

– Ngồi đi.

Cả lớp trợn trừng mắt, con ngươi như muốn lòi cả ra ngoài. Bọn họ có đang nhìn nhầm không? Khánh Nam đang nắm tay một cô gái và còn cho cô ta ngồi bên cạnh? Không phải là Khánh Nam nào khác mà chính là tăng băng di động, mặt lạnh ngàn năm, là cậu học sinh giỏi toàn diện-Khánh Nam sao???

Tường Vi không ngờ Khánh Nam lại chơi cái trò bất ngờ khó hiểu như vậy, lông mày thanh tú của cô nhíu chặt, định hất cái bàn tay ầm ập kia ra nhưng nó lại hệt như keo năm linh hai, gỡ mãi không ra.

Khánh Nam mỉm cười, điệu bộ đáng vẻ y hệt như Tường Vi vừa nãy, nếu khác thì chắc chỉ khác ở chỗ nụ cười đó thâm sâu và xảo quyệt hơn thôi. Cậu nói:

– Bạn gái của tôi thì phải ngồi cạnh tôi chứ.

Bạn gái của tôi thì phải ngồi cạnh tôi chứ...

Bạn gái của tôi thì phải ngồi cạnh tôi chứ...

Bạn gái của tôi thì phải ngồi cạnh tôi chứ...

Câu nói đó như một trận động đất 9,0 độ richter dội vào trong lòng Tường Vi, từng đợt cứ thế lan dài, dư âm mãi không hết.

– Này...-Tường Vi yếu ớt lên tiếng.

– Tôi xin lỗi vì đã để em phải nói ra trước _Tôi với cậu xưng anh anh em em từ bao giờ thế?

– Tôi không...

– Chẳng phải em bảo nếu không công khai thì sẽ chia tay ư? Giờ chúng ta không chia tay nữa nhé.

Lại một lần nữa, những ánh mắt “viên kẹo” lần lượt đâm thẳng về phía Tường Vi khiến cô ghen hòng, lời giải thích cứ mắc ở cổ như một cái xương cá, nuốt không được mà lấy ra cũng chẳng xong.

– Đợi...

– Thầy, bắt đầu tiết học được chưa?

Chỉ với một câu nói đó, cả lớp lập tức giải tán, ngoan ngoãn về chỗ ngồi, không còn ai thèm nghe lời giải thích của Tường Vi nữa.

Cái gì là gây ông đập lưng ông?

Cái gì là khôn ba năm đại một giờ?

Tường Vi thăm thăm hỏi mười tám đời tổ tông của ai đó rồi lại tự tổng sỉ vả chính mình. Bị chính trò đùa của mình chơi lại, còn cái nhục nào hơn cái nhục này???

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Anh Đã Về

Nháy mắt đã sang thu, cả trường bắt đầu biết đến Tường Vi với cái danh: bạn gái của Khánh Nam. Dĩ nhiên, Tường Vi sau nhiều lần cố gắng thanh minh mà không được đã để mặc cho cái tin đồn đó lan tràn, rồi từ từ lắng xuống. Cũng chẳng hiểu sao, từ lúc đấy chẳng dám con gái nào dám bén mảng đến đe dọa cô như trước nữa.

Chiếc điện thoại để đầu giường rung liên hồi không chịu ngừng cộng thêm tiếng chuông đình tai đến là khó chịu. Tường Vi nghiêng răng rửa thậm kè gọi đến vào lúc sáng sớm tinh mơ thế này. Cánh tay thò ra khỏi chăn rồi lập tức rút lại như phải bỏng.

Lạnh.

Tiếng chuông vẫn kêu, Tường Vi khó chịu chui vào trong chăn cuộn tròn, như muốn thi gan xem cô sẽ nghe hay là tên điên kia sẽ ngừng gọi. Trong tiếng chuông ồn ào đó, Tường Vi thoáng nghe thấy tiếng cửa phòng bị mở. Bỗng dưng có một cục bông tròn tròn nhỏ nhỏ còn vương hơi lạnh chui tọt vào chăn, dụi dụi lên người Tường Vi như muốn được cưng nựng, vuốt ve.

Cô thò mái tóc rối bù ra khỏi chăn, đôi mắt neho lại vì ánh sáng, dần dần từ lim dim chuyển sang ngạc nhiên rồi cuối cùng là vui mừng.

Trong cái ánh nắng của sớm thu, anh đứng đó, mỉm cười dịu dàng với cô, chiếc điện thoại vẫn kè trên tai. Tường Vi ngay lập tức nhận ra tiếng chuông điện thoại mà mình cài riêng cho anh vẫn đang vang lên không ngừng. Cô vội bắt máy. Ánh mắt dịu dàng như nước đó nhìn thẳng vào cô đầy nhớ nhung, quyến luyến, chất giọng trầm thấp mà ấm áp.

– Anh đã về, Vi.

-Meo!

Chưa để cô kịp phản ứng, cục bông cuộn tròn trong người cô nẩy giờ bỗng kêu lên như chỉ trích sự bỏ quên của cô đối với nó. Tường Vi bèn ôm nó lên vuốt ve, con mèo thoải mái nhắm mắt lại, nằm gọn trong vòng tay Tường Vi. Bây giờ, cô mới ngước mắt lên nhìn anh một lần nữa.

Nhưng lại chẳng thấy bóng dáng cao lớn ấy đâu.

Anh...đi đâu rồi?

Lại biến mất như hai năm trước sao?

Tường Vi hốt hoảng lật chăn dậy, bắt chập cái lạnh thấm vào da thịt, nhào ra khỏi phòng ráo rác đưa mắt tìm quanh. Bỗng ai đó cầm tay cô lên, cảm nhận được hơi ấm trên lòng bàn tay, Tường Vi quay đầu lại, nhìn thấy anh đang đưa hai bàn tay cô lên miệng, nhẹ nhàng phả hơi nóng.

Làm ấm tay cô, cũng làm ấm tim cô.

Lúc này Tường Vi mới nhận ra anh đang mặc tạp dề, tay còn cầm cái muối, mấy sợi tóc rũ xuống che đi đôi mắt, chỉ thấy anh lúng túng sời ấm cho cô. Miệng còn không quên nhắc nhở.

– Lạnh rồi, mặc áo ấm rồi hãy rời giường chứ, con bé háp tấp này, sao em vẫn không biết chăm sóc bản thân thế?

Tường Vi run rẩy gọi:

– Anh Phong.

Khắc Phong ngẩng đầu lên, cười:

– Sao? Hai năm không gặp, đã quên mặt mũi người anh này chưa?

Cảm giác này không chân thực, Tường Vi nhào vào lòng anh, ôm chặt lấy anh như muốn khẳng định rằng anh đang ở trước mặt cô chứ không phải do tưởng tượng.

Khắc Phong hơi bất ngờ nhưng trong mắt hiện lên sự vui mừng, vòng tay ôm lấy cô thật chặt. Không ai biết sự lo sợ của anh khi trở về, anh sợ cô đã quên anh, anh sợ cô đã có bạn trai, anh sợ cuộc sống của Tường Vi đã không còn bóng dáng anh nữa.

Nhưng...thật may, cô vẫn là Vi của anh. Nghĩ đến đây, Khắc Phong liền ôm chặt hơn.

Một lúc sau, Khắc Phong buông cô ra đẩy cô vào phòng thay quần áo còn anh vào bếp nấu cháo. Thay quần áo xong, Tường Vi đi ra dựa vào cửa phòng bếp, mỉm cười nhìn theo bóng dáng bận rộn của anh. Lười biếng nói:

– Có cần em giúp không?

Nói thế nhưng vẫn dựa lưng vào cửa, dường như câu hỏi chỉ để thu hút sự chú ý của anh.

– Em đứng đây là đã giúp anh lắm rồi.

Tường Vi rất vụng trong chuyện làm bếp, và anh biết điều đó, nhưng giờ thì khác.

– Anh đừng coi thường em.

Nói rồi cô tiến vào, thành thực cầm dao, bóc tỏi, thái hành, băm thịt khiến cho Khắc Phong phải trầm trồ thán phục. Cô đắc ý nhường mày.

– Thế nào?

– Giỏi, nhưng anh muốn nấu cho em ăn, ra ngoài ngồi đi.

Anh nhẹ nhàng lấy con dao ra khỏi tay Tường Vi rồi đẩy cô ra ngoài. Tường Vi cũng muốn nếm thử tay nghề của anh, vui vẻ đi ra khỏi bếp nhưng đến nửa chừng lại dừng lại, hỏi:

– Sao anh vào đây được?

Đây là căn hộ Tường Vi mua vào hai năm trước, sau khi anh đi Mỹ không lâu. Cô cũng dọn ra ở riêng, một tuần về thăm cha nuôi một lần. Chia khoá căn hộ này chỉ mình cô có, sao anh lại vào được?

Anh ranh ma quay lại, lấy trong túi quần ra một cái kẹp ghim.

– Nhờ em dạy khôn đấy.

Trò mở khoá bằng cặp ghim này... Tường Vi không ngờ anh vẫn còn nhớ.

– Nhưng thế này không an toàn, anh gọi thợ đến thay khoá rồi, thay cái khoá mà anh không mở được ấy, như thế mới yên tâm một chút.

Tường Vi bật cười.

– Anh không mở được chưa chắc là người khác đã không mở được.

– Chẳng có tên trộm nào thông minh bằng anh đâu.

Nhưng bỗng nhớ ra.

– À, trừ em. Chẳng hiểu học đâu ra mấy trò vặt vãnh nữa.

Nụ cười của Tường Vi hơi âm ỉm. Cô đã quá vui mừng vì sự trở về của anh mà quên mất lí do vì sao anh ra đi. Khắc Phong không biết được suy nghĩ của cô, anh chỉ sang con mèo trắng đang liếm láp ở cửa phòng ngủ.

– Tặng em.

Mặc dù cô rất vui vì anh đã tặng quà cho mình nhưng...

– Em tự chăm sóc bản thân còn không xong, làm sao mà để ý được đến nó.

Khắc Phong mỉm cười, anh còn không hiểu cái tính của cô sao?

– Anh biết, nên anh sẽ chăm sóc nó. Tiện thể chăm sóc cho em luôn.

Con mèo, chỉ là cái cớ để đến thăm cô mỗi ngày. Cô thông minh như thế, lẽ nào lại không hiểu? Tim, thoáng chệch nhịp. Tường Vi cười ngốc, trong lòng bỗng chốc được thắp lên một niềm vui nho nhỏ. Ấy thế mà cô vẫn cố gượng lên đôi co với anh.

– Tiện thể? Cứ như em là hàng mua một tặng một không bằng.

Lúc này tiếng chuông điện thoại bất chợt vang lên. Là điện thoại của Khắc Phong.

– Cha ạ?

– Con đang ở nhà Vi.

– Vâng, tụi con đến ngay.

Cúp máy.

– Cha gọi kêu anh đưa em về nhà ăn cơm. Bữa sáng này anh nợ em vậy.

Tường Vi cười nhạt. Cuối cùng cũng đến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Lấy Thân Báo Đáp

Tường Vi tựa đầu vào cửa kính xe, nhìn ra bên ngoài, Khắc Phong liếc mắt qua kính chiếu hậu, từ lúc lên xe đến giờ cô cứ ngồi im lặng như thế, không nói một lời. Chẳng mấy chốc đã đến nơi. Tường Vi mở cửa xuống xe, đứng đợi nhưng mãi mà chẳng thấy Khắc Phong xuống liền tiến tới gõ cửa. Anh hạ kính xuống, Tường Vi chưa kịp mở lời thì đã nghe thấy anh nói:

– Anh để quên điện thoại ở nhà em mất rồi.

Tường Vi cũng chẳng ngạc nhiên lắm với cái tính hay quên của anh, cô lấy ra chìa khóa nhà mà ban nãy anh đưa cô.

– Anh cầm lấy đi.

– Ừ, anh sẽ quay về nhanh thôi.

Sau khi anh đi, Tường Vi mới cất bước đi về phía cửa chính của căn biệt thự, mở cửa, Tường Vi lặng lẽ đi vào. Cô nghe thấy tiếng hát khe khẽ vọng ra từ trong bếp, chắc là cô giúp việc mới đến. Vì thói quen cũ, bước chân Tường Vi rất nhẹ, không gây ra một tiếng động nào nên hẳn là cô giúp việc đó mới không phát hiện ra Tường Vi.

Ở phòng khách không có ai, giờ này chắc cha đang trong phòng đọc sách. Nghĩ là làm, Tường Vi thả nhẹ bước chân lên tầng hai, tới trước cửa phòng, cô định vặn nắm cửa.

– Tại sao anh vẫn chưa đuổi nó đi?

Tay Tường Vi khựng lại.

– Em đừng nói nữa, đây là việc của anh, anh tự giải quyết.

– Anh đừng chối nữa, hẳn ta sẽ nhanh phát hiện ra Tường Vi đang ở chỗ chúng ta thôi, nếu anh còn không đuổi nó đi thì...a...đầu em...

– Bà xã! Em sao vậy? Đi thôi anh đưa em về phòng.

– Anh đừng đánh trống lảng nữa, hôm nay mà không nói rõ ràng thì em sẽ không đi đâu hết!

– Em ngồi xuống trước đã.

– Hai năm trước hẳn ta nghi ngờ, anh đã phải đưa thằng Phong ra nước ngoài để tách nó khỏi con bé Vi, anh cũng để con bé đó chuyển ra ngoài để che dấu sự tồn tại của nó nhưng anh giấu được hai năm cũng không giấu được cả đời! Anh không hiểu sao? Một ngày con bé đó còn chưa ra khỏi cái nhà này là ngày đó mạng sống của chúng ta còn bị đe dọa!

–...

– Anh nói đi! Sao không nói gì? Hôm nay con bé đó về đúng không? Anh không nói rõ với nó thì em sẽ nói!

Thế giới chìm trong im lặng, Tường Vi buông thõng tay xuống, định quay đầu đi khỏi thì nghe thấy giọng cha khàn khàn vang lên, chất chứa đau khổ và day dứt không nói nên lời.

– Nó...là con gái anh, anh phải bảo vệ nó.

Tường Vi ngạc nhiên mở to mắt, cô nắm chặt hai tay, gục đầu vào cánh cửa gỗ, cả người run run, từng giọt nước mắt lăn dài trên má, môi bị cô cắn chặt đến mức bật máu, Tường Vi kiềm chế những tiếng nấc trong cổ họng không cho nó phát ra tiếng. Sau đó, mẹ và cha còn nói những gì, Tường Vi không nghe rõ nữa, và cô cũng không nhớ mình đã đi ra khỏi nhà như thế nào.

Lang thang trên đường phố, đầu óc Tường Vi trống rỗng.

“Kít!!!”

Bỗng một chiếc xe đen lao đến chắn ngang trước mặt Tường Vi, cửa xe nhanh chóng mở ra rồi có mấy người áo đen ủa ra từ trong xe, sự việc diễn ra trong một khoảnh khắc khiến cô không kịp nghĩ. Nhưng phản ứng cơ thể cô lại nhanh nhạy hơn bao giờ hết. Giơ chân đá vào hạ bộ của tên đang sau đang tóm chặt cánh tay rồi cô vào xe đồng thời đánh lạc hướng tầm mắt của bọn họ, khiến bản thân biến mất trong một cái nháy mắt rồi lao ra khỏi vòng vây, Tường Vi chạy thực mạng theo hướng ngược lại, tưởng như sắp thoát được...

“Pằng”

Một tiếng súng vang lên, tầm mắt tối đen, Tường Vi mất đi ý thức, ngã xuống.

“Cốc!Cốc!Cốc!”

– Vào đi.

“Cạch”

– Cậu chủ, chúng tôi không bắt được cô ta

Trong phòng, một người con trai với mái tóc màu đỏ rượu đang ngồi dựa trên ghế sofa, trên người chỉ quấn độc một chiếc khăn tắm, tay lác lác ly vang đỏ, đẹp mê người nhưng cũng nguy hiểm không kém. Cậu ta có một đôi mắt xảo quyết đến rợn người nhưng cũng vô cùng cuốn hút, dù biết là nguy hiểm nhưng lại khiến bất cứ người con gái nào nhìn vào đó cũng bị mê hoặc, như con thiêu thân lao vào lửa, chết không có xác.

Trong phút chốc khi nghe thấy câu trả lời của người vừa đến, Trịnh Bảo Thiên liền trầm xuống.

– Lí do.

– Bạch Hổ cướp người.

Giống như sự tồn tại của tổ chức Hắc Long do Bảo Thiên đứng đầu, Bạch Hổ cũng là một tổ chức như thế. Nhưng lại rất thần bí, không ai biết người đứng đầu là ai. Khác với mục đích của Hắc Long là để loại bỏ mọi chướng ngại vật của công ty nhà Trịnh.

Bạch Hổ là một tổ chức chuyên đi thu thập thông tin, chỉ cần bạn có một thông tin gì đáng giá thì Bạch Hổ sẵn sàng trao đổi một thứ có giá trị tương đương để sở hữu nó và ngược lại, muốn tìm kiếm thông tin gì, chỉ cần đến tìm Bạch Hổ.

Mặc dù là một tổ chức như thế nhưng lại rất mạnh trong thế giới ngầm, không ai dám động đến Bạch Hổ vì không ai muốn điểm yếu của mình bị phơi bày trước bàn dân thiên hạ.

“Rắc”

Ly rượu trên tay bị bóp nát.

– Thú vị thật đấy Tường Vi, đến cả Bạch Hổ cũng phải ra mặt.

– Cháu gái, cháu tỉnh rồi à?

Tường Vi nheo mắt nhìn ông già lạ hoắc trước mặt, trong đầu dần nhớ lại cảnh trước khi mình ngất đi.

– Ông bắt tôi?

Ông lão ngạc nhiên với phản ứng bình tĩnh của cô bé, liền hỏi.

– Sao cháu không hỏi ta là ai?

– Vậy ông là ai? Sao tôi lại ở đây?

Nghe vậy, ông già kia liền cười ha ha rồi đưa tay chỉ vào cổ cô, nơi có một cái lỗ nhỏ như cái kim, từ tốn nói.

– Cháu bị bọn chúng bắn súng gây mê, nếu ta không đến kịp, giờ cô bé chẳng còn nằm ở đây nữa đâu.

Tường Vi cũng chẳng thờ phào nhẹ nhõm hay tỏ ra biết ơn khi nghe câu trả lời của ông lão, cái đầu của cô lập tức xuất hiện một suy nghĩ khác.

– Tại sao lại cứu tôi?

Kẻ bắt cóc cô rất có bài bản, hơn nữa còn hành động giữa ban ngày ban mặt, lúc chạy đi Tường Vi không hề thấy ai ở xung quanh, chắc chắn nơi đó đã bị phong tỏa, thậm chí còn chuẩn bị cả súng gây mê, đủ để thấy kẻ đứng đằng sau vụ bắt cóc đó không hề nhỏ, mà ông già này lại có thể cứu được cô

ra, thì chắc thể lực cũng rất lớn, nhưng chỉ vì cô mà khiến cho hai thể lực lớn đó đối đầu nhau sao? Có qua có lại, chắc chắn phải có lí do.

Thấy đáng về xù lông của Tường Vi, ông lão chỉ lắc đầu thờ dài.

– Cháu nghĩ nhiều quá rồi.

Lúc đó bỗng có tiếng mở cửa.

– Ông già, gọi tôi đến đây làm gì?

– Khánh Nam?

Tường Vi ngạc nhiên nhìn về phía cửa ra vào.

– Tường Vi?

Cậu cũng ngạc nhiên không kém. Khánh Nam nhìn vào ông lão, hỏi:

– Sao cô ấy lại ở đây?

– Ta cứu đây, bọn Hắc Long muốn bắt cô bé đi.

Trầm ngâm một lúc, cậu ngẩng đầu lên hỏi Tường Vi.

– Định lấy gì trả ơn?

Sặc... Cứ tưởng cậu ta hỏi cái gì nghiêm trọng lắm thế mà cậu ta vừa nói cái heo gì vậy? Tường Vi đơ người ra một giây rồi khó chịu đáp lại.

– Ôn với huệ cái gì, có phải cậu cứu tôi đâu mà đòi trả ơn?

Khánh Nam không thèm đôi co với cô, quay sang nói với ông già nhà mình.

– Ông già, đòi ơn đi.

Tường Vi sắp nổi khùng lên với cái thái độ dửng dưng đó của cậu mất.

– Cậu thích gây sự hả?

Bỗng tay cô bị nắm chặt, ông lão kia cầm lấy tay cô, cười nham nhở.

– Vậy thì cháu gái, lấy thân báo đáp ông già này đi.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Gừng Càng Già Càng Cay

Tường Vi trầm mặc vài giây, nhìn vào đôi mắt như tòa sáng của ông lão, có cảm giác rất là bất đắc dĩ, cô liền đánh mắt sang Khánh Nam đang xem trò hay ở một bên, nói:

– Giải thích.

Ấy vậy mà cậu lại trả lời một cách vô trách nhiệm.

– Đừng hỏi, tôi cũng không biết.

Thấy ánh mắt khó hiểu của Tường Vi, cuối cùng ông lão mới nhớ ra bộ dạng mình lúc này, ý thức được câu nói đã khiến Tường Vi hiểu sai nghĩa bèn ho nhẹ một tiếng, khôi phục lại vẻ hiền từ ban đầu, mặc cho thằng cháu trai đang nhìn mình một cách khinh bỉ, nhẹ giọng giải thích.

– E hèm... Ý ta là cháu làm cháu dâu ta nhé?

Lần này, đến lượt Khánh Nam đến mặt.

– Nói gì vậy ông già?

Như sợ Tường Vi từ chối, ông còn lôi Khánh Nam đến trước mặt cô, giọng điệu và vẻ mặt y hệt mấy cô gái tiếp thị sản phẩm mới ở ngoài đường. Nhìn cảnh đấy khiến cô vừa buồn cười vừa khó xử.

– Ông bảo, thằng cháu trai ông tuy hơi độc mồm mồm độc miệng một tí nhưng nhìn mặt nó xem, rất đẹp trai phải không, nhiều đứa con gái tầm tuổi cháu cứ thấy nó là đồ rằm rằm mà. Hơn nữa, mấy cái tài lẻ của nó nhiều không để đâu cho hết, mua về... à nhầm... cưới về cứ từ từ mà khám phá...

Còn chưa dứt lời, Khánh nam đã cắt ngang.

– Cháu không lấy.

Đi đến trước mặt Tường Vi, kéo cô đứng dậy tiến về phía cửa, lạnh giọng.

– Về!

“Rằm”

Nghe thấy tiếng đó, Khánh Nam lập tức quay đầu lại. Trong một khoảnh khắc, Tường Vi nhìn thấy sự bất an và hoảng sợ trong đôi mắt màu hổ phách đó nhưng gần như ngay lập tức nó lại trở về vẻ lạnh lùng vốn có. Khánh Nam chạy lại đỡ ông cụ đang nằm trên sàn, tay cẩn thận nâng đầu ông dậy, giọng khẩn trương.

– Ông nội! Tỉnh lại cho cháu!

Tường Vi cũng lại gần, lúc này cô mới thấy ông lão đang ôm ngực một cách đau đớn, hơi thở khó khăn.

– Ông ấy bị bệnh tim?

– Ừ.

Vừa nói vừa giúp Khánh Nam đặt ông lão nằm ngửa xuống, chuẩn bị sơ cứu. Nhưng...

“Cạch”

Tiếng gì vậy?

Cho đến khi Tường Vi hoàn hồn lại, cô mới thấy ở cổ tay của mình đeo một nửa cái còng số tám, và một nửa còn lại... ở trên cổ tay của Khánh Nam. Ông lão mới nãy còn ôm tim thở hổn hển đã mở mắt ra, ngồi dậy và... cười nham nhở.

Tường Vi sững sờ, nhanh chóng hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng đột nhiên, nhớ đến cảm xúc thoáng qua rồi vụt tắt trong đôi mắt hổ phách của ai đó, cô nhìn sang người bên cạnh, ngay đến cả bản thân cũng không ý thức được sự lo lắng nhàn nhạt xuất hiện trong mắt.

Nhưng chưa kịp thấy gì, cả cánh tay phải của Tường Vi bỗng bị kéo mạnh, cậu đột ngột đứng lên khiến cô lao đảo suýt ngã rồi chưa kịp đứng vững, cả cơ thể đã bị lôi xềnh xệch theo Khánh Nam, một đường thẳng tắp ra khỏi cửa. Không phải là cậu lôi cô đi mà là cô bị cái còng số tám lôi đi. Cổ tay đau ê ẩm nhưng vẫn phải cố cắn răng đuổi theo bước chân của Khánh Nam, không thôi bị kéo lê dưới đất, cô thành cái giẻ rách mất.

Ông lão, hay phải gọi là ông Nguyễn Khánh Tiệp sau khi nhìn thấy hai người khuất bóng, thu nụ cười nham nhở trên môi lại, chậm rãi đứng dậy, tay ôm ngực, thở khó khăn. Trợ lý Nhan vội lấy thuốc trong ngăn kéo ra cho ông uống, giọng nói lo lắng:

– Ông chủ, ngài cần gì phải làm cậu chủ tức giận như thế...

Ban nãy khi ông Tiệp ngã, đáng nhẽ người đầu tiên lao đến phải là trợ lý Nhan đang đứng ngay bên cạnh, nhưng không, ông đã ra hiệu ngăn cản người trợ lý, ngay lập tức, một màn kịch được diễn ra hết sức trơn chu. Nếu không phải bị sự lo lắng che mờ mắt, thằng cháu trai thông minh của ông chắc chắn sẽ phát hiện ra chi tiết nhỏ này.

Nhưng con đau tim này, là thật.

– Già cả rồi, không còn nhiều thời gian nữa...

– Dừng!

Lúc này, Khánh Nam đã đi ra khỏi ngôi biệt thự, một khuôn viên rộng rãi trải dài trước mắt Tường Vi, cỏ cây hoa lá, không gì không có, nhưng cô chẳng còn hơi sức đâu mà liếc nhìn cái đồng hồ đó cả. Cô phải chạy theo cái tên hay đổi trước mặt những mười phút rồi! Nhà gì rõ rộng, đi mười phút mới ra được khỏi cửa.

– Cậu đứng lại cho tôi!

– Này! Cậu bị điếc à!

– Dừng lại!

Tường Vi có hét khản đặc cả tiếng thì ai đó cũng không quan tâm, tốc độ còn tăng gấp đôi. Khói nóng bốc lên đầu, cô móc cái còng vào cột đèn gần đó, dùng sức, kéo cái thân thể cao hơn một tám kia lại.

Cuối cùng cũng chịu dừng. Tường Vi dựa vào cột, thở không ra hơi.

Khánh Nam quay đầu lại, thấy bộ dáng đó của Tường Vi thì nhíu mày, sai bước về phía cô, kéo cô về hướng ngược lại. Cô thấy cậu ta bấm điện thoại gọi cho ai đó, giọng lạnh lùng.

– Mang xe tôi đến đây.

Một lát sau, có chiếc xe bạc lao ra, đỗ ngay ngắn trước mặt hai người, người ở ghế lái xe đi xuống, cung kính cúi người, mở cửa xe mời Khánh Nam vào. Tay cô và Khánh Nam bị còng với nhau, hiển nhiên không thể lên xe theo cách bình thường được. Chưa kịp phản ứng, Khánh Nam đã kéo cô lại gần, ấn đầu cô xuống dúi vào trong xe. Ngang ngược đứng ở bên ngoài, chỉ vào ghế phụ lái, ý bảo cô trèo qua đó.

– Dịch vào.

– Không!

Tường Vi cũng chẳng chịu thua kém, vì cái gì mà cô phải hứng chịu cơn giận của cậu từ nãy tới giờ cơ chứ. Thấy thế, Khánh Nam cũng chẳng nói nhiều, cậu thò đầu vào, bế cả người cô lên rồi không thương tiếc ném vào ghế phụ lái. Động tác mạnh mẽ, dứt khoát.

Cậu cũng lên xe, đóng cửa, rồi ga phóng đi một mạch không còn bóng dáng, chỉ thả lại một đám bụi mịt mù ở đằng sau.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Đi Bar

Quán bar Night.

Âm nhạc xập xình, đèn led nhấp nháy, mùi thuốc lá và nước hoa quện lại vào nhau thành một hỗn hợp gay mũi. Tường Vi ngồi trong một góc nhỏ của quán bar, chán ngán quan sát dòng người qua lại, thi thoảng lại đưa cốc rượu lên nhấp một tí, chỉ là để cho có vị thôi, rồi lại lắc lắc trên tay.

Bên cạnh, Khánh Nam đang nốc từng ly rượu mạnh vào cổ họng, nhẹ nhàng và sáng khoái hết như đang uống nước lọc. Cậu cứ ngồi uống như thế, chốc chốc lại có mấy cô gái tìm tới với đủ mọi lí do tán tỉnh đặc sắc. Khánh Nam say, chẳng để lời ai nói vào trong tai, vẫn khó gần như thường lệ, chẳng tiếp lời một câu vậy mà mấy cô nàng cứ dai dẳng, bám mãi không dứt.

Mất thấy cậu khó chịu, Tường Vi liền thờ dài, đưa ly rượu hướng về phía Khánh Nam, nở một nụ cười quyến rũ, không sai, là quyến rũ. Lúc đầu, do đã lâu không cười như thế này, khóe miệng cô hơi cứng nhắc, cũng may ở đây tối, mấy cô gái kia chẳng để ý lắm, thế là Tường Vi tiếp tục đóng cho tròn vai.

– Ly này tôi mời.

Giọng nói không to không nhỏ, đủ cho mấy cô nàng kia nghe thấy. Khánh Nam nghe thấy giọng nói êm tai quen thuộc, ngẩng đầu lên, đôi mắt hồ phách thẳng tắp nhìn cô, chẳng vương lấy một chút men say nào, nếu không phải chứng kiến cậu nốc rượu từ đầu, cô cũng không thể tin nổi Khánh Nam đang say.

Cậu nâng ly chạm chén cô, nhếch miệng, rồi uống một hơi cạn sạch.

Thấy mình lái nhai từ nãy đến giờ mà anh chàng đẹp trai kia chẳng thèm liếc mắt một cái, cô gái kia chỉ nói một câu thì lại lập tức ngẩng đầu, mấy cô nàng kia biết ý, dời đi. Để lại Tường Vi lạc trong ánh mắt sâu thẳm của ai đó. Tường Vi chẳng dám đối diện với nó quá lâu, cô dời ánh mắt đi nơi khác, lại trở về vị trí cũ.

Cái còng số tám trên tay hơi sáng lên. Nhìn nó, Tường Vi lại chán nản, cái khóa này quá phức tạp, là một kĩ thuật kiểu mới, cô chưa thấy bao giờ, lay

hoay cả buổi, đối với loại khóa kiểu này, không có đồ nghề, Tường Vi bó tay. Để mặc Khánh Nam phóng xe, muốn đến đâu thì đến.

Ai ngờ, lại đi bar.

Bỗng có hai thanh niên từ đâu chui ra, đến trước mặt Tường Vi, giọng ngà ngón, ánh mắt trần trụi đánh giá cô từ đầu đến chân, như muốn nhìn xuyên qua quần áo.

Cô ghét bị nhìn như vậy.

– Em gái chắc lần đầu đến đây nhì, có muốn bọn anh dẫn đi chơi một chút không?

Đột ngột bị lôi đến đây, Tường Vi chỉ mặc áo phong với quần đen đơn giản, chắc bị coi thành cô gái ngây thơ lần đầu đi quán bar đây mà. Chỉ tiếc, nhìn lắm rồi.

Tường Vi mặt không cảm xúc, lạnh giọng.

– Cút.

Hai thanh niên trẻ trâu thấy vậy lại cười thích thú.

– Có cá tính, anh đây thích. Vừa nói vừa định động tay động chân, sờ vào mặt cô.

“Bốp”

Tường Vi nhú mày định hất cái móng lợn ấy ra, nhưng cô chưa kịp làm gì thì hân đã bị kéo lại, ăn trọn một quả đấm. Người tung cú đấm đó, không ai khác chính là Khánh Nam, lúc này, khi không che dấu, cả người cậu lộ rõ vẻ nguy hiểm. Tường Vi còn đang nghĩ có nên đập gậy để tên kia ngất xỉu không, tránh làm to chuyện, gây chú ý thì hai tên trẻ trâu đó đã bỏ chạy từ lúc nào. Cô cũng chẳng để ý, nhìn Khánh Nam, không tiếc lời khen, dù gì, cậu cũng đã giúp cô.

– Đấm đẹp.

Bỗng, một sức nặng đè chặt lên đôi vai nhỏ bé của Tường Vi, hơi thở đầy mùi rượu bỗng chốc bao trùm khứu giác. Tường Vi và Khánh Nam chỉ cách nhau một cái còng tay, chẳng quá hai mươi phân, cậu ngã, lập tức đè nặng lên người cô. Cái đầu đen còn dụi dụi một chút tìm vị trí thoải mái nhất mà an tọa, cái mũi tham lam hít lấy hương bạc hà thoang thoảng trên người cô.

Tường Vi: “...”

Đám người ta một cái, cậu cũng gục luôn là sao?

Cô nửa lờ nửa diu Khánh Nam ra khỏi quán bar, khó khăn gọi một chiếc tắc xi, đẩy cậu vào ghế sau, cô cũng lên theo, đóng cửa lại. Mặc cho ánh mắt lạ lùng của người tài xế nhìn chiếc còng sổ tám trên tay, cô lạnh nhạt nói địa chỉ.

– Cho cháu đến XXX.

Vốn định lục tìm điện thoại cậu gọi điện cho ông già quái đản ban nãy, thế mà máy có pass, cô hỏi Khánh Nam, cậu lại chẳng chịu mở miệng. Tường Vi chẳng làm được gì, liền từ bỏ. Giờ cậu và Tường Vi bị khóa trái lại với nhau, cứ về nhà cô trước đã rồi tính.

Xe đến nơi, Tường Vi lại vất vả diu và kéo Khánh Nam lên nhà, đến lúc thả cậu lên giường, Tường Vi mới thở ra một hơi, đòi cô chưa bao giờ thấy mệt mỏi như hôm nay. Tác dụng phụ của thuốc gây mê mà bọn bắt cóc dùng làm đầu cô choáng váng, lúc tỉnh dậy ở nhà ông lão lạ mặt kia thì đã gần hết ngày, lại được thêm cả việc bị ai đó kéo đi bar nữa, thấm thoát đã qua hơn mười giờ.

Vừa vào nhà, Tường Vi liền đi một mạch đến giường ngủ, chỉ mong vút nhanh cục nợ trên vai xuống nên chẳng kịp bật đèn đóm lên gì, nhà tối om.

Định với tay bật công tắc điện ở đầu giường thì nghe thấy tiếng mở khóa. Tường Vi vốn nhạy cảm, lại có tính cảnh giác cao nên điều đầu tiên cô nghĩ đến... là trộm, cô thu tay lại, nhìn khắp phòng xem có đồ gì có thể dùng làm vũ khí được không. Ai ngờ, nghe thấy giọng anh.

– Tường Vi, em có ở nhà không?

Tường Vi buông lỏng cảnh giác nhưng lập tức dựng đứng, nhớ ra ai đó đang ngủ ngon lành trên giường.

“Cạch”

Cửa phòng ngủ mở ra.

– Tường Vi?

– Vâng? _ Cô nhẹ nhàng đáp.

– Ngủ rồi à?

Khắc Phong chỉ đứng trước cửa hỏi vào, trông thấy mái tóc hơi rối của cô chui ra từ trong chăn, sự thấp thòm trong lòng cũng biến mất, cô không có chuyện gì, thật may...

Do đứng ngược sáng nên Tường Vi không thấy được những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán cũng như lồng ngực phập phồng thở dốc của Khắc Phong. Anh đã đi tìm cô suốt cả ngày.

– Vâng, em có việc phải đi, định gọi điện báo cho anh mà điện thoại lại hết pin nên thôi. Ba mẹ có giận không anh?

– Không đâu, anh kiểm lí do nói với họ rồi.

Biết cô không thích làm lớn chuyện nên anh cũng chẳng nói gì với bố mẹ cả.

– ...

Thấy cô không đáp, nghĩ thầm, chắc hẳn cô mệt lắm, anh không hỏi nữa, đóng cửa lại.

– Em ngủ tiếp đi, anh về đây, chìa khóa anh để ở chỗ bàn ăn nhé.

Nghe tiếng khóa cửa, Tường Vi mới thở nhẹ một hơi. Hôm nay, tần suất thở dài của cô tăng đáng kể. Lật chăn ra, cả cơ thể mệt mỏi của Khánh Nam lộ ra ngoài, Tường Vi ngạc nhiên đối diện với một đôi mắt màu hổ phách thâm trầm, cái ánh mắt mà cô đã cố né tránh cả buổi tối, chỉ bởi vì nó có một cái gì đó quá mê hoặc, cô sợ, sợ nhìn vào rồi, không thoát ra được.

Cậu nói, giọng hết như tiếng đàn cello, trầm thấp mà sâu lắng.

– Ai?

Không đầu không đuôi, nhưng Tường Vi hiểu được.

– Anh trai tôi.

Lúc nói tới anh trai, lông mày Tường Vi giãn ra trong vô thức, tất cả Khánh Nam đều thấy, cậu cau mày, không nói, nhắm mắt lại, dường như ngăn lại sự khó chịu đang dần hình thành. Cô thấy, nhưng không hiểu sự tức giận vô cớ đó từ đâu ra.

Tường Vi nghĩ cậu vẫn say, cả tối, cậu vẫn hay hỏi bất chợt như vậy, cô quen rồi, lần này cũng không ngoại lệ.

Mệt quá, thành ra cứ nằm ỳ ra đấy, mặc kệ bên cạnh còn có một tên con trai cũng đang trên giường. Cô nhìn lên trần nhà.

Cả ngày hôm nay quá bận rộn, cô chẳng có thời gian nghĩ đến những chuyện xảy ra trong thư phòng, giờ nhớ lại từng chút một, từ từ chìm vào giấc ngủ, lông mày vẫn cứ nhíu lại.

Đến khi cô ngủ rất say, hơi thở đều đều có quy luật, đến khi ánh đèn của những căn nhà xung quanh dần tắt, mới có một đôi mắt hổ phách lặng lẽ mở ra, tay vuốt nhẹ lên lông mày vẫn đang cau lại của cô, cứ làm thế cho đến khi nó giãn ra thoải mái.

Đêm khuya, ngoài đường chỉ còn rải rác vài tiếng xe máy, xe ô tô qua lại, ánh trăng chiếu qua cửa sổ, hắt lên mặt cô một mảng sáng tối. Rất lâu sau đó, có tiếng thở dài.

– Vẫn không nhận ra tôi à?

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Hôn Cũng Có Thể Hết Ôm

Một ngày chủ nhật đẹp trời...

“Lạch cạch... Lạch cạch...”

– Ôn quá.

Khánh Nam ngồi khoanh chân trên sàn gỗ, tay bấm điện thoại, không chịu nổi thứ âm thanh ồn ào bên cạnh, lên tiếng lần thứ n.

– Im đi.

Ngay sát bên cậu, Tường Vi đang cặm cụi nghiên cứu cái còng số tám, thứ dây xích đã trói chặt cô và Khánh Nam vào một chỗ từ ngày hôm qua đến tận sáng nay và có thể đến tận một tháng sau nữa nếu cô không thể phá khóa.

Đáng nhẽ lúc ngủ dậy, Tường Vi đã bắt Khánh Nam đưa cô về chỗ ông cậu để lấy chìa khóa, cô cứ tưởng cậu hẳn cũng khó chịu lắm khi bị còng tay thế này nhưng ai đó chỉ thờ ơ đáp: “Không”.

Một tiếng, ngắn gọn, dứt khoát và... rất ngứa tai.

Cùng ngày, cùng tháng, cùng năm, cùng giờ, ông cậu cũng gửi tin nhắn đến: “Ông đang ở bên Pháp đường lão, một tháng sau về *biểu tượng mặt cười*”. Lúc thấy tin nhắn đó, Khánh Nam hừ mũi, mặt lạnh tanh, phán một câu xanh rờn.

– Chỉ có chạy là nhanh.

Tường Vi: “...”

Có mỗi cô nghĩ tới sẽ phải xoay sở thế nào trong một tháng nếu cái còng này vẫn còn ở trên tay hai người sao?

Điên mất.

Nghịch điện thoại chán, Khánh Nam vứt nó sang một bên, di chuyển sự chú ý sang Tường Vi. Lúc này, cô đang tập trung cao độ nghiên cứu cái còng nên chẳng còn hơi sức đâu mà để ý đến cậu nữa, ngay cả khi bị nhìn chằm chằm vào mặt, thao tác vẫn rất thành thạo, tự nhiên.

Thế là, ánh mắt cậu cứ dừng trên khuôn mặt đó mãi.

Thành thật mà nói, Tường Vi khá xinh, cô có một chiếc mũi cao chẳng kém gì dân Châu Âu, đôi môi mỏng mang sắc hồng tự nhiên không son phấn, đặc biệt là đôi mắt cực kì có hồn, tĩnh lặng như hồ nước mùa thu, nhưng đó không phải vẻ đẹp có thể nhìn qua một lần mà thấy được, bởi vì cô không hay ăn vận hay trang điểm, tóc cũng chỉ là một màu đen truyền thống dù trường không cấm nhuộm.

Thế nên, sự giản dị đó, sự mộc mạc đó nhanh chóng chìm vào một biển hoa rực rỡ, nơi mà đâu đâu cũng có những cô gái chạy theo mốt, chạy theo cái đẹp hiện đại, chạy theo thời trang và sự sành điệu, kiểu cách.

Không chỉ thế, Tường Vi luôn tự tạo khoảng cách với mọi người xung quanh, cho dù cô có tươi cười thế nào thì cũng không thể xóa nhòa, bởi vì, nụ cười đó không thật, nói thẳng ra, là đóng kịch, không phải vì yêu thích nên cười, không phải vì vui nên cười mà là cần thiết nên mới cười.

Một nụ cười xã giao.

Một sự cử động của cơ mồm.

Ngoài ra, chẳng có cảm xúc.

Nhìn cô, Khánh Nam nhớ tới người phụ nữ đó, một người hoàn toàn trái ngược, cậu bất giác hỏi:

– Cô đã từng đi ăn trộm?

Tường Vi hơi dừng lại một chút nhưng vẫn cúi mặt, nhìn vào chiếc còng. Cô thẳng thắn thừa nhận, không chút xấu hổ.

– Ừ, sao biết?

– Tình cờ nghe qua.

“Cách”

Chiếc kim nhỏ luồn vào khóa bị gãy đôi, cô không hài lòng với câu trả lời qua loa đại khái của cậu. Nếu cô đã thành thật thừa nhận quá khứ của mình, thì đổi lại, cậu cũng phải làm điều tương tự.

– Nói thật.

Khánh Nam liếc qua chiếc kim bị cô vứt sang một bên.

– Ông tôi điều tra.

Tường Vi cũng chẳng quá bất ngờ về việc quá khứ bị phơi bày, dù sao thì cậu cũng chỉ điều tra được những thứ cha cô không che giấu thôi, những người có tí quyền lực hay giàu có đều có thể làm được. Lúc đó, cô đã có suy nghĩ ngây thơ như thế.

– Thế mà còn hỏi, cậu đang chế giễu tôi đấy à?

– Không, tôi muốn hỏi cái khác.

Câu hỏi kia chẳng qua chỉ là để mở đầu.

– Nếu cần tiền, sao không đi ăn trộm tiếp?

“Ăn trộm”, cái từ đó nghe thật chói tai.

Cậu đề ý thấy những tờ báo tìm việc bán thời gian mà cô khoanh tròn để trên bàn, cô đang tìm việc, hay nói cách khác, cô đang cần tiền. Nghe vậy, Tường Vi cười nhạt, để lộ ra sự hờ hững và lời đời không hợp độ tuổi.

– Tôi không ăn trộm chỉ vì tiền. Nó không quan trọng đến thế.

Gió nổi lên, thổi bung rèm cửa sổ, nâng mái tóc cô vờ rồi, để lộ ra đôi mắt hờ hững, trong trẻo đến lạ, như chẳng gì có thể khiến cô bận tâm, như thể bất cứ lúc nào cô cũng có thể hòa vào trong gió mà bay đi mất.

Đấy không phải lời thanh minh, mà là sự thật. Ánh mắt đậm bạc của cô đã nói rõ điều đó.

“Cạch”

Chiếc khóa được mở ra. Một nụ cười mãn nguyện nở rộ trên khuôn mặt thanh tú, lần đầu tiên sau nhiều năm, cô lộ ra một nụ cười trong trẻo đến vậy, rất lâu rồi kể từ khi quan hệ giữa cha và cô xấu đi, kể từ khi ông không còn khen hay xoa đầu mỗi khi cô làm tốt một việc gì đó nữa.

Khánh Nam vẫn nhìn cô, đôi mắt hồ phách yên lặng thoáng qua một cảm xúc không tên.

Cô đang cười, sợi tóc tung bay, khuôn mặt càng thêm xinh đẹp.

Thế giới đột nhiên yên tĩnh, khoảnh khắc đó, cậu thấy, cô và gió như hòa làm một.

“Cạch”

Một đôi bàn tay phủ lên cái còng, đem nó khóa lại... lần hai.

– Mẹ nó, cậu làm cái quái gì thế?

Gió lặng, cô trợn mắt nhìn cái còng cứ thế bị khóa lại. Loại khóa này rất đặc biệt, nếu không mở bằng chìa mà phá khóa thì mọi cơ quan sẽ tự động nâng cấp, không thể dùng cách cũ để mở nữa mà phải tìm cách khác, mà có khi không còn cách khác nữa cũng nên.

Hơn cả, cậu vừa đập đổ công sức cả buổi sáng cặm cùi mảy mò của cô!

Sự tức giận khiến Tường Vi không kiềm chế được bật ra câu chửi tục, lập tức đẩy mạnh tay cậu ra. Khánh Nam không ngờ cô lại ra tay một cách bạo lực như thế, cơ thể mất đà đổ rầm một cái, kéo theo cả Tường Vi ngã xuống, nằm úp sấp lên người cậu.

Một khoảng lặng giữa hai người.

Người cậu thật nóng, y hệt cái lần ở trên sân thượng, ngọn lửa trong đáy mắt người đi phần nào. Cô chống tay ngồi dậy, ánh mắt lạnh lùng, vẫn giận.

– Lại bị sốt?

Giận đến vậy mà vẫn còn quan tâm cậu. Khóe môi Khánh Nam không tự chủ được nhếch lên. Cậu nóng không phải bởi vì bị cảm nhưng nếu cô đã nghĩ như thế thì...

– Ồ, chữa cho tôi đi.

Tường Vi không hiểu ý cậu cũng không nhận ra sự trêu đùa trong lời nói. Cô ngẫm nghĩ một lúc rồi nghiêm túc trả lời.

– Ra ngoài mua thuốc đã, nhà tôi không có.

Còn vụ chiếc còng, cô sẽ tính sổ với cậu sau.

Vừa nói vừa định đứng lên. Nhưng chân chưa kịp ổn định, đã bị kéo xuống lần nữa. Lần này, kẻ sát cô không phải lồng ngực ấm nóng, mà là khuôn mặt điển trai được phóng đại, trán chạm trán, mũi đụng mũi và... môi kẻ môi.

Tường Vi ngạc nhiên, luống cuống định đứng lên thoát khỏi tình cảnh bối rối này nhưng cậu không cho cô cơ hội đó. Khánh Nam vòng tay không đeo còng ra sau đầu cô, ghì chặt, làm cho nụ hôn thêm sâu. Cái cảm giác âm ẩm, ướt át ở môi chân thực tới nỗi làm trái tim cô run rẩy.

Cô đang bị cưỡng hôn!

Kim đồng hồ chậm chạp nhích từng giây.

Một lúc sau cậu buông cô ra, Tường Vi sững sờ che bờ môi hơi sưng đỏ, gằn giọng.

– Cậu điên à!

Khánh Nam trở lại vẻ lạnh nhạt thường ngày. Thân nhiên mở miệng giải thích cho hành vi sở khanh của mình.

– Khỏi rồi.

– Khỏi cái gì?

Cậu chỉ vào miệng mình rồi chuyển sang miệng cô.

– Tôi truyền hết bệnh sang cho cô nên khỏi ốm rồi.

– ...

Cái lối tư duy logic kì lạ gì đây?

“Kính cong!”

Tiếng chuông cửa bỗng vang lên không báo trước, phá tan đi không khí tĩnh lặng trong căn phòng. Tường Vi hơi giật mình, mắt đung phải con mèo trắng như tuyết đang lười biếng nằm phơi nắng ở ban công, ngay lập tức đoán được ai vừa bấm chuông.

Đến lúc sáng sớm tinh mơ thế này, không phải anh thì còn ai?

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Đại Chiến Phòng Bếp

Đoán ra người đến là Khắc Phong, Tường Vi chẳng chút chần chừ đi mở cửa nhưng bỗng bị ai đó túm tay giật lại.

– Đi đâu?

– Mở cửa.

Người hỏi ngắn gọn mà người trả lời cũng xúc tích không kém.

Nghe vậy, Khánh Nam hơi nhướn mày, gờ cổ tay lên lắc lắc cái còng số tám sáng chói.

– Không sợ?

Không sợ người khác nhìn thấy cảnh này sẽ hiểu nhầm sao? Tường Vi lúc nào cũng hiểu ý Khánh Nam một cách kì lạ, cứ như thể hai người bạn tâm giao chí cốt vậy, nhưng cô lại chẳng hề ý thức được điều đó.

– Cậu trốn đi, nấp sau cánh cửa ấy.

– Trốn thì cũng được thôi nhưng đổi lại, tôi được gì?

Dường như đã quá quen với thói ngang ngược này của Khánh Nam, Tường Vi chỉ thông thả đáp lại.

– Thế cậu ăn nhà tôi, ngủ nhà tôi, lợi dụng tôi xua đuổi đám con gái theo đuổi, tôi được cái gì?

Con nhím lại xù gai rồi.

– Được hôn tôi, chẳng phải hơi quá rồi sao?

Không nhắc đến thi thôi, vừa nói đến Tường Vi liền giờ chân định đạp vào đầu cậu một cái, đáng tiếc, bị tóm được.

– Lúc nào cô cũng thích dùng nắm đấm thế à.

– Tôi chỉ dùng nó với bọn lưu manh giả danh trí thức như cậu thôi. Lần sau đừng có đùa quá trớn như thế nữa!

Ý cô là về vụ cưỡng hôn.

“Soạt”

Một giây sau khi dứt lời, Khánh Nam đột ngột kéo mạnh cái chân mới lúc nãy định đá cậu, làm Tường Vi ngã ngửa ra sau. Nếu không có gì sai sót, thì theo định luật vạn vật hấp dẫn của Mr.Newton, cái lưng mảnh khảnh của cô sẽ ôm hôn đất mẹ trong vài giây nữa, kèm theo một sự đau đớn không hề nhẹ.

May thay, đúng lúc đấy, một tay của cô được kéo lại, cả người theo quán tính lao về phía trước, hạ cánh an toàn vào vòng tay có mùi ô liu nhàn nhạt quen thuộc, cái mùi mà cô đã từng ngửi thấy một lần trên sân thượng hôm nào.

Hai lần bị ôm, cùng một vòng tay, cùng một người, lần đầu thì bị đẩy mạnh ra, lần này lại bị ôm chặt cứng.

Cậu dọa cô, làm cô suýt ngã rồi lại kéo về phía cậu.

Một giọng nam khàn khàn vang lên bên tai, bất cứ khi nào nghiêm túc, giọng cậu lại dễ nghe một cách đặc biệt.

– Không phải đùa đâu.

Cổ lò đi sự xao động nhỏ nhỏ trong lòng, Tường Vi néo mạnh vào hông Khánh Nam khiến cậu nới lỏng vòng tay. Sự chân thành đó làm cô thoáng bối rối, ổn định lại cảm xúc, cô nghĩ phải nói cho rõ ràng.

– Khi nào tháo được cái còng này ra, tôi với cậu đừng dính dáng gì đến nhau nữa.

Tường Vi ăn ngay nói thẳng, cô chẳng rảnh rồi để mà suy đoán xem tâm tư của Khánh Nam là gì mà lại đi ôm cô, hôn cô, làm những điều thân mật quá mức cho phép như thế, làm những điều mà chỉ những người yêu nhau mới thể hiện.

Cô chỉ muốn cậu tránh xa cô ra.

Trực giác mách bảo cô không nên quá thân thiết với người con trai này.

Không thích một người, đôi khi không cần lí do.

Rồi đứng dậy, lẳng lặng nhìn cậu. Chờ...

Chờ cậu chấp nhận giới hạn mà cô đã vạch rõ giữa hai người.

Đôi mắt màu hổ phách thoáng trầm xuống, tiếng chuông cửa lại lần nữa vang lên, thế mà hai con người trong nhà vẫn như thể đang chìm vào một thế giới khác.

– Cô thực sự muốn như thế?

Cậu mở miệng, giọng nói rét lạnh tưởng như có thể đóng băng cả không khí. Tường Vi hơi run run, thầm nghĩ, đáng nhẽ ra ai đó nên gửi cậu tới bắc cực hoặc nam cực để ngăn chặn tình trạng băng tan và bảo vệ trái đất thay vì để cậu ở đây tìm cách đóng băng cô bằng thứ giọng ma quỷ của mình.

– Tôi nói chưa đủ rõ sao?

Khánh Nam đứng lên, ghé sát vào tai cô, chậm chậm nhả ra từng chữ.

– Đừng mơ!

Rồi chẳng để cô nói gì thêm nữa, cậu lôi cô đến trước cửa ra vào. Sức lực quá lớn, Tường Vi chẳng thể làm gì khác ngoài việc để cậu kéo đi.

Cậu đang giận, rất giận.

Cậu không trốn đi như lời cô bảo mà ngang nhiên mở cửa, giọng lạnh tanh hết như chủ nhà.

– Có chuyện gì?

– À, tôi đến giao hàng. Cho hỏi đây là nhà cô Trần Tường Vi đúng không ạ?

Tường Vi thờ nhệ một hồi, on trời không phải Khắc Phong, cứ thế này cô tốn thọ mười năm mất.

Đẩy cậu ra, cô đứng ra ngoài cửa, nhận hàng.

– Là tôi.

Đóng cửa, cô chẳng thèm nhìn Khánh Nam, một mạch đi thẳng vào bếp, lẽ dĩ nhiên, cậu cũng phải đi theo. Hàng giao tới là đồ ăn, một chiếc bánh mì vị gà nướng, vị cô thích ăn nhất, nhưng không phải là bánh ở tiệm mà là đồ tự làm. Kèm theo một tờ giấy nhớ, ghi: "Ăn ngon nhé. Hôm nay anh có việc đột xuất không đến chăm sóc cho Liz được."

Liz là tên con mèo trắng đang nằm lười biếng bên ngoài ban công kia.

Tường Vi mỉm cười, vẫn còn nhớ sao?

"Ừc...Ừc...Ừc..."

– Tiếng gì thế?

– Em đói.

– Xuống căng tin mua đồ ăn tạm đi.

– Em muốn ăn bánh mì vị gà quay anh làm cơ. Máy cái khác ăn nhạt lắm, không nuốt nổi.

– Ngoan, đi ăn đi.

– Em hối hận rồi. Trước khi anh đi sao không bắt anh làm mấy chục cái để tủ lạnh ăn dần nhỉ.

– Ngon thế cơ à?

– Ừ.

– Sau này về anh sẽ làm cho em ăn nên giờ xuống căng tin đi, ngay và luôn.

– Hứa?

– Ừ, hứa.

Nhẹ nhàng, chiếc bánh mì được lấy ra khỏi túi và bị cắn một miếng rõ to, Khánh Nam gật đầu vừa lòng, dáng vẻ y như một chuyên gia ẩm thực chuyên nghiệp.

– Không tệ.

Tường Vi quơ tay giật lấy nhưng...hụt. Cô nạt:

– Ai cho cậu ăn? Trả đây!

– Không.

– Cậu có trả không?

– Không trả.

Nói rồi lại ngoạm thêm một miếng nữa.

Tường Vi tức tối giẫm mạnh vào chân cậu, thừa dịp cậu kêu đau mà cướp lại cái bánh mì. Cắn một miếng, chưa kịp nhai xong, bánh trên tay đã bị giật lấy không thương tiếc.

Thế là cuộc chiến đói ăn nổ ra.

– Cậu cứ thử ăn hết xem, cậu chết với tôi!

Ai đó chẳng quan tâm, lại cắn một miếng bánh.

– Cậu có tin ngày mai cả trang web trường sẽ đăng tin cậu lợi dụng tôi để cắt đuôi đám tam tỷ không?

Lại cắn tiếp miếng nữa.

Tường Vi cắn môi, ánh mắt đảo qua một hồi rồi lóe sáng. Cô vói lấy lọ tương ớt ở gần đó, mở nắp, rồi chĩa về phía Khánh Nam, bóp mạnh, thế là tương

ớt dính be bết lên khuôn mặt đang nhón nhơ nhai bánh mì của cậu. Trông đến là buồn cười.

– Bánh mì thì phải đi kèm với tương ớt. Thế nào? Ngon chứ?

Khánh Nam không nổi điên lên như Tường Vi tưởng tượng, cậu liếm tương ớt dính trên khóe môi, cười một cách nguy hiểm.

Không ổn!

Vợ lấy lọ xì dầu, Khánh Nam không thương tiếc dốc ngược chai đổ hết cái thứ chất lỏng đen xì xì lên đầu Tường Vi. Từng giọt cứ thế chảy xuống mặt, xuống cổ, nhuộm đen làn da trắng nõn.

– Lỡ tay.

Kẻ tám lạng, người nửa cân.

Cứ thế, nhà bếp trở thành chiến trường còn thức ăn trở thành vũ khí, tiếng cãi nhau chí chóe ầm ĩ khắp nhà. Hai con người lạnh nhạt thường ngày biến đầu mắt, chỉ còn sự nóng nhiệt và sôi nổi của cuộc chiến hâm nóng căn bếp nhỏ.

Rất lâu sau đó, đến khi Khánh Nam đã nhá hết miếng bánh mì cuối cùng, đến khi mọi thứ trong bếp đều bị vứt lăn lóc trên sàn, đến khi trên mặt đất là đủ thứ hỗn hợp nhe nhoeét, nào muối, nào ớt, nào mì chính, ... đến khi hai kẻ ban nãy còn choảng nhau tới bên kia bị phủ một lớp hỗn hợp kinh dị ... thì cả hai mới ngồi thụp xuống, ngừng chiến.

Quả thật còn thảm hơn cả chiến tranh thế giới lần thứ nhất.

Còn cái lí do gây chiến thì nhằm không để đâu cho hết.

Vì một cái bánh mì, bánh mì nhân gà quay, Khánh Nam vuốt mũi, vụ này mà kể cho Quang Thành, cậu ta lại chẳng cười ầm lên rồi đi rêu rao khắp hang cùng ngõ hẻm ấy chứ.

Tường Vi nhú mày đưa tay lên mũi ngửi thử, suýt nôn.

– Biết hôi rồi còn ngửi.

Nghe vậy cô trừng mắt nhìn sang.

– Ai bảo cậu đổ mắm tôm lên người tôi hả?

– Thì sao? Cô cũng đập nguyên mấy quả trứng lên đầu tôi còn gì?

– Thử bị tưới cả chai dầu ăn lên người xem cậu có nhìn được không?

Khánh Nam bỗng đưa tay lên đầu Tường Vi, lấy xuống một thứ màu đỏ.

– Cái gì đây?

– Tôm, cậu ném vào người tôi mà còn hỏi là cái gì à?

– Biết đâu đấy, tôi cứ vợ hết vào ném đại thôi.

Nhìn lướt qua mặt Khánh Nam, khuôn mặt điển trai giờ đây bị trát đủ thứ, chẳng nhận ra nổi đâu là mũi với miệng nữa, chỉ có đôi mắt màu hổ phách kia vẫn cứ cuốn hút một cách lạ thường. Cô chỉ vào mặt cậu, hỏi:

– Gì kia?

Khánh Nam đưa tay lấy xuống theo hướng cô chỉ, nhìn một lúc rồi bỗng sa sầm mặt.

– Gan sống. Cô dám ném cái thứ bẩn thỉu này vào mặt tôi à?

Tường Vi bèn gập bụng cười rõ to.

– Ha ha... Ai biết được đấy, tôi cũng chỉ ném đại thôi mà.

Khánh Nam cau có, nhưng nhìn cái nụ cười vui vẻ đó của cô mà không hiểu sao con giận bay biến hết. Cuối cùng cũng chịu cười vì cậu. Thế này thì bị ném gan sống lên mặt cũng đáng.

Như chợt nhớ ra cái gì đó, Tường Vi ngưng cười, bật thốt.

– Chết rồi!

– Gì?

Khánh Nam vẫn là cái vẻ nhớn nhoe như kiểu trời có súp cũng không quan tâm. Tường Vi thì chẳng còn nhàn nhã được như thế, cô ngáp ngừng nhìn cậu.

– Giờ tắm thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Trịnh Mai

Khánh Nam nhếch môi cười.

– Còn sao nữa, tắm chung thôi.

– Coi như tôi chưa nói gì.

“Cạch”

Tiếng cửa mở, Khánh Nam và Tường Vi cùng nhìn nhau.

– Nhà cô là cái chợ hay sao mà ai cũng vào được thế.

Tường Vi lắc đầu, đưa tay lên miệng ra dấu im lặng. Ngoài Khắc Phong, chẳng ai có chìa khóa nhà cô nữa cả, nhưng anh đã đưa nó cho cô từ hôm qua rồi.

Cả hai người, không ai bảo ai cùng nép vào tường, im lặng theo dõi động tĩnh của kẻ đột nhập. Tường Vi ló đầu ra phòng khách nhìn, không thấy ai.

“Bịch”

Tiếng động phát ra từ trong phòng ngủ. Tường Vi định cất bước đi về phía đó thì bị ngăn lại, quay sang nhìn Khánh Nam khó hiểu, cậu giữ cô lại làm gì?

Cậu chỉ vào mình rồi chỉ vào căn phòng, ý bảo để cậu giải quyết tên trộm. Tường Vi gật đầu, thế cũng được.

Vừa đến trước cửa phòng ngủ, một khối khí xanh bỗng từ đâu xuất hiện. Tường Vi chưa kịp quan sát kỹ xem đó là thứ gì thì đã bị Khánh Nam bịt mũi lại, ôm vào lòng rồi chạy ra xa. Kéo cô đến chỗ mà khí xanh không thể bay đến, Khánh Nam mới yên tâm thả tay. Nhưng bỗng nhiên cả người đổ súp xuống, mất nhắm nghiền.

– Này, Khánh Nam! Cậu làm sao đấy?

Tường Vi lo lắng lay người Khánh Nam.

– Không tệ, trúng khí gây mê tao tự đặc chế mà vẫn còn chạy xa được như thế.

Cái giọng này...

Xuyên qua làn khói xanh, một bóng dáng mảnh mai dần hiện rõ, cho đến khi đám khí đầy tan hết đi, Tường Vi mới ngạc nhiên thốt ra một cái tên.

– Trịnh Mai?

Trịnh Mai hay còn được biết đến là B.B-Black Butterfly, cộng sự cũ của Tường Vi và cũng là bạn thân của cô.

Trịnh Mai là con lai giữa Mỹ và Việt, nhưng có vẻ như gen Mỹ nổi trội hơn đôi phần, cụ thể là màu mắt cô ấy xanh trong như nước biển, sống mũi cao, môi đánh một lớp son đỏ chót, mái tóc màu cam xoăn tự nhiên. Đẹp một cách đầy cuốn hút, một vẻ đẹp khiến đám đàn ông dễ nổi lên khát vọng chinh phục.

– Ha ha ha... ha... ha ha ha... người mày dính cái thứ quái gì thế?

Vừa nhìn thấy cô bạn thân chí cốt, Trịnh Mai liền ôm bụng cười ngặt nghẽo.

– Đừng đùa nữa, ra xem cậu ấy có sao không đã.

– Không chết được, thuốc gây mê thôi.

Vừa nói vừa tiến về phía Tường Vi, ngồi xổm xuống, nhúp vài sợi tóc bết dính của cô lên ngấm ngấm.

– Đừng nói là mày tự đổ cái đồng này lên người nhá.

– Tao đánh nhau.

– Với ai?

– Cậu ta.

Chỉ vào Khánh Nam.

– Ồ, kể nghe xem.

Trịnh Mai hứng thú sẫm soi Khánh Nam, tò mò một người như thế nào có thể khiến cho cô bạn thân đất lở núi rung cũng bình tĩnh tức đến mức phải đánh nhau thành cái dạng thế này.

– Tắm trước, kể sau.

– Okay, mau lên, tao đợi.

-...

– Sao mày không đi?

– Thuốc gây mê của mày được bao lâu?

– Một ngày. Sao?

Tường Vi giờ tay đeo còng số tám lên, chiếc còng giờ đây bản đến nỗi không nhận ra hình dạng. Trịnh Mai phải nheo mắt lúc lâu mới nhìn ra cái vật thể lạ ấy là gì.

– Bị thế từ bao giờ?

– Hôm qua.

Trịnh Mai ngạc nhiên tròn to mắt, khác hẳn cái vẻ lạnh nhạt khi Tường Vi cho cô xem cái còng tay.

– Thế sao giờ này nó vẫn còn trên tay mày thế hả L.T? Nghi vài năm, mày cũng cho não nó nghi luôn rồi à?

L.T – Light Thief – tên trộm ánh sáng, là kẻ được biết đến với khả năng phá mọi loại khóa, và hơn cả là sự di chuyển chớp nhoáng như bóng ma, chưa một ai thấy được diện mạo thật sự của L.T, thậm chí cả giới tính cũng chỉ là một dấu chấm hỏi to đùng.

– Giờ tao là Tường Vi.

– Ok, ok, ông già nhà mày đúng là... tự nhiên lại rửa tay gác kiếm, làm mày cũng theo sát gót ông ta biến mất luôn. Làm loạn cả tổ chức một thời gian, còn cả...

Tường Vi đỡ lấy Khánh Nam đứng lên, cắt ngang lời Trịnh Mai, những gì có liên quan đến quá khứ, cô không muốn nghe.

– Đi tắm đây.

– Tắm, tắm, tắm, tắm cho não mày ứng nước luôn đi.

– Tí nhớ vào gọi đầu cho tao.

– Có tay có chân, tự đi mà làm.

– Vướng.

“Rào...rào...rào...”

Trong phòng tắm, Tường Vi gấp người xuống để mặc cho Trịnh Mai vò rối mái tóc, thông thả kể lại những việc ở trường, gặp Khánh Nam cho đến lúc đại chiến đồ ăn nổ ra. Bao gồm cả những lời cô nói với cậu sáng nay.

Trịnh Mai nghe xong hơi im lặng, rồi lên tiếng.

– Mà cứ xử hơi lạ đấy.

– Sao?

– Bình thường, ghét ai thì mà toàn bơ người ta đi chứ có bao giờ mở miệng nói thế đâu.

– ...

– Mà hán ta bị đối xử như thế mà vẫn bảo vệ mà thì kì thật.

– Bảo vệ?

– Thì cái lúc mà tao thổi khí ra, rõ ràng hán có thể tự lo thân mình mà chạy trước thế mà lại quay ra bịt mũi cho mà. Cứ như kiểu phản xạ tự nhiên ấy. Mẹ, mấy người biết nghĩ cho người khác như thế, tao cứ tưởng phải tuyệt chủng từ đời nào rồi.

Nghe Trịnh Mai lầm nhảm, Tường Vi mới nhớ lại tình cảnh lúc nãy. Quả thật, cậu đã bảo vệ Tường Vi trước cả khi cô kịp bảo vệ chính mình.

– Nhưng mẹ kiếp dám lợi dụng mà! Đợi lát phải cho hán nếm thử phần ngựa của tao!

– Bỏ đi.

– Hừ, còn cả đám con gái chó chết kia nữa, mà chính thế là còn nhẹ chán.

– Tao phải học trong đây, làm lớn chuyện không tốt.

Trịnh Mai bĩu môi, đôi khi rất ghét cái tính xuề xòa này của cô bạn, không cho là đúng cái lại.

– Thì chuyển trường.

Những lúc như thế này, cá tính của cả hai lại đối lập nhau rõ ràng.

Vắt tóc cho ráo nước, Trịnh Mai với lấy cái khăn lau qua rồi quần lên đầu Tường Vi. Đưa tay chỉ chỉ Khánh Nam đang ngồi dựa vào tường.

– Thế có tắm nốt cho hán không?

– Mà đi mà làm.

Trịnh Mai nhún vai, chẳng đại gì mà vợ hết việc vào mình. Cùng dìu Khánh Nam ra ngoài với Tường Vi, vừa đi vừa nói.

– Chuyện lần trước mà nhờ, tao chịu.

Sắc mặt Tường Vi thoáng trầm xuống, hơi thất vọng, mặc dù đã biết chuyện đó không dễ dàng gì nhưng không ngờ lại khó đến vậy.

Tường Vi đã nhờ Trịnh Mai tìm ra kẻ đang truy đuổi cô, kẻ đã khiến anh hai đi Mỹ, kẻ đã khiến cô phải chuyển ra ngoài. Tường Vi hiểu tính cha cô, cho dù có cảm đoán chuyện cô và Khắc Phong ở bên nhau thì cha cũng chẳng nở lòng nào mà để anh đi đến nơi đất khách quê người cả, hơn nữa còn quy định khi nào mới được liên lạc về nhà.

Cha mẹ cãi nhau về chuyện này cũng không phải mới lần một lần hai nên lần trước ở thư phòng cô cũng không quá bất ngờ. Cái làm cô cảm động là tình cảm và trách nhiệm của cha đối với cô, mặc dù rất mệt mỏi, mặc dù cô đã làm liên lụy đến cả nhà, ông vẫn yêu thương và bảo vệ cô như vậy.

Nên cô luôn đặt tình thân lên trên tình yêu.

Nên cô mới nghe lời ông, cam tâm từ bỏ mối tình đầu trong sáng của mình.

– Nhưng tao biết ai có thể giúp mà.

– Ai?

– Bạch Hổ.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Tôi Sẽ Khiến Cô Yêu Tôi

Tường Vi khoanh chân ngồi xuống sàn nhà, tiếp tục công cuộc phá khóa lúc sáng trong khi chờ Trịnh Mai mua thức ăn về. Nhà bếp trống rỗng, bụng thì đói meo, không biết cô nằng ra siêu thị thì có mà húp nước lọc sống qua ngày hôm nay mất.

Mà Tường Vi, cô có thể không uống nước, không tắm rửa, nhưng tuyệt đối không thể nhịn cơm.

Sống trong cô nhi viện lâu, cô thấm rõ nhất cái cảm giác khổ sở phải giành giật từng hạt cơm, từng bát cháo, từng cái bánh đến sứt đầu mẻ trán. Cái cảm giác đói đến quặn bụng mỗi tối khi chẳng giành được miếng ăn nào bỏ miệng.

Thề, cô chẳng muốn dính dáng gì đến cái cảm giác chết tiệt đó một lần nào trong đời nữa.

Vội lấy cái kim, lỗ tay đục phải Khánh Nam, bất giác đưa mắt nhìn sang lại phát hiện cậu đang thở ra từng hơi thở nặng nề, chân mày thì nhíu chặt lại.

Tường Vi thử đặt tay lên trán cậu, độ nóng đủ để rán chín một quả trứng gà.

Lập tức bỏ hết đồ xuống, Tường Vi đỡ lấy người Khánh Nam mặc cho thức ăn bắn trên cậu dính sang áo, mặc cho cái mùi tanh hôi đang bốc lên mũi. Để cậu nằm xuống giường, cô định quay ra ngoài lấy thuốc hạ sốt thì lập tức bị cái còng giật ngược lại.

À phải rồi, cái còng...

Chẳng thể làm gì khác, Tường Vi bèn ngồi xuống bên mép giường, mím môi nhìn cậu chịu đựng cơn sốt hành hạ. Cô ghét cay ghét đắng cái cảm giác bất lực này.

Bỗng, đôi mắt hổ phách đó đột ngột mở ra khiến Tường Vi hơi giật mình, cậu mê man nhìn cô, cứ như thế, một lúc lâu, rồi đột nhiên nhẹ gọi.

– Tường Vi.

Ngay lập tức giọng nói ấy trùng lặp với một bóng hình trong kí ức.

...

– Tên?

– Không có.

– Tường Vi _Đưa tay xé một cánh hoa _Mang cái tên này, tôi sẽ lấy thứ đó lại cho cô.

– Được.

...

Một giấc mơ ngắn ngủi từ rất lâu rồi.

– Hàng về!

Trịnh Mai gào ầm lên từ ngoài cửa, cắt đứt mạch suy nghĩ của Tường Vi, định thần lại thì Khánh Nam đã nhắm mắt từ bao giờ, cứ như thể chuyện cậu vừa gọi tên cô chỉ là do tưởng tượng vậy.

Tường Vi gọi với ra ngoài.

– Mai, lấy hộ tao thuốc hạ sốt chỗ tủ kính dưới ti vi.

– Sao thế? Mày ốm à?

Trịnh Mai thò đầu vào phòng, mồm còn đang cắn dở cái nem chưa.

– Không phải tao, là Khánh Nam.

Trịnh Mai đưa mắt nhìn thoáng qua Khánh Nam, bỗng đứng khựng lại.

– Hình như không phải sốt đâu.

– Hử?

Bước nhanh đến bên giường, xem qua tình trạng của Khánh Nam một lượt, Trịnh Mai hơi áy náy mở lời.

– Là tác dụng phụ của thuốc gây mê thôi, lát sẽ khỏi. Tao làm sai công thức thì phải, chắc không đến một ngày cậu ta sẽ tỉnh.

Tường Vi liền thở phào. Trịnh Mai tình ý phát hiện ra biểu hiện của cô bạn, cười đều.

– Lo đến thế cơ à? Thích rồi?

Tặng cho Trịnh Mai một cái lườm nguýt dài, Tường Vi không hùa theo mà chỉ trả lời lạnh tanh.

– Mà biết tao thích ai mà.

Trịnh Mai ngồi bệt xuống nhà, chống cằm ngược mắt nhìn Tường Vi, giọng cũng nghiêm túc hẳn, biết đây không phải chuyện có thể đem ra để đùa cợt.

– Vẫn chưa bỏ được à?

Khác với Trịnh Mai theo chủ nghĩa lỏng lẻo, nay anh này mai anh nọ, Tường Vi lại là kiểu con gái truyền thống về mặt tình cảm. Cô không dễ thích một ai đó cho dù đó có là một anh chàng đẹp trai, học giỏi hay nhà giàu.

Thích một người đơn giản chỉ vì bản thân người đó, Tường Vi là kiểu con gái như vậy.

Khó yêu, nhưng một khi đã yêu thì lại khó quên.

Tường Vi cười nhạt, đáp lại như cái cách mà cô đã trả lời Trịnh Mai hàng trăm lần trước.

– Sắp.

Trịnh Mai nóng nảy buột miệng.

– Mà cứ thế đi, rồi có chết cũng chẳng dứt ra được khỏi cái mối tình loạn luân đầy đau!

– Câm đi.

– Tao cứ thích nói đấy, chỉ là một thằng con trai thôi, ra ngoài đường đẩy ra, việc gì phải khổ sở thế?

Tường Vi mím môi, mắt thoáng qua sự đau đớn và bất lực không hề che dấu.

– Mà không hiểu.

Rồi ánh mắt từ từ trở nên bình thản. Cô nói rất chậm, rất nhẹ nhưng mỗi từ đều rất trong trẻo, rõ ràng và lạnh lùng. Thản nhiên giải bày nỗi lòng mình như đang kể một câu chuyện của một ai đó xa lạ.

– Tao rất thích anh ấy. Lúc đầu tao cũng nghĩ đó chỉ là thứ tình cảm trẻ con thôi nhưng cái ngày anh ấy đi Mỹ, tao thật sự rất đau lòng. Tường Vi dòi ánh mắt ra phía ngoài cửa sổ. Tao hứa với cha sẽ từ bỏ thế mà suốt một tháng đầu tiên, bữa ăn nào tao cũng bày thừa ra một cái bát, một đôi đũa.

– Có một tối, không ngủ được, tao lần mò thế nào mà lại xuống phòng cha, nghe thấy tiếng cãi nhau, là về việc đuổi tao ra khỏi nhà. Tao nghe không sót một chữ. Người đầu tiên tao bấm số gọi đi là anh ấy. Nhưng nhận điện không phải là anh. Cô ta nói anh ấy không muốn gặp tao. Rõ ràng biết đó là nói dối thế mà tao lại cứ ngồi như thế cho đến sáng.

– Sau đêm ấy, tao chuyển đến đây, nhớ cái lần tao với mày uống rượu mơ thâu đêm không, tao đã gọi cho anh ấy. Lần này anh ấy nghe máy, lúc đó tao đã khóc, thì ra từ bỏ chẳng dễ dàng như tao tưởng. Rồi sau đó tao liên lạc với anh ấy thường xuyên hơn, lấy cái mác em gái để gọi điện.

– Tao muốn từ bỏ, nhưng tim tao đau lắm. Mày có thể giúp tao không?

Trịnh Mai lặng thinh. Tường Vi cười nhạt, biết sự khó xử của bạn, nhàn nhạt lên tiếng.

– Mày đi đi.

Mai không thể nghĩ ra một cái gì nhưng cô nhớ có ai đó đã từng nói...

– Mày nói đúng, tao không hiểu. Nhưng tao biết, cách nhanh nhất để quên một người là yêu một người khác nhiều hơn.

Nói rồi Trịnh Mai đứng dậy, nhẹ nhàng ôm lấy Tường Vi một lát, rồi buông ra. Mọi lời nói bây giờ đều là thừa thãi, Tường Vi cần một khoảng lặng hơn là những lời an ủi sáo rỗng.

Mãi cho đến khi Trịnh Mai rời đi, Tường Vi vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Yên tĩnh và cô đơn đến thế.

Bỗng...

Một bàn tay ấm áp luồn vào tay cô, nắm chặt.

Một chất giọng trầm thấp vang lên kéo cô ra khỏi màn đêm lạnh lẽo.

– Tôi sẽ giúp cô quên đi anh ta.

Đợi đến khi cô quay lại nhìn cậu, Khánh Nam mới tiếp lời.

– Tôi sẽ khiến cô yêu tôi.

Tường Vi cười khinh thường, bây giờ cô không có tâm trạng để đùa.

– Cậu có thể sao?

Nhưng Khánh Nam không giận, cậu nhướn mày như thể thách thức, mỉm cười.

– Chỉ cần tôi muốn.

Thử cũng chả mất mát gì.

– Được thôi, điều kiện của cậu là gì?

Cô đã quen cách nói chuyện của cậu. Khánh Nam sẽ chẳng làm gì không công cả. Thế mà nghe vậy, cậu lại thoáng ngạc nhiên, rồi mỉm cười tự giễu, giọng lạnh tanh.

– Nếu cô đã nói thế, thì đổi lại, làm bạn gái của tôi đi. Đóng kịch cho ông già nhà tôi xem.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Anh Chàng Hoàn Hảo

Bài học đầu tiên mà Khánh Nam dạy cho Tường Vi là không bao giờ, nhắc lại, không bao giờ được coi thường sức hút của cậu-anh chàng hoàn hảo của trường.

Đối với giáo viên, Khánh Nam là cậu học sinh mẫu mực nhưng không cứng nhắc, đẹp trai nhưng không lăng nhăng, tài giỏi mà lại khiêm tốn. Tóm lại là hoàn hảo, dùng kính hiển vi để soi cũng chẳng thấy một vết xước. Vì thế, khó phải nói độ cung chiều của giáo viên với cậu như thế nào.

Khánh Nam không kết bạn nhiều nhưng đã là bạn cậu thì toàn là những nhân vật nổi tiếng trong trường. Điển hình là Quang Thành, con trai của tập đoàn dầu mỏ sánh ngang tầm quốc tế, ngoại hình điển trai, lại thêm cái dễ tính, học cũng giỏi, ai mà không thích cho được?

Tuy Khánh Nam chỉ là con của một gia đình bình thường, mồ côi cha mẹ và đang sống với ông như cậu viết trong lí lịch nhưng chẳng một ai (nếu có não) dám coi thường cậu cả.

Và giờ, Tường Vi đang bị toàn học sinh tẩy chay vì cái tội dám chia tay anh chàng hoàn hảo của trường.

Vứt xác chết của mấy con chuột trong ngăn bàn vào thùng rác, Tường Vi nhớ lại cái lúc Khánh Nam đưa ra điều kiện quái gở đó...

...

– Nếu cô đã nói thế, thì đổi lại, làm bạn gái của tôi đi. Đóng kịch cho ông già nhà tôi xem.

– Không.

– Lý do?

– Tôi không thể lừa ông cậu, ông ý đã giúp tôi, còn chưa trả được nợ cho ông ấy thì thôi đi, cậu còn bảo tôi đi lừa ông ấy à?

Khánh Nam gật đầu hưởng ứng.

– Thế đổi điều kiện khác vậy.

Không hiểu sao lúc này, Tường Vi lại nhớ đến kẻ đang truy đuổi cô, kẻ mà ngay cả cha cũng phải sợ, nhớ đến sự chán ghét và xua đuổi của mẹ nuôi mỗi khi cô về nhà. Nếu có thể, cô không muốn đem đến tai họa cho người khác nữa, một mình cô chịu là đủ rồi, Khánh Nam không nên dấy vào cô thì tốt hơn.

– Không cần. Tôi sẽ tìm người khác giúp, cậu không phải lo.

Khánh Nam hơi bất ngờ rồi như vỡ lẽ ra điều gì đó, cậu cười mỉa, giọng lạnh lùng đến cùng cực.

– Vẫn muốn tránh tôi?

-...

Im lặng là sự ngầm thừa nhận.

Tường Vi biết cậu hiểu lầm nhưng cô không giải thích.

– Được lắm, Tường Vi..._Khánh Nam bình tĩnh đến phát sợ_ Cô rất ghét tôi?

Hai người nhìn nhau, Tường Vi vô thức nắm chặt tay, móng tay bấm vào da thịt, cô tránh đi, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt đó, cái ánh mắt đầy giận dữ và tổn thương như đâm xuyên qua tim cô, có phải cô đã sai?

– Phải_ Móng tay bấm sâu hơn nữa, cô ép bản thân phải cứng rắn.

Khánh Nam cười, Tường Vi không nghe được cảm xúc nào trong đó nữa, cậu rút điện thoại ra bấm số.

– Lấy được chưa?... Mang đến đây.

Khoảng chừng mười phút sau, có một người mang chìa khóa đến mở cửa cho hai người. Thì ra cậu đã có chìa khóa từ sớm, thế mà từ đầu đến cuối cô cứ lo lắng như con cóc vậy. Thật buồn cười.

– Như cô muốn, từ giờ cuộc sống của cô thế nào chẳng phải việc của tôi nữa.

...

Mọi chuyện chỉ có vậy mà thôi. Tường Vi và Khánh Nam còn không phải một đôi thật sự, cái tin cô đã dứt cậu chui từ xó xỉnh chết tiệt nào ra không biết.

Bước vào lớp, cô vẫn ngồi cạnh Khánh Nam, nhưng giờ cậu còn chẳng thèm nhìn mặt cô lấy một lần chứ huống chi là nói chuyện.

Càng tốt, sự thờ ơ đó là tất cả những gì Tường Vi mong muốn nhưng... sao cô cứ bứt dứt, khó chịu?

Một nửa bên bàn thuộc về cô thì bị vẽ bậy chỉ chút không sót một chỗ, nửa bên bàn Khánh Nam thì sạch bong kin kít. Tường Vi liếc qua vài chữ trên đó, chẳng có gì mới mẻ, vẫn là những câu chữ tục quen thuộc và nhảm tai, cô ngồi xuống, bình bình tĩnh lấy sách vở ra học, lờ đi những cái nhìn đầy mỉa mai và giận dữ của chúng bạn.

Xin lỗi vì thái độ của cô không được như mong đợi, nhưng biết sao được, ba cái trò bắt nạt này còn trẻ con lắm.

Tiếng thầy giáo giảng bài vang lên đều đều, cố giữ cho mí mắt không sụp xuống, cô tự hỏi, giờ học vẫn luôn tẻ nhạt thế này sao?

Dỗi mắt ra ngoài cửa sổ, mong sao tiết này qua nhanh.

Đã một tuần trôi qua kể từ khi Tường Vi chính thức bị tẩy chay. Thật may là đám học sinh vẫn chưa lộ liễu đến mức lôi cô Tường Vi ra trước sân trường đánh hội đồng hay mang trứng, cà chua, bột mì... vãn vãn... để ném vào người cô.

Suy cho cùng thì bọn tiểu thư công tử này vẫn còn có văn hóa chán.

– Cẩn thận!

“Choang”

Một chậu hoa rơi xuống ngay chỗ Tường Vi vừa đứng vài giây trước, vỡ tan.

– Em có sao không?

Tường Vi chuyển sự chú ý sang người con trai vừa giúp cô. Đó là một người khá điển trai, pha lẫn vẻ trưởng thành và cuốn hút. Hơn cả là màu tóc của anh ta, cô chưa bao giờ gặp một ai có thể hợp với màu đỏ rượu hơn người con trai này.

Nhưng cái mốc mà Tường Vi dùng để đánh giá một con người luôn là đôi mắt.

Mặc dù trông mắt anh ta dăng đầy sự quan tâm nhưng cô cảm thấy, bản thân anh ta không hề lo nghĩ cho cô nhiều đến thế.

Tóc đỏ nhìn về mặt hơi ngơ ngác của Tường Vi, tưởng cô vẫn còn hoảng sợ nên lặp lại lần nữa, giọng trấn an.

– Em có sao không?

Tường Vi lắc đầu, đeo lên khuôn mặt nụ cười xa cách thường ngày, khách sáo rút tay ra khỏi tay anh ta.

– Không, cảm ơn.

Dứt lời, đang định bỏ đi thì thấy bàn tay anh chàng tóc đỏ đang rỉ máu. Là bàn tay ban nãy đã đưa lên che đầu cho cô, nếu không thì chắc giờ máu đã chảy từ đầu cô chứ không phải tay anh ta.

– Tay anh.

Tóc đỏ giờ mới phát hiện ra sự đau đớn nơi bàn tay, hơi nhúm mày, cười trừ.

– Không sao.

– Đi theo tôi.

Tường Vi dẫn tóc đỏ đến phòng y tế.

Ngó quanh, không thấy cô y tá đâu, hình như lần trước đến đây cũng thế này thì phải.

Tường Vi đành tự đến trước tủ kính lấy bông băng, cồn và thuốc rồi tiến về chỗ tóc đỏ đang ngồi. Thấy cô đến gần, tưởng cô định xử lý vết thương hở, tóc đỏ liền tự giác đưa tay lên. Ai ngờ, cô chẳng nói chẳng rằng dúi đồng bông băng kia vào tay còn lại của anh, bình tĩnh nói.

– Anh tự xử đi.

– Em đùa tôi đấy à?

Tóc đỏ ngạc nhiên nhìn Tường Vi, nhưng cô chỉ thản nhiên ngồi xuống ghế, có vẻ như là chờ anh tự giải quyết vết thương xong rồi mới đi.

Cô nói thật.

Tự nhiên, tóc đỏ phì cười. Tường Vi thì khó hiểu.

– Anh cười gì?

– Thấy em khá thú vị thôi.

Nhìn kiểu lựa chọn thuốc và bông băng của Tường Vi thì anh ta thừa biết cô hiểu quá rõ về việc sát trùng và băng bó những vết thương kiểu này nhưng cô không làm giúp anh, nói đúng hơn là không muốn làm.

– Em tên gì? _ Vừa nói vừa bắt đầu tự xử lý vết thương.

– Vi _ Cô trả lời qua loa.

– Cái gì Vi? _ Tóc đỏ quyết hỏi đến cùng.

– Lần sau gặp tôi nói cho.

Ý của cô là anh và cô không quen biết, có khi cũng chẳng gặp lại, cần gì phải biết tên đầy đủ của cô. Anh thì không nghĩ vậy.

– Tôi là Trịnh Bảo Thiên.

Trịnh Bảo Thiên. . họ Trịnh. . nghe quen quen. Một hai giây sau không nhớ ra, Tường Vi cũng chẳng thiết nghĩ là đã nghe cái tên này ở đâu nữa, cô thờ ơ ừ một tiếng. Thấy anh tự băng bó được, cô cũng không quan sát nữa mà đưa mắt ra ngoài cửa sổ. Dạo gần đây tự nhiên cô lại thích ngắm hoa sữa.

– Nãy hình như có người cố tình ném chậu hoa kia vào em?

Tường Vi gật đầu.

– Em không ngạc nhiên?

– Quen rồi.

Quen rồi ư? Một tia lạnh lùng và toan tính xẹt qua đôi mắt Trịnh Bảo Thiên. Thấy cô không có hứng nói chuyện, anh cũng im lặng.

Thời gian chậm chậm trôi...

– Xong rồi, em về lớp đi.

Tường Vi quay đầu lại, cười về hói lỗi.

– Xin lỗi, tay anh bị thương là tại tôi.

Hơi bất ngờ trước thái độ thân thiện của Tường Vi, Bảo Thiên trả lời trong vô thức:

– Không sao.

Tường Vi nhìn Bảo Thiên chăm chú, đây là lần thứ hai cô quan sát anh. Tròng mắt cô ánh lên một vẻ suy tư và thu hút đến lạ, bình thường, Bảo Thiên rất ghét bị nhìn chăm chăm như vậy nhưng không hiểu sao đối diện với Tường Vi, anh lại không mấy khó chịu, thậm chí còn khá thích thú. Bảo Thiên nhếch mép, nháy mắt với cô rồi trêu:

– Ngắm đủ chưa?

Tường Vi cũng nhếch mép nhưng không hề đùa-cợt. Cô nói với cái giọng lạnh lùng hết mức có thể.

– Tạm biệt và không hẹn gặp lại.

Rồi bỏ thẳng ra ngoài trong cái nhìn đầy bất ngờ của Bảo Thiên.

Thực ra, không cần Trịnh Bảo Thiên giúp, Tường Vi cũng sẽ an toàn tránh khỏi cái chậu đó, cô biết đứng ở góc độ nào thì cái chậu sẽ rơi trúng đầu nên đã cố tình nghiêng người tránh. Trên thực tế, chậu hoa đó sẽ không rơi trúng người cô, chỉ là nhìn từ ngoài vào thì nó sẽ trông như thế mà thôi.

Nếu đầu cô đã ở trong vùng an toàn thì bàn tay che đầu cô cũng vậy, tay của Trịnh Bảo Thiên không thể bị thương, mà nếu có thì cũng chỉ xây xát nhẹ chứ không đến nổi chảy máu nhiều như thế.

Nghĩa là vết thương đó đã có từ trước.

Lúc này khi nhìn Bảo Thiên khử trùng vết thương, cô mới nhận ra điều này. Cô đã cho Bảo Thiên một cơ hội giải thích khi xin lỗi vì đã làm anh ta bị thương nhưng anh ta vẫn muốn đóng kịch đến cùng, vẫn muốn khiến cô phải mang ơn và cảm thấy có lỗi với anh ta.

Tường Vi thờ dài.

Nếu đã có ý tiếp cận cô thì chắc chắn Tường Vi sẽ còn gặp lại Bảo Thiên.

Lợi dụng và bị lợi dụng, cô thật sự không thích kiểu quan hệ này tí nào.

—

Truyện đi xa được đến thế này, cảm ơn những cái vote và comt của các bạn nhiều, đó thực sự là động lực để mình viết tiếp, vì nhiều lúc mình cũng nản về khoản ý tưởng lắm nên ơii :)) Nếu có chỗ nào không hợp lý thì cứ comt thoải mái, mình sẽ sửa.

Thân,

Licae085.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Đổi

2h sáng...

– MÀY CÓ THÔI NGAY ĐI KHÔNG HẢ?

Quang Thành hét như lợn bị chọc tiết ngay khi đầu bên kia nhấc máy.

Dạo này có một kẻ chuyên môn hack máy Quang Thành lúc anh đang chơi game, cứ đúng vào thời điểm quyết định thắng thua là y như rằng nhảy đầu ra một trang quảng cáo vớ vớ vẩn kiểu như: Trả lời câu hỏi, bạn sẽ nhận được một chiếc tivi màn hình phẳng 42 inch hoặc một chiếc iphone 6 plus lên tới hàng triệu triệu đồng... cái khi mẹ gì đó. Nhìn mà chỉ muốn đập máy.

Tóm lại là “nhờ phúc” mấy trang quảng cáo đó mà trận nào Quang Thành cũng thua, thua đau đớn. Chơi với đồng đội thì bị chúng nó chửi cho té tát, chơi một mình thì toàn bị đối thủ cười vào mặt rồi chế giễu đủ kiểu.

Với một con nghiện game như Quang Thành thì chỉ cần thế cũng đủ làm anh ức chế tột cùng. Phong độ, dễ tính gì đó bay hết sạch.

Cho đến ngày hôm nay, sau khi đã tìm được địa chỉ IP của kẻ đó thì hóa ra, tên hacker chết tiệt đấy không phải ai khác xa lạ mà chính là Nguyễn Khánh Nam.

Khánh Nam vò đầu, nhếch môi, giọng ngái ngủ, biết rõ Quang Thành nói cái gì mà vẫn lơ đi trên tít.

– Nửa đêm nửa hôm... Anh uống thuốc đi rồi gọi lại.

“Tút...tút...tút...”

Gọi lần hai.

– Alo.

– Lô lô đầu mày, thất tình xong chút giận lên anh à? Thảo nào...

“Tút...Tút...Tút...”

Gọi lần ba.

– Alo.

– Cứ thử cúp máy lần nữa xem?

“Tút...Tút...Tút...”

Ba mươi phút sau...

Gọi lần thứ n.

– Alo.

– Chịu mày rồi, nói đi, lại muốn nhờ việc gì?

Khánh Nam nhấp một ngụm capuchino đá mát lạnh, mỉm cười đắc thắng.

– Thế có phải nhanh không?

– Hừ, nói mau.

Chắc việc này phải khó nhằn lắm thì cậu mới chơi đùa anh như vậy, cách nhờ vả của Khánh Nam chả bao giờ giống người bình thường cả.

– Bảo vệ Tường Vi.

Chỉ bốn chữ, đơn giản và ngắn gọn nhưng cũng đủ khiến Quang Thành gào ầm lên.

– Đùa nhau à? Chỉ có thể mà mày hành anh mày sống dở chết dở thế hả thằng này!

– Dạo này anh vui vẻ quá, hơi ngứa mắt.

Quang Thành tròn to mắt nhìn điện thoại trong tiếng tút tút kéo dài.

Sau khi cúp máy, Khánh Nam uống nốt ngụm capuchino cuối cùng, tay vịn về chiếc vòng bạc kiểu quân đội trên cổ theo thói quen, cứ mỗi khi như thế là cậu lại đang nghĩ về cô.

Người con gái mà cậu đã rời xa bao năm trời, đốt hết các tấm hình, vứt hết đi những thứ mà cô đã từng chạm vào, thậm chí thay đổi cả kí ức của cô, đã từng đẩy cô ra xa, cho cô cuộc sống mà cô mong ước. Giúp cô sống một đời bình yên không lo nghĩ.

Lúc đó có thể làm gọn gàng dứt khoát như thế, mặc dù có buồn, có khó chịu, có đau lòng nhưng cậu chỉ cho rằng đó là cảm xúc khi mất đi người bạn hiểu mình nhất.

Giờ, một lần nữa gặp lại, cô trở nên xinh đẹp, lạnh lùng và thu hút hơn, nhớ lại lúc chạm vào cánh môi mềm đó, tim cậu liền đập chậm nửa nhịp. Cảm giác...không tệ.

Chào cò đầu tuần.

Cô giáo vừa nói vừa quét mắt một vòng quanh sân trường, chán nản vì chỉ có một vài đứa chịu lắng nghe, và càng chán nản hơn nữa khi đám học trò cứ cúi mũi vào smartphone hơn là ngẩng đầu lên và ngắm nhìn cô giáo xinh đẹp của chúng, một lũ khác thì túm năm tụm ba nói chuyện, chắc chắn rằng nếu cô nhắc nhở ngay bây giờ thì sẽ bị chúng nó thù suốt đời chứ chẳng chơi.

Bỗng nhiên, hàng trăm cái đầu ngẩng lên, hướng về phía bục với sự hâm mộ và chú ý không hề nhẹ.

Tường đám học sinh đang nhìn mình, cô giáo liền tặng chúng nụ cười hiền dịu nhất có thể, đón nhận những ánh mắt đầy hâm mộ và trong sáng đó, cô bắt đầu mơ tưởng về một ngày không xa khi có một em học sinh nào đó về lại trường và tặng cô món quà tri ân là một chiếc xe trị giá hàng trăm triệu...

— Cô ơi, cho em mượn mic.

Một giọng nói bỗng phá tan ảo tưởng của cô.

— Cô nói xong rồi đúng không?

Cô giáo lúc này mới hoàn hồn, nhìn mấy cái đầu nhón nháo ở dưới rồi nhìn cậu học sinh đẹp trai trước mắt, thì ra người được đón nhận những ánh mắt hâm mộ của lũ học trò kia không phải là cô. Nhận được cái gật đầu của thầy hiệu trưởng, cô giáo bèn ngậm ngùi đưa mic cho Quang Thành rồi đi xuống.

Giá như, độ nổi tiếng của cô bằng được một nửa chàng trai đó thì có lẽ ước mơ có con xe trăm triệu không phải là xa vời.

Nhưng đời mà, phù mới là thực tế.

Quang Thành nhìn một lượt những khuôn mặt xa lạ ở dưới rồi dừng ánh mắt trên một người.

— Anh, Vũ Quang Thành, xin mời Trần Tường Vi lớp 11A1 lên đây.

Cả trường xôn xao, mấy trăm cái đầu lập tức đổ về một hướng, nơi có cô gái tóc xõa ngang vai đang đút tay vào túi áo, đeo tai nghe trắng, ai cũng nhìn Tường Vi nhưng cô chỉ ngược lên phía bục, nhìn người đã điểm họ chỉ tên và khiến cô trở thành tâm điểm của sự soi mói ngay trong sáng đầu tuần.

Thấy thế, Quang Thành đáp lại bằng một nụ cười tươi rói.

Ồ, tuyệt, anh ta nghĩ trò này vui lắm sao?

Bất đắc dĩ, Tường Vi phải nhấc chân bước về phía bục.

— Có chuyện gì...

Chưa dứt lời, Quang Thành đã kéo cô sát vào người anh, bá vai bá cổ như kiểu anh em bạn bè thân thiết lắm mặc dù cô chỉ mới biết tên anh ngày hôm nay.

Rồi Vi nghe thấy giọng anh vang trên đỉnh đầu cô, rõ ràng và nghiêm túc.

— 7 giờ, 29 phút, 17 giây, hôm nay, tại đây, ngay bây giờ, trước lá cờ đỏ sao vàng kia, tớ, Vũ Quang Thành, nhận Trần Tường Vi làm em gái kết nghĩa.

Anh đang cười nhưng giọng thì đầy tính đe dọa và khủng bố.

— Nghe rõ rồi chứ, giờ Tường Vi là người nhà tớ, là em gái của tớ, ai còn dám động vào hoặc bắt nạt nó nữa thì chết chắc! Được rồi, đó là tất cả những gì tớ muốn nói, cảm ơn đã lắng nghe.

Quang Thành mỉm cười lịch sự rồi kéo Tường Vi xuống bục, lúc ngang qua lớp A1 bèn cố ý đi chậm lại, vung vẩy cánh tay đang nắm tay Tường Vi cho ai đó xem, đắc ý nhếch miệng.

Khánh Nam vốn đã chú ý đến họ, lập tức bắt được tín hiệu trên tức của Quang Thành, nét mặt âm u khó tả.

Đi được khá xa, Quang Thành mới dừng bước, quay lại nhìn cô gái vẫn im lặng từ đầu tới cuối, tưởng cô giận, anh bèn cất giọng thành khẩn.

– Xin lỗi vì anh tự ý làm thế mà không hỏi em, muốn đánh, muốn mắng gì thì làm đi, anh trai nhận tất.

Lúc này Tường Vi mới ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng trong và tỉnh lặng như thể những chuyện vừa rồi không hề liên quan đến cô.

– Em chỉ có một người anh.

Quang Thành gãi đầu bối rối, không ngờ cô chỉ chú ý đến vấn đề này, nếu là cô gái bình thường thì chắc đã cảm động rơi nước mắt từ đời nào rồi.

Nhưng Quang Thành không biết, nếu không cảm động thì chẳng bao giờ Tường Vi lại im lặng để anh cầm tay dắt đi suốt như thế.

– À, vụ anh trai chỉ để kiểm soát thôi, em không thích cứ coi như anh chưa nói gì là được.

– Kiểm soát?

– Cho có lí do để anh bảo vệ em ý mà.

Dù Tường Vi không cần giúp, nhưng gì thì gì, Quang Thành cũng đã bớt cho cô cả một tá phiền phức rắc rối, ít nhiều cũng phải nói lời cảm ơn trước đã.

– Cảm ơn đã giúp, em nợ anh một lần.

– Em không định hỏi tại sao anh giúp em à?

– À vâng, tại sao anh lại giúp em? _Thực ra lí do đấy cô cũng đoán được phần nào, chỉ là không dám khẳng định thôi.

Quang Thành bật cười vì thái độ biết cũng được mà không biết cũng chả chết ai của cô.

– Kiểu này thì chắc em cũng đoán ra rồi nhỉ, anh chẳng dám nhận công nữa đâu, em nợ Khánh Nam một lần chứ không phải anh.

Tường Vi thờ dãi, đưa tay đỡ trán, che đi khóe miệng đang cong lên.

– Mặt cậu ta dày thật.

Dù cô đã nói là ghét cậu, vậy mà...

Quang Thành gật đầu phụ họa.

– Không chỉ thế mà còn hay dối nữa.

– Dối? _Cái này mới.

– Anh không biết hai đứa đã cãi nhau cái gì nhưng nó đang chờ em đến nhận lỗi trước đấy. Anh hiểu tính nó quá mà!

Nếu Khánh Nam muốn âm thầm bảo vệ Tường Vi, không để cô biết thì dễ thôi, cậu tự làm một mình cũng được chứ cần gì phải nhờ đến một người lăm nhòm như Quang Thành.

Khánh Nam muốn Tường Vi biết, cậu đang bảo vệ cô, muốn cô hãy suy nghĩ cho kĩ xem có còn ghét cậu nữa không, hoặc ít ra thì cũng phải nói lời cảm ơn với cậu chứ không phải coi nhau như người dung nước lửa thế này.

Thủ đoạn thật đấy nhưng để đổi lấy tình cảm của cô thì cũng đáng.

Làm bạn với nhau mấy năm trời, chút mách khéo này mà không đoán được thì còn gọi gì là Vũ Quang Thành.

Tường Vi ngẩn người, có vẻ chưa tiêu hóa được lời anh nói, hiếm khi thấy cô bé này có vẻ mặt ngây ngô thế, Quang Thành bật cười.

– Bất ngờ lắm à? Nghĩ sao mà tới giờ nó vẫn còn ngồi cạnh em?

.

.

.

Về chỗ ngồi, Tường Vi nhìn sang bên cạnh, Khánh Nam lại ngủ, y hệt lần đầu tiên cô thấy cậu khi mới chuyển tới lớp này. Cô háng giọng, hơi mất tự nhiên nói:

– Này! _Biết sao được, lần đầu tiên cô phải đi dỗ một đứa trẻ 17 tuổi mà.

-... _Thế mà Khánh Nam không thèm care luôn.

– Dậy đi, tôi có chuyện muốn nói.

-...

– Này!

-...

– Không thì thôi._ Tường Vi chống cằm, ngoảnh mặt đi, cô đã mở lời trước rồi đấy nhá.

Vài giây sau, chất giọng khàn khàn quen thuộc vang lên.

– Tôi có tên.

– Tên là gì? Cứng đầu? Hay dối? Mặt dày? Trẻ con? _Ý mìa mai hiện rõ trên từng câu chữ.

Khánh Nam cũng chống cằm, nhếch môi, nhìn sang cô.

– Muốn đặt biệt danh cho tôi? Hay đấy, lấy cái nào cũng được.

Cô hơi bĩu môi, trầm nghĩ, da cá sấu có khi cũng không dày bằng mặt cậu.

Tường Vi định nói gì đó nhưng lướt một vòng quanh lớp, thấy bao nhiêu ánh mắt soi mói và hàng chục cái tai đang dong lên hóng hết sức có thể của chúng bạn, lời nói ra lại chuyển thành:

– Tan học rảnh không, đi chỗ này với tôi.

– Hẹn hò?

Tường Vi tặng cậu một cái lườm nguyệt dài rồi lấy sách vở ra học, hình như mỗi lần nói chuyện, mặt cậu lại dày thêm mấy tấc nữa thì phải.

Tan học, Tường Vi chậm chạp đi về phía đám học sinh đứng đầy cổng trường, đang vây quanh một cái gì đó hoặc một người nào đó. Bình thường thì tránh mấy chỗ đông người kiểu này là ưu tiên số một của cô nhưng hôm nay thì khác.

Thấy cô bước đến, ai nấy cũng tự động nhường đường, đứng dẹp sang hai bên tạo thành một lối đi nhỏ, hướng thẳng đến người con trai trầm tĩnh đang dựa vào chiếc mô tô Harley màu đen đầy phong cách.

Khánh Nam chưa bao giờ là người khiêm tốn cả, cậu chỉ lười thể hiện thôi.

– Lâu la quá, cô ngủ trong đấy à?

– Tôi sẽ ra nhanh hơn nên cậu không show cái mô tô này ngay trước cổng trường.

– Không thích?

– Ừ.

Khánh Nam thoáng cười, ném chìa khóa xe cho Quang Thành đang ở gần đấy.

– Nghe thấy chưa?

Quang Thành vừa ngạc nhiên vừa khỏ sở đón lấy chìa khóa, nước mắt lưng tròng kêu than.

– Em không giống con gái một chút được hả Tường Vi!!!

– Đi thôi!

Chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, Khánh Nam đã kéo cô đi. Tường Vi nhìn thoáng qua bàn tay đang nắm cổ tay cô, do dự một lúc rồi quyết định im lặng, chẳng hiểu sao, cô không ghét cái nắm tay này lắm.

Cậu dẫn cô đi được một đoạn khá xa rồi dừng lại, đến chỗ có chiếc xe ô tô màu trắng đỗ ngay ngắn bên lề đường. Khánh Nam mở cửa lên xe, cô cũng làm theo, mở cửa ngồi lên ghế phụ lái, không hề ngại ngần hay chậm chạp như vừa nãy.

Nội thất bên trong xe được thiết kế theo kiểu hiện đại và phá cách, lấy những gam màu lạnh làm chủ đạo. Phong cách như thế sẽ khiến đa số mọi người

cảm thấy “lạnh”, nhưng riêng Tường Vi, cô lại thấy nó rất “chất”.

– Cười cái gì?

Tường Vi sờ khoe môi rồi chỉ một vòng bên trong xe.

– Kiểu này mới hợp với cậu _Chứ không phải chiếc Harley dân chơi, sành điệu kia.

– Ừ, tôi biết.

– Thế sao cậu còn chùng cái xe mô tô đẩy ra làm gì? Khoe của à?

– Cá cược thôi, xem cô có muốn lên xe đẩy hay không.

– Rồi sao? Cậu thắng à?

– Đương nhiên, tôi hiểu cô quá mà _Nói cứ như cậu là người hiểu cô nhất thế giới vậy.

Tường Vi cười trừ, không cho là thật, cậu mới biết cô được vài tháng, hiểu được đến đâu cơ chứ, ngay cả cô còn không rõ chính bản thân mình chứ huống chi là những người xung quanh.

– Muốn đi đâu?

Ngẫm nghĩ một lát, cô mới trả lời.

– Đi...

Bỗng tiếng chuông điện thoại vang lên, Khánh Nam nhìn cô một cái rồi rút điện thoại ra định tắt máy, nhưng cuộc gọi này...

– Alô?

Tường Vi cúi xuống, chơi đùa những ngón tay của mình. Không có hứng thú nghe cuộc nói chuyện của Khánh Nam.

Một lúc sau, chiếc xe bỗng rồ ga phóng đi, sự thay đổi tốc độ đột ngột như chảo chớp khiến đầu Tường Vi đập mạnh vào thành ghế phía sau, hơi choáng váng, cô nhủ mảy nhìn sang bên cạnh.

Bây giờ, Khánh Nam không còn là người con trai vừa mặt dày vừa ngang ngược mà cô mới nói chuyện vài giây trước nữa, giờ phút này, cậu như quay trở lại lần đầu tiên mà hai người gặp nhau, lạnh lẽo, cô độc và nguy hiểm.

Khuôn mặt nhìn nghiêng có một vẻ lạnh lùng không hợp tuổi nhưng ẩn sâu trong đôi mắt màu hổ phách tuyệt đẹp đó lại là sự lo lắng và sốt ruột mà cô chưa bao giờ thấy.

À không, cô đã từng thấy nó một lần, khi ông cậu đột ngột lên con đau tim và ngất xỉu ngay tại chỗ.

—

Chương dài nhất từ trước đến giờ =))

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Âm Sát

Cảnh vật hai bên đi qua như sao xẹt. Khánh Nam vẫn tiếp tục giẫm mạnh chân ga, thành thạo đảo tay lái, vượt hết xe này đến xe khác, có lúc còn quệt lệch cả kính xe ô tô của người ta mà vẫn không chớp mắt, lao nhanh về phía trước.

Tường Vi ngồi bên cạnh lại im re, không la hét, không đòi xuống, không gì cả, bởi vì chính cô cũng thích cái tốc độ tử thần này. Bao lâu rồi, cô cứ tưởng mình đã gần như quên được cảm giác kích thích mà tốc độ mang lại, nhưng hóa ra, nó chỉ ngủ sâu trong cô, chờ đợi cơ hội được đánh thức.

– Nam!!!_Tường Vi bỗng hét lên chói tai.

Ngay phía trước đầu xe, một cô bé váy hồng đang chạy ra từ vỉa hè, khuôn mặt bé nhỏ vẫn hồn nhiên không biết nguy hiểm đang cận kề.

Không thể bẻ lái, hai bên đều chặt kín người và xe.

“Kít!!!”

Tiếng phanh gấp chói tai.

Con xe trắng phóng như con bão vài giây trước lập tức dừng lại, mũi xe cách cô bé chưa đầy một gang tay, ấy vậy mà váy hồng vẫn không biết bản thân vừa gặp nguy hiểm còn cười vui vẻ vẫy tay với hai người. (À: Hồn nhiên quá thể đáng T_T)

Nụ cười trong sáng như thế, suýt nữa đã biến mất, nếu cậu không kịp dừng. . .

– Chết tiệt!

Khánh Nam đánh mạnh vào tay lái, chưa bao giờ để bản thân mất kiểm soát thế này.

– Xuống đi.

Mặt mũi Tường Vi trắng bệch nhưng ánh mắt lại kiên quyết hơn bao giờ hết, không cho phép người khác từ chối.

– Để tôi lái.

Lúc đến bệnh viện, trợ lý Nhan ra đón hai người, mặt nặng mày nhẹ nói một cậu không đầu không đuôi.

– Hắn đã đến gặp ông cậu.

Mặc dù không biết “hắn” trong lời trợ lý Nhan là ai nhưng Tường Vi cũng đoán được đó là kẻ khiến bệnh tim của ông cụ tái phát. Khánh Nam không nói gì, chỉ có ánh mắt là dường như lạnh hơn, quay sang nói với Tường Vi.

– Về trước đi, hôm khác hãy nói chuyện.

Nhưng cô lắc đầu.

– Không đi, tôi ở lại với cậu.

Thực ra là cô sợ cậu lại làm mấy chuyện điên rồ như ban nãy nhưng Tường Vi đòi nào lại chịu nói ra cái lí do củ chuối như vậy.

– Tôi cũng lo cho ông ấy_ Cô ồm ồm giải thích.

Ngoài phòng cấp cứu.

Khánh Nam đứng dựa vào tường, nhìn Tường Vi đang gả gắt trên băng ghế sơ sài của bệnh viện. Nói với trợ lý Nhan phía đối diện.

– Lấy cho tôi một cái chăn.

Chờ trợ lý Nhan đi khỏi, Khánh Nam ngồi xuống cạnh cô, để cái đầu cứ gật gù nảy giờ tìm được điểm tựa trên vai mình, nhẹ nhàng vén vài sợi tóc lòa xòa trên mặt cô ra sau tai, cẩn thận, sợ làm cô thức giấc.

Khánh Nam chưa bao giờ biết dịu dàng với ai đến thế, nhưng với Tường Vi, tất cả hành động của cậu đều chỉ là bản năng.

Khuôn mặt ngủ say của cô y như trẻ con, tiếng thở đều đều khiến tâm trạng đang dậy sóng của Nam dịu đi phần nào. Đôi mắt nhắm chặt đó vài tiếng trước còn mang theo trăn trở và kiên định nhìn cậu, Khánh Nam biết, lúc suýt đâm cô bé váy hồng kia, cô cũng hoảng và suy sụp lắm, mặt thì tái mét, giọng nói lại run run, thế mà vẫn kiên quyết muốn cầm lái.

Cái vẻ rõ là sợ hãi còn cổ ra vẻ đó khiến cậu thấy hơi buồn cười, thì ra cô cũng có lúc nhát gan như thế. Cả lúc cô muốn ở lại, sự quan tâm và lo lắng của cô dành cho cậu, trợ lý Nhan còn có thể nhìn ra, huống chi là Khánh Nam.

Thế mà cô vẫn cứ phải kiểm soát, cậu đã nói là rất hiểu cô, cô sẽ không lo lắng nhiều như thế với một người xa lạ chỉ mới gặp một hai lần, cho dù đó có là ông cậu hay ân nhân của cô đi chăng nữa.

Người con gái này, không gặp thì thôi, chứ gặp rồi lại khiến cậu không thể rời mắt khỏi cô được.

Trợ lý Nhan bước đến với hai cái chăn, đưa cho Khánh Nam, làm như không thấy hành động thân mật trắng trợn của cậu chủ.

– Chăn đây.

– Sao lại hai cái?

– Cậu cũng phải đắp.

– Ai nói là tôi không đắp?

Khánh Nam lấy một cái chăn giữ ra, phủ lên hai người, vòng tay ôm lấy cô, để cả thân hình mảnh mai nằm trọn trong lòng. Mũi cảm nhận được hương bạc hà thoang thoảng dễ chịu, hài lòng trả lời.

– Tôi đắp cùng cô ấy.

Trợ lý Nhan lặng lẽ đi ra một chỗ xa xa, khoác cái chăn còn lại lên người, thì ra là lo lắng thừa rồi.

Một lúc sau, cảm thấy sức nặng đè lên vai mình, Tường Vi hơi cựa quậy, mơ màng tỉnh giấc, khỏi phải nói cô bất ngờ như thế nào khi thấy cả người nằm gọn trong lòng Khánh Nam, hơn nữa chính cô cũng thoải mái dựa vào cậu mà ngủ ngon lành.

Tường Vi nhìn Khánh Nam, chất vấn.

– Tại sao lại thế này?

– Chỉ có một cái chăn, chúng ta đắp chung. _Thản nhiên buông cánh tay đang ôm cô ra.

Nghe vậy, trợ lý Nhan ở không xa lập tức vứt cái chăn trên người vào sọt rác. Làm gì có chuyện cậu chủ không có chăn đắp, người làm như hán đã lạnh chanh có trước cơ chứ.

Tường Vi không tin, bệnh viện lớn thế này mà chỉ có một cái chăn mới là chuyện lạ, lừa trẻ con à?

– Cho cậu nói lại.

– Không tin thì thôi. _Khánh Nam thờ dãi thườn thợt.

Mặc dù vẫn nửa tin nửa ngờ nhưng thấy vẻ bất đắc dĩ và mệt mỏi đọng trong mắt cậu, cô lại chẳng nói được gì nữa, đừng trách cô, bệnh nghề nghiệp cả rồi, luôn soi mói từng li từng tí, bỏ không được.

Vài tiếng sau, cuối cùng bác sĩ cũng đi ra, nét mệt mỏi lộ rõ trên khuôn mặt từng người, trợ lý Nhan vội vã đi đến, hỏi bác sĩ chủ trị chính.

– Sao rồi bác sĩ?

– Đã qua cơn nguy kịch, tạm thời không có vấn đề gì. Nhưng đừng để ông cụ xúc động như hôm nay nữa, may mà người nhà đưa đến kịp thời.

Trợ lý Nhan thờ phào, theo bác sĩ đi làm thủ tục nhập viện còn Tường Vi và Khánh Nam thì đi chăm non ông cậu.

Khuôn mặt già nua của ông cụ trông hốc hác và gầy yếu hẳn, ông cũng chẳng còn đáng vẻ thân thiện như hôm nào Tường Vi từng gặp nữa, cả người gấn đầy dây rợ và thiết bị điện tử.

Có lẽ chính ông cũng không ngờ, Nguyễn Khánh Tiếp khét tiếng năm nào giờ đây cũng bị tuổi tác đánh bại, phải dựa vào những đồ điện tử và sự may mắn để sống sót.

Khánh Nam chẳng nói năng gì, ngồi vào chiếc ghế tựa đối diện giường. Thấy vẻ sa sút trên gương mặt điển trai ấy, Tường Vi ném cho cậu chiếc chăn cô vẫn giữ này giờ.

– Ngủ một lát đi.

Cứ tưởng ít ra Khánh Nam cũng phải phản đối một câu, ai ngờ cậu chẳng ngại ngần gì quăn chăn lên người.

– Được. _Tự nhiên nghe lời dễ sợ.

Chạng vạng tối, Khánh Nam có việc phải giải quyết, cả trợ lý Nhan cũng lặn mất tăm, chỉ để lại hai vệ sĩ áo đen to cao lực lưỡng đứng chỉnh ỉnh bên ngoài như thần giữ cửa. Trong phòng, Tường Vi ngã người vào ghế sofa đọc sách, thỉnh thoảng lại nhìn lướt qua ông Nguyễn Khánh Tiếp nằm trên giường rồi cúi đầu đọc tiếp.

Xoa bóp, lau người, kiểm tra sức khỏe ông cụ đều có một đội ngũ y bác sĩ hùng hậu lo ỏn thỏa, nói là trông nom nhưng cô lại chẳng phải động tay động chân vào việc gì cả, nghĩ cũng thấy ngại.

Lại có bác sĩ đi vào, kéo theo cả một khay thuốc đầy ự phía sau, áo blouse trắng tinh, ống nghe đeo trên cổ, mái tóc đen nhánh xõa xuống vai, là một nữ bác sĩ, theo sau là một y tá nam. Nữ bác sĩ cẩn thận kiểm tra các chỉ số chức năng của ông Tiếp rồi quay ra chỉ định liều lượng thuốc tiêm.

Lúc ống tiêm sắp cắm vào cánh tay già nua nhăn nheo, ánh mắt nữ bác sĩ thoáng qua vẻ ngoan tuyệt và đặc ý. Đúng lúc đấy, một đôi tay mảnh khảnh bỗng nắm chặt lấy cổ tay y tá, ngăn không cho anh ta tiếp tục công việc của mình.

– Đợi đã!

Y tá khó hiểu nhìn Tường Vi, cô mở to đôi mắt, nhìn nọt nam y tá, nhìn đáng yêu không chịu nổi.

– Anh ra ngoài cho em nói chuyện với chị bác sĩ kia một chút nhé!

– Để anh tiem nốt cho ông cụ đã. _Anh ta khó xử.

– Đi mà anh, em gấp lắm rồi!

Nam y tá liếc qua nữ bác sĩ, nhận được cái gật đầu của cô ta thì mới đồng ý.

– Thôi được.

Cửa phòng đóng lại, vị nữ bác sĩ kia thông dong dứt tay vào túi áo, cười thân thiện.

– Có chuyện gì mà em phải nói riêng với chị thế?

Tường Vi không nói gì, chỉ liếc qua cánh cửa vừa mới được đóng lại, mặt thoáng đỏ, ngại ngần mở miệng.

– Em nhờ chị cái này.

Nữ y tá hơi nhú mày, nhưng nếu để ý kĩ sẽ thấy bàn tay dứt trong túi áo khoác của cô ta hơi buông lỏng.

– Ừ, em nói đi.

Tường Vi gượng gạo trả lời nhưng nói quá nhanh khiến nữ bác sĩ không nghe ra là cô muốn nhờ cái gì, theo bản năng tiến lại gần.

– Em nói lại đi, chị không nghe rõ.

– Chị mua giúp em băng vệ sinh được không? _Thấy nữ bác sĩ tiến lại đủ gần, lời nói của Tường Vi không còn nhỏ như tiếng muỗi vo ve nữa, tốc độ nói cũng chậm đi nhiều nhưng bản mặt vẫn ngại ngần y hệt thiếu nữ mới lớn.

Nghe vậy, nữ bác sĩ hơi ngẩn người, có vẻ khá bất ngờ. Chớp lấy thời cơ đó, Tường Vi liền di chuyển chớp nhoáng ra đằng sau nữ bác sĩ, bẻ ngoặt cánh tay này giờ vẫn để trong túi áo của cô ta, lộ ra một con dao quân sự sắc bén. Nhanh tay cướp lấy con dao đó, Tường Vi đá mạnh vào chân nữ bác sĩ bắt chị ta quỵ xuống, con dao sắc lạnh lập tức kề vào cổ trắng nõn.

Động tác nhanh gọn, dứt khoát.

Nữ bác sĩ chẳng còn giả bộ làm lương y từ mẫu nữa, nhếch miệng cười khẩy.

– Được đấy, phát hiện từ lúc nào?

Giọng Tường Vi vang lên đều đều, đầu còn cái vẻ ngây thơ, trong sáng trước đó, nữ bác sĩ cười nhạt, chị ta đã qua coi thường Tường Vi.

– Một, quá chậm _Thân là một bác sĩ, vậy mà việc kiểm tra các chỉ số lại chậm chạp chưa từng thấy, hơn nữa còn khá qua loa, chỉ ghi chép vồn vện vài dòng vào bảng theo dõi.

– Hai, quá ngu.

– Mày nói ai ngu? _Chị ta giận dữ gằn giọng.

Tường Vi lạnh lùng cứa sâu con dao, khiến lưỡi dao nhuốm đỏ, một vết cắt nhỏ lập tức hiện ra, nổi bần bật trên làn da trắng nõn, thay cho lời cảnh cáo của cô.

-Đừng bao giờ tỏ ra đắc ý khi người chị muốn giết chưa phải là một cái xác. Đúng là thiếu chuyên nghiệp _Cô lạnh giọng.

Lần này nữ bác sĩ dõm không tức giận nữa, cô ta đốp chát lại Tường Vi, giọng khinh thường.

– Mày thì khác gì, đừng có tưởng ăn mày một chút là có thể lên mặt dạy đời tao. Mày tưởng tao chỉ có một mình à?

Dứt lời, như để chứng thực cho lời nói của chị ta, tiếng đánh nhau, đấm đá vang lên từ ngoài cửa, rõ ràng đang xảy ra một trận xô xát kịch liệt. Nhưng Tường Vi chỉ cười nhẹ.

– Tôi biết. _Cô biết anh y tá vừa rồi là đồng bọn của chị ta, nhưng chính vì thế cô mới để anh ta đi, sức cô không đấu lại được hai người.

Cửa phòng bật mạnh ra, Khánh Nam lạnh lùng xông vào, nhìn Tường Vi một lượt từ đầu đến chân, ánh mắt hơi tức giận, nhưng lo lắng nhiều hơn.

– Không sao chứ?

Tường Vi lắc đầu, giao nữ bác sĩ dòm cho mấy tay vệ sĩ rồi tự mình đi rót một cốc nước, thấy Khánh Nam vẫn nhìn chăm chăm nãy giờ, tường cậu cũng khát, cô giờ chai nước lên hỏi.

– Uống không? _Nước trong chai hơi gọn sọng, tay cô rõ ràng đang run.

Khánh Nam nhũn mảy, đang định nói gì đó thì trợ lý Nhan bỗng reo lên như kiểu vớ được vàng.

– Ông chủ! Ngài tỉnh rồi!

Ông Tiệp cười yếu ớt, nhìn quanh phòng một lượt rồi bảo Khánh Nam.

– Để ông nói chuyện với Tường Vi một lát.

Khi tất cả đã ra khỏi phòng, ông mới quay sang cô, không tiếc lời khen ngợi.

– Cháu giỏi lắm, cảm ơn cháu.

Tường Vi đến bên giường, chậm rãi ngồi xuống cầm táo lên gọt, như thể vụ ám sát vừa rồi chỉ như gió thoảng, từ tốn lắc đầu.

– Không phải cháu, là Khánh Nam, cậu ấy lên kế hoạch tất cả.

Từ việc rút gần hết người đi chỉ để lại vòn vẹn vài vệ sĩ trước cửa đến việc để cô ở lại phòng bệnh, theo dõi, quan sát và báo lại khi kẻ tình nghi xuất hiện. Giao cho cô việc quan trọng như vậy, phải nói là cậu đã dành cho cô sự tin tưởng tuyệt đối.

– Nhưng cháu đã tự hành động theo ý mình... _Ông Tiệp cười thân thiết... để cứu ông.

Tường Vi không phủ nhận, đúng là Khánh Nam chỉ bảo cô phát tín hiệu khi nhận thấy kẻ khả nghi thôi chứ không nói cô là phải động tay động chân.

Nhưng sau đó cô mới biết, ở tòa nhà phía đối diện có một tay súng bắn tỉa đang châu trực, chỉ cần nhận được lệnh là ngay lập tức hai viên đạn sẽ được bắn ra và ghim thẳng vào tim mục tiêu.

Đây là nếu cô không thừa thải xông ra và che mắt tầm ngắm.

– Cháu lo thừa thôi.

Ông Tiệp không tiếp tục chủ đề này, lướt qua bàn tay đang gọt táo của cô, hiền từ nói:

– Bỏ xuống đi, không cắt trúng tay đấy.

Việc cô đang run rõ ràng đến thế cơ à?

– Lời đề nghị của ông, cháu đã nghĩ xong chưa?

Tường Vi ngoan ngoãn bỏ trái táo xuống, cuối cùng cũng nhìn thẳng vào mắt ông Tiệp. Nói ra điều đã thắc mắc từ lâu.

– Tại sao lại là cháu?

Trong cái thế giới hơn bảy tỉ người này, còn bao nhiêu đứa con gái giỏi giang và xinh đẹp hơn cô, tại sao ông lão này lại cứ nhất quyết muốn cô, một đứa trẻ mồ côi, không gia thế, từng đi trộm cắp, chẳng hề dịu dàng hay xinh đẹp, làm vợ của cháu trai ông cơ chứ, người mà cô tin có gia thế chẳng kém gì tổng thống một nước. Tại sao?

– Vì nếu là cháu, nó mới chịu đồng ý _Ông thờ dài về bất đắc dĩ.

Cô bật cười.

– Ông đừng đùa, cháu mới chỉ gặp cậu ấy được vài tháng.

Ông Tiệp cười trừ, đôi mắt bỗng chốc trở nên lão luyện, sắc bén.

– Nghe nói cháu muốn tìm kẻ đang đe dọa đến gia đình mình?

– Sao ông biết?

– Và cháu còn muốn tìm cách liên lạc với Bạch Hồ?

– Ông làm cháu sợ rồi đấy.

– Ông chính là người đứng đầu Bạch Hổ, cháu khỏi đi tìm đầu xa. Ông đồng ý giúp gia đình cháu nhưng đổi lại, chúng ta làm một thỏa thuận nho nhỏ nhé?

Nói rồi ông khó nhọc đưa tay lên định xoa đầu cô nhưng Tường Vi lập tức tránh nó theo phản xạ, ông Tiệp không thu tay về, lẳng lặng chờ đợi.

Một lúc chần chừ, Tường Vi hơi cúi đầu xuống, để ông dễ dàng vò rối mái tóc cô, như vị trưởng bối đang dạy bảo đứa cháu nhỏ.

– Khánh Nam, hãy cố yêu nó.

Không phải là “hãy làm vợ Khánh Nam” mà là “hãy cố yêu nó”.

Bước ra khỏi phòng bệnh, Tường Vi dễ dàng nhìn thấy bóng dáng cao lớn đang lẳng lặng đứng trên hành lang, như đang hòa làm một với màn đêm đen kịt ngoài kia. Cô nhẹ nhàng đi tới, bước chân lặng yên không một tiếng động vậy mà người con trai đó lại như thể biết cô đang đến, quay đầu lại.

Cô nghe thấy giọng mình bình thản vang lên, nhưng chỉ bản thân cô mới biết mình đang hồi hộp thế nào.

– Giao kèo lúc trước vẫn còn hiệu lực chứ?

Khánh Nam hơi ngạc nhiên nhưng lập tức biết cô đang nhắc đến cái gì. Không để cho cậu trả lời, cô tiếp tục.

– Còn hay không cũng được, làm bạn trai tôi đi.

Lần này, cô sẽ cho chính mình một cơ hội, một cơ hội để yêu cậu.

—

Đề dân tình đợi lâu, chương này khá là máu me và bạo lực nhưng không nhiều, au vẫn là một người theo chủ nghĩa học đường trong sáng <3

Cám ơn các bạn đã chịu khó hóng chuyện của mình, mặc dù rất muốn up chương mới sớm nhưng au cũng không muốn làm qua loa đại khái, viết xong rồi lại chỉnh chỉnh xóa xóa đủ thứ nên không nói trước được lịch up, thông cảm nhé =>)

Thân,

Licae085.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Hoặc Bên Nhau Cả Đời Hoặc Là Đừng Bao Giờ Xuất Hiện

– Nam! Ông cậu gọi, bảo là có việc gấp!

Trợ lý Nhan gấp gấp chạy đến, cắt ngang sự im lặng giữa hai người.

– Tôi biết rồi_Cậu đáp, mắt vẫn không rời khỏi Tường Vi.

Lại là ánh mắt đấy. Nghiêm túc và trầm lặng như thể muốn nhấn chìm cô.

– Đi xem ông cậu đi, tôi về trước_Công nhận là cô đang trốn tránh cái nhìn đó của Khánh Nam.

Tường Vi rảo bước về phía cầu thang, không quay đầu lại lấy một lần, cô có thể đủ dũng cảm để nói ra nhưng lại không đủ dũng cảm để nghe câu trả lời.

...

– Thời hạn là hai năm, nếu trong hai năm cháu vẫn không thể yêu nó thì hãy trốn đi, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt thằng cháu ông lần nữa. Lần trốn chắc là nghề của cháu rồi?

Tường Vi không hiểu, gia đình và bạn bè, cô phải từ bỏ tất cả chỉ vì để lẫn tránh một người cô không yêu ư? Thật vô lí.

– Dù không yêu cậu ấy thì cháu cũng đâu cần phải trốn?

– Nếu không muốn bị trói buộc với người cháu không yêu suốt đời thì cháu phải làm thế.

– Ý ông là cậu ấy sẽ bắt ép cháu ở bên cạnh cậu ấy dù cháu không muốn ư? Khánh Nam đâu phải là người như thế.

– Nó chưa phải là người như thế _ Ông Tiệp lắc đầu sửa lại.

– Cứ cho là như thế đi nữa thì cháu có gì đặc biệt để cậu ấy phải làm vậy? Xinh đẹp? Tiền bạc? Hay một công dụng tiềm ẩn gì khác? _ Diệu cười nhạt quen thuộc hiện rõ trên khóe môi.

– Còn một thứ cháu vẫn chưa kể.

– Yêu ư? _ Là cô cố tình không kể ra.

– Cháu có vẻ không tin vào tình yêu lắm nhì, mặc dù bây giờ cháu đang thích anh trai mình.

Một sự khó chịu không hề nhẹ lan tỏa trong đôi mắt nâu đen trong trẻo. Ông lão biết tất cả về Tường Vi nhưng ngoài việc cô biết ông là thủ lĩnh Bạch Hổ ra thì chẳng còn gì khác. Cảm giác như đi đánh trận mà không mang vũ khí vậy, trong khi đó thì địch lại có hẳn một khẩu bazooka hạng nặng sẵn sàng làm thịt cô bất cứ lúc nào.

– Ông đừng lời anh ấy vào đây. So với việc cháu không tin vào tình yêu thì cháu còn ngạc nhiên hơn khi ông tin vào nó đấy. Thế còn hôn nhân chính trị và môn đăng hộ đối thì sao? Đó hẳn phải là tiêu chí đầu tiên cho việc tuyển chọn cháu dâu của những người lắm tiền, nhiều của và đầy quyền lực như ông chứ. Cháu nói có đúng không?

Bỗng dưng ông Tiệp cười hải lòng, điệu cười làm những nếp nhăn trên mặt trở nên rõ ràng.

– Không sai, còn nhỏ mà lời đời phết nhì? Đúng là cháu dâu tương lai của ông.

Cô vắt chéo chân, chống cằm nhìn ông Tiệp, nở nụ cười ranh ma thương hiệu Tường Vi.

– Ông đang đánh trống lảng _ Đây là một câu khẳng định.

Biết Tường Vi đã đoán được điều gì đó, ông Tiệp đỡ trán thở dài, cô bé quả thật rất tinh ý.

– Cháu nói đúng, nếu là trước kia, ông sẽ ngăn cấm những người như cháu trở thành vợ Khánh Nam...

– Những người như cháu? _ Nghe không lọt tai chút nào.

Ông Tiệp lờm Tường Vi, mất hứng vì bị ngắt mạch kể chuyện.

– Thế có muốn nghe tiếp không?

– Mời người kể.

– Nhưng trước hết, cháu phải đồng ý với ông thời hạn hai năm đã.

– Tại sao lại là hai năm?

– Ở đâu ra lắm cái “tại sao” thế. Cứ đồng ý đi cho ông nhờ.

– Giờ ông muốn cãi nhau với cháu à?

Ông Tiệp đành nhượng bộ, cứ đôi co với trẻ con không phải là phong cách trước giờ của ông.

– Rồi, rót cho ông cốc nước.

Khi lấy cốc ra chỗ bình rót nước, Tường Vi loáng thoáng nghe thấy ông Tiệp nói gì đó nhưng không để tâm lắm. Cầm cốc nước đầy ực đến bên giường, cô đưa cho ông, giả vờ không thấy những giọt nước đang sánh ra ngoài. Lặp lại câu hỏi.

– Thế tại sao lại là hai năm thế ông?

– Ông vừa trả lời rồi còn gì _ Ông Tiệp nhấp một ngụm nước, từ tốn đáp lại.

– Hả? Nhưng cháu không nghe thấy.

– Đây là tại cháu không nghe thấy chứ ông đã nói rồi đấy nhé_ Bây giờ thì ông Tiệp không hề che dấu điệu cười đắc ý của mình nữa.

...

Tường Vi ngẩng mặt lên trời, neho mắt một lúc rồi mới cúi xuống, chậm chậm bước đi. Tiếng bước chân cô không lớn, thậm chí còn rất nhỏ nhưng không hiểu sao lại vang bên tai rõ mồn một.

Hôm nay là một đêm không sao.

Tường Vi không biết làm thế có đúng hay không nhưng thời gian không còn nhiều, để bảo vệ cha nuôi và những thứ mà ông muốn bảo vệ, cô sẽ bất chấp khái niệm đúng sai, làm tất cả mọi thứ như cái cách mà hồi nhỏ cô từng đi theo ông.

Bỗng có một bàn tay kéo Tường Vi lại, những tiếng bước chân cô đon vang bên tai không thấy đâu nữa, thay vào đó là một giọng nói quen thuộc.

– Đi ăn không?

Mái tóc đen hơi rối nổi bần bật dưới ánh đèn đường, cổ kiềm chế tiếng thở dốc do chạy quá nhanh ra ngoài, Khánh Nam hắng giọng, gắng gượng nhếch môi.

– Phụt, ha ha!

Tường Vi đột nhiên bật cười ra tiếng, nín lấy bả vai cậu gấp bụng xuống, bờ vai mảnh khảnh run run.

– Cười cái gì?

Vỗ vai Khánh Nam, Tường Vi đứng thẳng dậy, khuôn mặt cậu đã trở về vẻ lạnh nhạt thường ngày nhưng vẫn không khiến cô hết cười.

– Không muốn thì đừng mời tôi đi. Có biết là lúc nói câu đấy mặt cậu méo mó dễ sợ không.

– Tôi cố gắng cười thân thiện, vào mắt cô lại thành méo mó.

Lúc nói câu đó, tai cậu hơi đỏ lên, Tường Vi cũng nhanh chóng tia thấy, cô ngẩn tò te. Khánh Nam hừ lạnh, quay người bước đi, được một lúc lại khó chịu quay đầu lại.

– Không đi?

Tường Vi mỉm cười, chậm rãi bước đến.

– Đi.

Người con trai biết quan tâm và để ý đến cảm nhận của cô thế này sẽ không thể nào ép buộc một người không yêu ở bên cạnh mình cả đời được. Hơn nữa, cô có điểm gì tốt để cậu yêu cơ chứ?

Chỉ một hành động đơn giản của Khánh Nam, cô đã dễ dàng buông lỏng tất cả những suy nghĩ rối bời này giờ, bình thần bước đi song song với cậu.

– Ăn gì?

– Ốc_ Tường Vi chậm rãi trả lời.

– Ăn gì nữa không?

– Ốc.

-...

Một câu, hỏi hai lần không phải kiểu của Khánh Nam, cô nghiêng đầu sang bên cạnh.

– Không thích?

– Bị dị ứng.

Tường Vi gật đầu, coi như đã hiểu.

– Ăn gì tùy cậu, chọn chỗ nào rẻ thôi.

Một lúc sau, hai người xuất hiện trước một nhà hàng hạng sang, sơ qua có vẻ là loại bốn, năm sao khá đắt đỏ, hoàn toàn trái ngược với yêu cầu của Tường Vi. Người ra người vào ai nấy cũng ăn mặc chỉnh tề đẹp đẽ, Tường Vi lại cúi xuống nhìn quần bò áo phông đơn giản của mình. Quay sang trách móc Khánh Nam

– Định nghĩa “rẻ” của cậu là thế nào vậy?

Chưa nói đến vấn đề tiền bạc, ăn mặc thế này không biết người ta có cho qua cửa không ấy. Khánh Nam thì hay rồi, cứ phăm phăm dẫn cô đến đây. Để ý thấy mắt Tường Vi cứ chốc chốc lại liếc về phía đám người ra vào nhà hàng, Khánh Nam hướng sự chú ý của cô về phía mình.

– Có tôi đây, cô cứ phải bận tâm đến người khác làm gì?

Lại tự cho mình là nhất.

– Vào đây tôi không có tiền trả đâu đấy.

– Tôi bao.

Chưa kịp nói lời cảm ơn, Khánh Nam đã tiếp.

– Có gì cô trả tôi sau cũng được. Thế thì có khác gì, cô vẫn phải xù tiền ra.

– Cảm ơn, cậu vào một mình đi.

Tường Vi quay gót bước đi, tiền là để tiêu chứ không phải để đốt. Những kiểu nhà hàng thế này thể hiện đẳng cấp là chính chứ đồ ăn cũng không phải ngon lắm, cô thử ăn vài món tạm bợ bên đường còn hơn thả tiền vào đây.

Khánh Nam nhanh chóng bắt được cánh tay mảnh khảnh của Vi, mím môi kiềm chế không bật cười thành tiếng.

– Tôi đùa, vào đi. Nhất quyết túm tay lôi cô vào.

Quả là nhà hàng chuyên nghiệp, thấy phong cách ăn mặc của hai người như mấy đứa bụi đời mà vẫn niềm nở tiếp đón. Khánh Nam và Tường Vi thành công qua cửa. Thường thì ăn ở những nhà hàng như thế này phải đặt trước hàng tháng trời, vậy mà Khánh Nam đã nhanh chóng kiếm được bàn chỉ nhờ vào việc đưa ra một chiếc thẻ bạc. Yên vị vào chỗ ngồi, hai chiếc thực đơn nhanh chóng được đặt trước mặt.

Tường Vi không thèm nhìn giá cả, chọn một mạch mấy món, có phải tiền của cô đâu mà phải lo. Lúc ngẩng đầu lên, cô lập tức bắt ngay được ánh nhìn nghi ngờ của người phục vụ, mặc dù chỉ là thoáng qua nhưng cũng khá khó chịu.

– Này! _Khánh Nam háng giọng, kéo lại sự ngỡ ngàng của anh chàng. _Cả thực đơn.

– Gì cơ ạ?

– Tôi gọi cả thực đơn.

Lần này không chỉ có anh phục vụ mà đến cả Tường Vi cũng nhìn Khánh Nam như một kẻ điên, cậu đáp lại cô bằng cái nhướn mày đầy tự tin. Thấy vậy, Vi bỗng cười, nhìn về phía anh phục vụ đang trợn to mắt mà giờ giọng ngọt ngào.

– Thêm một chai Macallan 1926 nữa.

Kẻ tung người hứng.

Tường Vi hiểu cái nhướn mày đó có nghĩa là gì, đã thế, cô sẽ không để cậu xấu mặt. Khánh Nam muốn chơi lớn, cô theo.

– Nhưng... nhà hàng không có loại rượu đó ạ. Trên toàn thế giới chỉ sản xuất bốn mươi chai rượu loại đó và anh phục vụ nhớ là trên menu của nhà hàng không hề có tên loại rượu này.

Một vài ánh mắt chú ý bắt đầu hướng sang phía bàn Tường Vi, thực ra hai người đã là tiêu điểm của sự soi mói ngay từ khi bước chân vào nhà hàng. Cô chẹp miệng tiếc rẻ, có vẻ như rất thất vọng.

– Vậy à, thế thì cho chúng tôi loại nào ngon nhất ở đây đi.

Cô nói là “ngon nhất”, không phải “đắt nhất”. Chỉ một từ thôi nhưng cũng đủ để phân biệt loại nhà giàu khoe của với người sành rượu quyền lực, đẳng cấp.

Hơn cả, cô nói “chúng tôi”, một nụ cười chậm chậm hiện rõ trên khuôn mặt hoàn hảo của ai đó, từ lúc đi với cô, không giây phút nào là tẻ nhạt.

Lúc này, cho dù trên người Tường Vi và Khánh Nam có mặc quần áo ăn mày đi chăng nữa thì cũng không còn bất cứ ánh mắt khinh miệt nào dám dấn lên bọn họ. Người phục vụ nhất thời không có phản ứng. Quản lý thấy tình hình không ổn, vội đi đến, mím cười hối lỗi.

– Xin lỗi các vị, cậu ta mới đến làm, chưa có nhiều kinh nghiệm. Chúng tôi sẽ mang đồ lên ngay đây ạ.

Khánh Nam thu lại nụ cười, mắt hướng sang Tường Vi.

– Hải lòng?

Cô vui vẻ gạt đầu, mắt sáng như sao, trong trẻo nhìn Khánh Nam, con người hiện rõ hình ảnh cậu.

– Cực kì.

– Nhưng không sao chứ? _Nếu cô nhớ không nhầm thì hiện tại cậu được biết đến như một học sinh có gia cảnh bình thường, làm quá lỗi thế này sẽ ảnh hưởng đến mục đích cổ tình che dấu tên tuổi của cậu.

– Quan tâm tôi? _Khánh Nam chẳng bỏ qua một dịp ảo tưởng sức mạnh nào.

– Ừ _Cô thẳng thắn thừa nhận, nháy mắt với cậu _ Cậu là bạn trai tôi mà, bạn trai dõm.

Tường Vi biết cậu đã chấp nhận giao kèo đó, mặc dù không nói ra.

– Mà tôi hỏi thật đấy _Cô ném cho cậu ánh mắt lo lắng.

– Khỏi lo, không sao đâu.

– Thế thì được _Cô gạt đầu, yên tâm chờ thức ăn được dọn lên.

Trên tầng hai của nhà hàng cũng có một đôi nam nữ thu hút không biết bao nhiêu ánh nhìn của mọi người.

Một nửa là vì ai cũng biết cậu con trai tuấn tú kia là tổng giám đốc trẻ tuổi của tập đoàn Vince, mặc dù lên nắm quyền chưa được bao lâu nhưng đã khiến hơn nửa số cổ đông về phe mình. Một nửa là vì cô gái ngồi cạnh Bảo Thiên là con gái độc nhất của S.D.C, tập đoàn hiện đang là đối tác lâu dài nhất của Vince.

Cả hai đang muốn mở rộng thị trường ra nước ngoài. Lại là một cuộc hôn nhân chính trị tẻ nhạt.

– Thiên, anh ăn thử món này đi.

Mặc dù mới gặp lần đầu nhưng Hoài Thu rất vừa mắt người chồng tương lai này. Mỗi tội từ nãy đến giờ anh ấy có vẻ không chú ý gì đến nhỏ lắm mà cứ hướng mắt xuống tầng một suốt. Hoài Thu nhướn người ngó xuống, không hiểu có điều gì còn thu hút anh hơn cả mình.

Nhận thấy thân hình mềm mại của người con gái càng ngày càng dựa sát, Bảo Thiên quay đầu lại.

– Em làm gì vậy?

– Em... em chỉ muốn xem có gì mà anh cứ nhìn xuống đó suốt thế _ Nhỏ lúng túng vuốt lại tóc.

Bảo Thiên gấp một miếng cá vào bát Hoài Thu, chỉ riêng nụ cười mỉm lịch sự kia đã làm nhỏ điều đứng.

– Còn gì hấp dẫn hơn người đang ngồi cạnh anh lúc này?

Và thế là trái tim nhỏ đã hoàn toàn thuộc về người con trai trước mắt, người con trai sẽ làm chồng và là bố những đứa con của nhỏ trong tương lai. Hoài Thu cứ thế chìm đắm trong những ảo tưởng hạnh phúc do chính mình vẽ ra mà không hề nhìn thấy sự toan tính và khinh miệt xẹt qua mắt Bảo Thiên.

Sáng hôm sau là một ngày đẹp trời.

Sau khi đã xác nhận mối quan hệ dõm hôm qua, Khánh Nam đề nghị đưa cô đi học. Bằng cái gì? Xe ô tô sang chảnh của cậu ta hả? Thôi, cô chẳng muốn phô trương quá làm gì.

Đến gần trường, một bóng dáng quen thuộc đập vào mắt Tường Vi nhưng... mặc váy?

– Anh Thành _ Cô gọi thử.

Quang Thành giật bắn người quay lại, ngượng ngịu chào cô.

– Vì à, giúp anh với.

Tường Vi cố nhịn cười tiến lại gần.

– Sao anh mặc váy?

– Tại em hết còn gì.

– Tại em?

– Hôm qua anh cá em sẽ thích cái xe đó, thế mà em lại không thích.

– Đừng nói là...? _ Ngờ ngờ đoán ra điều gì đó.

Quang Thành ngậm ngùi gật đầu.

– Người thua phải mặc váy đến trường trong một ngày.

Thôi rồi, Tường Vi không nhịn được nữa, bật cười.

– Ha ha.

Biết ngay mà, Quang Thành khó chịu lâu bà.

– Chẳng phải vì hôm qua em để yên anh nắm tay lỏi đi nên nó mới ghen hay sao?

– Gì cơ?

—

Phản hồi tương các bạn đọc chữ nghiêng hay chữ thường dễ hơn để mình còn chỉnh?

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: “Động Vào Tường Vi = Chết”

Trong gió bỗng phảng phất một mùi nước hoa quen thuộc khiến tai Tường Vi ù đi, bỏ qua mọi lời nói của Quang Thành, cô chỉ thấy một cảm giác ớn lạnh quét qua gáy, chạy dọc sống lưng, khoảnh khắc đó, mọi giác quan trên cơ thể đều mách bảo cô không được quay đầu lại, ngập ngừng giây lát để đầu tranh, cuối cùng Tường Vi cũng ngoái đầu.

Người đi lại trên đường rất nhiều nhưng cô chỉ chú ý đến bóng lưng thẳng tắp của một người đàn ông mặc vest xanh đang chậm rãi đi xa.

Bước vào lớp, Tường Vi thông thả đi đến chỗ ngồi của mình, thấy Khánh Nam nhăn mặt nhủ mày nhìn vào cặp sách. Cô kéo ghế ngồi xuống, tò mò hỏi.

– Sao thế?

Khánh Nam lắc đầu, để cặp sách xuống.

– Không có gì.

– Tôi vừa gặp anh Thành. Và anh ấy mặc váy.

Khánh Nam biết cô đang ám chỉ đến vụ cá cược lúc trước.

– Anh ấy nhờ tôi nói lại với cậu là anh ấy chưa rồi, có bảo anh ấy nhảy vào biển lửa anh ấy cũng chịu nhưng việc mặc váy đi trước bàn dân thiên hạ này quá mất mặt, anh ấy không làm được nên...

– Nên?

– Anh ấy nhờ tôi đưa cậu cái váy, bảo cậu coi nó như tín vật đòi nợ, khi nào muốn anh ấy trả thì cứ đem cái váy này tới.

Tường Vi cố nhịn cười, truyền đạt nốt vài dòng thông điệp cuối cùng.

– Nhưng anh ấy nhấn mạnh là sẽ không bao giờ làm việc mất mặt như hôm nay nữa.

Thấy vẻ cố nhịn cười của Tường Vi, Khánh Nam đưa ra nghi vấn.

– Đã có chuyện gì xảy ra à?

Như chỉ chờ Khánh Nam hỏi câu này, cô gật đầu như bả cùi, vừa cười vừa nói.

– Trước đó, vì quá ngượng nên anh ấy bắt tôi phải vào trường cùng. Đi được nửa đường bỗng có một cơn gió mạnh thổi qua và tóc vấy anh ấy lên...

Khánh Nam bóp trán, bắt đầu cười mỉm.

– Chẳng nhẽ...

Tường Vi tiếp lời.

– Anh ấy chỉ mặc một cái quần sịp. Rồi lại bật cười khi nhớ lại cảnh tượng lúc đấy.

– Cô nhìn thấy hết? _ Cậu lo lắng hỏi.

– Ừ, thấy hết. _ Tường Vi trả lời rồi một hồi ngập ngừng. (À: Một phút mặc niệm cho anh Thành...)

Mấy phần tử bình thường hay soi mói và xả xối Tường Vi trong lớp hôm nay không chú ý đến cô nhiều lắm, ngược lại, họ đang bàn tán rôm rả về một tay giám thị trong trường sắp trở thành giáo viên chủ nhiệm mới của lớp.

Mặc dù làm giám thị chưa được một năm nhưng còn vang danh hơn cả hiệu trưởng. Học sinh gọi ông thầy là con ma luật lệ, đây là biệt danh hội học sinh rủ rì tai nhau thế thôi chứ chẳng đứa nào có gan nói bô bô ra trước mặt ông ý cả.

Sở dĩ có cái nick name kinh dị đấy là vì ngoài việc bắt lỗi và xử phạt học sinh một cách nghiêm khắc, tay giám thị còn luôn luôn xuất hiện như một bóng ma, hù cho ba hồn bảy vía của đám học sinh treo ngược cành cây.

Trong lớp, người người nhà nhà đều đang bận tâm đến giáo viên chủ nhiệm mới này, chỉ riêng hai phần tử ngồi góc lớp là chẳng thèm đoái hoài.

– Mệt?

Tường Vi gật đầu, xoa xoa đôi mắt nhức mỏi, uest giải thích:

– Hôm qua ăn no quá, đầy bụng, khó ngủ.

– Bây giờ còn đầy bụng không?

– Hết rồi.

Thời tiết lạnh lạnh, man mát như hôm nay khiến Tường Vi cứ díp hết cả mắt lại, hai mí nặng như đeo chì, cơn buồn ngủ cứ chầu trực chờ thời cơ chiếm lấy đại não khiến cô trông mệt mỏi cực độ. Cuộc sống học sinh yên bình đã biến Vi thành con sâu ngủ, trước kia cô thức trắng đêm mấy ngày cũng chẳng nhắm nhò gù, thế mà giờ chỉ thiếu ngủ mấy tiếng đã mệt mỏi thế này.

Khánh Nam lấy một quyển vở trong cặp ra đặt trước mặt Tường Vi, cô chưa kịp thắc mắc thì đã bị cậu ấn đầu nằm lên đấy, tai nghe thấy giọng nói trầm trầm mà rõ ràng.

– Ngủ đi. Lần sau cấm ăn nhiều.

Chẳng phải cô xót tiền của cậu hay sao? Nhưng Tường Vi chẳng còn hơi sức đôi co, chậm rãi nhắm mắt, lằm bằm trong miệng:

– Rồi.

Không lâu sau khi Khánh Nam bắt Tường Vi ngủ, thầy chủ nhiệm bước vào lớp, theo sau là một người đàn ông mặc áo phông đen, quần bò đen, tổng thể cả người từ trên xuống dưới là một cây đen sì, quàng thâm dưới mắt hiện rõ. May mà còn có khuôn mặt khá tuấn tú cứu vãn ngoại hình đầy u ám.

– Đây là chủ nhiệm mới của lớp đồng thời cũng là giám thị của trường, thầy Nguyễn Khải Bắc.

Sau một hồi giới thiệu qua loa và nói lời tạm biệt theo hình thức, thầy chủ nhiệm cũ bỏ đi, có trời mới biết thầy muốn thoát khỏi cái lớp học ma quỷ này thế nào.

Con ma luật lệ thông dong bước lên bục giảng, ánh mắt uest quan sát một vòng lớp học.

– Thầy là Nguyễn Khải Bắc, hai sáu tuổi, chủ nhiệm mới của lớp, phụ trách môn toán, nếu không còn thắc mắc gì thì mời các em lấy sách vở ra học.

Một số học sinh lúc đầu còn ngồi im vì cái danh con ma luật lệ của Khải Bắc nhưng sau khi nghe câu nói ấy, thái độ bỏ đời ngạo mạn của bọn chúng lại bộc phát. Lần đầu tiên, mấy chục cái đầu cùng chung một suy nghĩ: “Con ma luật lệ cũng chỉ đến thế mà thôi”.

Với cái suy nghĩ đấy, cả lớp lại ảm ỉ, ai làm việc người nấy, coi thầy chủ nhiệm mới như không khí giống cái cách mà bọn chúng vẫn làm từ xưa đến nay.

“Kít...ttt...rít...tttt...”

Khải Bắc điềm nhiên cào một đường dài trên bảng, gây ra thứ âm thanh nhức óc và cực kì khó chịu.

– Thầy bệnh à?!

– Dừng lại đi!

– Đm, ai đó kéo ông ta ra khỏi lớp hộ cái!

...

Trong đồng những tiếng quát tháo đầy khó chịu đó, tiếng móng tay cào lên bảng đen nghe vẫn to và rõ ràng đến lạ.

Khánh Nam hơi nhúm mày, nhìn người con gái đang say sưa ngủ bên cạnh, thấy cô không bị đánh thức, cậu cũng chẳng bận tâm lắm đến hành động của Khải Bắc. Tiếng ồn không thể đánh thức Tường Vi mà sự im lặng mới khiến cô khó ngủ, đây là một trong những thói quen khó bỏ của cô.

Mặc cho đám học sinh kêu gào, chửi bới, cái tiếng rít buốt óc đó vẫn kéo dài và chỉ dừng khi không còn một ai trong lớp dám hó hé câu gì.

– Thảo luận sôi nổi thế này, chắc các em còn nhiều thắc mắc lắm nhỉ? Cứ thoải mái nói ra đi, thầy sẽ trả lời.

Không có ai đứng dậy, chỉ nghe thấy tiếng một học sinh nam gào lên.

– Thầy có bệnh à?

– Nguyễn Khánh Hưng, hỏi thầy giáo mà không thèm đứng lên, trong ngày hôm nay, ra ngoài cửa lớp đứng tấn.

Một lúc sau cậu học sinh đó vẫn chẳng thèm ra khỏi lớp hay thậm chí là đứng lên.

– Không nghe? _ Khải Bắc hỏi lại.

-...

– Cho em mười giây, tự giác đứng tấn trong ngày hôm nay hoặc sẽ phải đứng tấn trong một tuần tới. Mười giây, bắt đầu.

10s...

8s...

5s...Khánh Hưng vẫn ngồi lì ra đấy, khuôn mặt vênh váo.

3s...

– À phải rồi, mẹ em đã nhắn tin bảo thầy có thể toàn quyền quản lí em, bà ấy sẽ không can thiệp trừ khi thầy cho phép.

2s...

Mặt Khánh Hưng tái mét, lập tức co giò chạy ra khỏi lớp học, vội đến mức suýt ngã đập mông khiến cả lớp cười ầm lên. Thì ra chỉ là một đứa con trai bám váy mẹ.

– Còn ai thắc mắc gì nữa không?

Không ai dám gây sự hay ồn ào nữa, cả một đám ngồi im thin thít như những con sư tử bị bẻ gãy móng vuốt và cướp mất tiếng gầm.

Không ai muốn bị mất mặt như Nguyễn Khánh Hưng.

– Rồi, giờ đến lượt thầy. Thầy không cấm làm việc riêng trong giờ nhưng không được ồn và phải trả lời được câu hỏi mà thầy yêu cầu, nếu không thể trả lời, hậu quả tự chịu.

Nửa tiết học trôi qua, gần nửa lớp bị ăn đạn pháo của Khải Bắc vì không thể trả lời câu hỏi mà anh đưa ra, đều là những học sinh không chịu nghe giảng. Nhưng gần như tất cả học sinh nghe giảng ngay từ đầu lại đều trả lời được.

Khải Bắc cầm một viên phấn, đứng dựa vào bàn giáo viên, quét mắt một vòng quanh lớp, tìm kiếm con mồi ăn phấn tiếp theo, một loạt động tác đó khiến bọn học sinh ớn lạnh, đứa nào đứa nấy tự động cúi gằm mặt, giả vờ chăm chú học bài.

– Tường Vi...

Mấy chục cái đầu đồng loạt thờ phào vì đó không phải tên mình.

– Cho thầy biết đáp án của bài này.

Ba mươi giây trôi qua, vẫn không có tiếng trả lời, cả lớp tò mò quay xuống, sững sốt khi thấy Tường Vi vẫn điềm nhiên nằm ngủ, hiển nhiên là cô không hề nghe thấy gì.

Cục phẩn trong tay Khải Bắc tung một vòng lên không trung rồi ném về phía Tường Vi, một đường thẳng tắp như đạn đạo, nhưng lại bị người con trai ngồi bên cạnh thoải mái bắt được.

– Nguyễn Khánh Nam, em cũng muốn ăn phẩn? _Khải Bắc nhướn mày, giọng đe dọa.

– Em sẽ trả lời thay cô ấy.

– Muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân thì cũng đừng làm trong giờ của tôi.

Nói rồi Khải Bắc ném viên phẩn nữa, mục tiêu là đầu Tường Vi, lần này lại bị Khánh Nam bắt được dễ dàng. Cậu bình tĩnh nhìn Khải Bắc, dùng hành động để lặp lại câu nói “Em sẽ trả lời thay cô ấy”.

– Được rồi, thầy sẽ cho em cơ hội làm anh hùng, nhưng thời buổi này, muốn làm anh hùng cũng không dễ đâu _Khải Bắc lấy một tập đề từ trong cặp ra, đưa cho Khánh Nam _Trang 120 và 121, giải năm bài trong hai trang đấy, mười phút sau trả lời.

Đám học sinh nhìn thấy tập đề, nghi ngờ thì thầm vào tai nhau, sau đó là kinh ngạc, cuối cùng là cả lớp rì rầm to nhỏ.

– Tập đề đấy có phải là...?

– Không đùa chứ?

– Làm sao Nam giải hết được từng đấy bài trong mười phút được...

– Nghe đồn cả giáo viên để giải được một bài trong đấy cũng phải mất vài tiếng.

– Thế á?

...

Mười phút sau...thời gian trả lời bắt đầu.

Khải Bắc mỉm cười nhìn Khánh Nam, bất ngờ ném một viên phẩn về phía Tường Vi.

– Bài 17.

Khánh Nam nhú mồm bắt lấy viên phẩn, không quên trả lời.

– 24.

Đáp trả lại ánh nhìn âm u của Nam, Khải Bắc nhún vai, miệng nở nụ cười có vẻ khoái trá.

– Đâu có nói là thầy không được ném. Tiếp, bài 19.

“Cốp”

Chưa kịp bắn đạn, Khải Bắc đã bị Khánh Nam cho ăn trọn một viên phẩn vào đầu, anh xoa trán, quăng cho cậu cái nhìn đầy đe dọa.

– Em dám?

Khánh Nam nhún vai, mỉm cười.

– Đâu có nói là em không được ném

...

Màn hỏi và đáp đầy khói súng nhanh chóng kết thúc, kết quả là Khánh Nam trả lời hoàn toàn đúng cả năm câu.

“Reng...Reng...Reng...”

Tiếng chuông lanh lảnh vang lên báo hiệu kết thúc tiết học. Khải Bắc không tức tối như trong tưởng tượng của đám học sinh, anh nhìn Khánh Nam, khen ngợi:

– Tốt lắm

Khải Bắc cố cười và buông lời khen chỉ vì anh không thể để mất phong độ mới gây dựng được trước mặt đám học sinh trong lớp. Nhưng thù này, anh nhớ kĩ.

Đợi đến khi con ma luật lệ đi khuất, cả lớp mới dám âm ỉ.

– Hắt xì!

Bụi phấn bay vào mũi khiến Tường Vi tỉnh cả ngủ, cô nheo mắt, phui ịt bụi phấn bám trên mặt xuống, thấy trên mặt bàn cũng có một đồng phấn, thắc mắc nhìn Khánh Nam.

– Sao thế?

Cậu cười, đưa tay phui nốt đồng phấn trắng còn bám trên đầu cô.

– Không có gì, buồn ngủ thì ngủ tiếp đi.

Chứng kiến cảnh đấy, dù không ai bảo ai nhưng mấy chục cái đầu lại cùng chung suy nghĩ lần thứ hai trong ngày, đồng thời cũng lập nên quy tắc bất di bất dịch của lớp A1 từ nay về sau: “Động vào Tường Vi = chết”.

Tường Vi đẩy tay Khánh Nam ra, tự mình phui đồng bụi phấn trên tóc. Cô vẫn chưa quen được những hành động thân mật như vậy.

– Hết buồn ngủ rồi.

Khánh Nam cũng chẳng để bụng, thu tay lại.

– Tan học đi chỗ này với tôi.

– Đi đâu?

– Gặp mấy người bạn.

Im lặng một lúc, Tường Vi lắc đầu từ chối.

– Không đi được, chiều nay tôi phải làm thêm rồi.

—

Chậm chậm rảo bước về phía cổng trường, Tường Vi lơ đãng nhìn những chiếc lá bàng rơi rụng lá tã, hơi lạnh luồn qua chiếc áo gió mỏng, cô đút tay vào túi áo định bước đi nhanh hơn thì tâm mắt bỗng đụng phải một bóng dáng màu đen quen thuộc, ra hiệu cho cô đi theo.

– Trịnh Bắc? _Vi lẩm bẩm trong miệng.

Chân bước về phía bóng đen vừa khuất dạng. Cô đi vào khu vực mới xây của trường, vì ở đây chưa lên kế hoạch cho lớp nào chuyển vào nên vẫn để trống, hành lang vắng vẻ heo hút không một bóng người.

Rốt cuộc Trịnh Bắc gọi cô vào đây làm gì?

Bỗng có một cánh tay vươn ra từ góc tối, bịt miệng Tường Vi kéo vào trong phòng học. Tường Vi cắn mạnh bàn tay đó theo phản xạ khiến người phía sau đau điếng, thoáng buông lỏng tay, để cô dễ dàng thoát ra.

– Trịnh Bắc?

– Hừ mày một tí mà cắn lại đau vậy?

Trịnh Bắc chính là thầy giáo chủ nhiệm mới của lớp Tường Vi hôm nay, thầy Nguyễn Khải Bắc, đồng thời cũng là anh trai của Trịnh Mai. Ba người thân với nhau từ hồi còn ở trong tổ chức, mặc dù cả Trịnh Mai lẫn Trịnh Bắc đều lớn tuổi hơn Tường Vi nhưng cả hai đều quen xưng hô tao-mày với cô, Tường Vi cũng thoải mái chấp nhận.

– Có chuyện gì?

Trịnh Bắc ngồi khoanh chân dựa vào tường, ánh mắt có chút mệt mỏi, không trả lời câu hỏi của cô mà chỉ im lặng. Tường Vi cũng không tra hỏi, ngồi xuống cạnh Trịnh Bắc. Một lúc lâu sau, anh mới lên tiếng.

– Mai bị bắt cóc rồi.

– Cái gì?

– Đám bắt cóc đó theo dõi tao gắt gao nên không dễ gì gặp may, cả điện thoại lẫn những thiết bị liên lạc khác đều bị chúng nắm trong tay.

Vốn định bí mật truyền lời cho cô thông qua buổi dạy ngày hôm nay, vậy mà lại bị thằng nhóc kia cản trở. Trịnh Bắc là kẻ thù dai nhất trần đời, nếu hôm nay Tường Vi chứng kiến màn độ phẫn đầy khói lửa giữa anh và Nam, chắc chắn cô sẽ nhắc nhở cậu phải cẩn thận.

Cắt đuôi đám theo dõi mất kha khá thời gian, cũng may là vẫn gặp được Tường Vi.

– Chúng đòi tiền chuộc, hôm nay là hạn cuối cùng.

– Tiền chuộc là bao nhiêu?

Trịnh Bắc quay đầu nhìn cô, u ám thốt ra từng từ.

– Tiền chuộc là mấy.

Đây là lí do khiến Trịnh Bắc không thể trực tiếp gặp mặt Tường Vi. Gặp cô, nghĩa là gián tiếp giao cô cho bọn chúng. Không gặp, nghĩa là từ bỏ việc cứu Trịnh Mai.

– Tao nghĩ bọn chúng không biết mặt mày hoặc thông tin mà bọn chúng tìm hiểu được về mày bị sai lệch. Chúng chỉ kể cho tao nghe về quá khứ của mày và bảo tao đưa cô gái có quá khứ như thế đến. Tao từng thử đưa một cô gái khác đến nhưng sáng hôm sau thì cái đầu của cô ta được chuyển phát nhanh đến nhà tao.

Tường Vi im lặng, nín chặt môi, lại vì cô mà khiến người khác rơi vào nguy hiểm? Lần này là Mai, lần sau là ai? Cô không dám nghĩ, cũng không muốn nghĩ.

– Vụ bắt cóc này chỉ mình mày biết?

Trịnh Bắc gật đầu.

– Chúng không cho tao nói với ai.

Ánh mắt Tường Vi trở nên sắc lạnh, túm tóc Trịnh Bắc lôi dậy.

– Đáng nhẽ mày phải nói cho tao sớm hơn. Đi thôi!

– Đi đâu?

– Cứu Mai, và giết bọn chó đó.

—

Dạo này mình khá lười, mình công nhận điều đấy và mình cũng cảm ơn các readers nhiều vì những comt cũng như vote của các bạn, nhờ thế mà chương này ra lò.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Quyết Định Liều Lĩnh

Mấy ngày trước khi Trịnh Bắc đến tìm Tường Vi.

Trịnh Mai bị hai người đàn ông lực lưỡng gô cổ vào một căn phòng cao cấp, từ sàn nhà đến trần nhà được ốp bằng loại gỗ nhìn sơ qua khá là đắt tiền. Mai cắn răng quỳ xuống trước sức ép của hai gã vệ sĩ, đôi mắt vẫn thể hiện sự tức giận và ngang ngạnh không để gì khuất phục chứ chẳng hề nhuốm vẻ sợ hãi.

Trong phòng có một người đàn ông ngoài bốn mươi, ngồi vắt chéo chân trên sofa, đang chăm chú lật giở tập tài liệu gì đó, không hề bận tâm đến ánh mắt như muốn giết người của Trịnh Mai. Đứng bên cạnh là một người con trai cao ráo với đôi mắt đen láy sắc lạnh.

– Ông là ai? _ Trịnh Mai đã lấy lại được sự bình tĩnh, lên tiếng hỏi.

Không ai trả lời, thay vào đó, người con trai đứng bên cạnh sô pha tiến lại gần, nâng cầm cô lên, ép Mai đối diện với mình, động tác không hề có lấy chút gì gọi là dịu dàng. Nhưng Trịnh Mai vẫn cố chấp nhìn thẳng vào người đàn ông kia, người đó mới thật sự là kẻ đầu sỏ của tất cả những chuyện này.

Khuôn mặt tuấn tú thoáng qua vẻ âm u, bóp mạnh cằm Trịnh Mai như lời cảnh cáo cô đừng thách thức sự kiên nhẫn của anh. Bất đắc dĩ, Trịnh Mai phải nhìn thẳng vào cặp mắt chẳng khác gì tia laser của người con trai đó.

– Ngấn gọn thôi, L.T đang ở đâu?

Trịnh Mai vô thức nhú mày, trả lời theo bản năng.

– Tôi không hiểu anh đang nói gì.

Bàn tay cứng rắn siết chặt cằm cô hơn nữa.

– Đừng để tôi phải hỏi lần thứ hai.

Cô cười khẩy, về bất cần nhìn thẳng vào đôi mắt đen sâu thăm thẳm của người con trai, không trốn tránh.

– Anh nghĩ tôi sẽ nói?

Người con trai không có vẻ gì là tức giận hay thất vọng, chỉ cười nhạt buông cằm cô ra, rút một tờ giấy ti mi lau tay, như thể vừa đụng vào thứ vi khuẩn bẩn thỉu nào đó. Trịnh Mai hừ lạnh, hất cằm về phía người con trai, lên giọng.

– Cho xin một tờ, cằm tôi cũng bẩn rồi.

Không ai đáp lại.

Vò tờ giấy ném vào thùng rác xong xuôi, người con trai mới ngẩng đầu, đôi mắt sắc lạnh hướng về phía tên vệ sĩ, hay phải nói là... ra hiệu.

– A..F*ck!

Tiếng răng rắc giòn giã vang lên trong căn phòng, tên vệ sĩ dùng sức bẻ ngoặt tay Trịnh Mai ra đằng sau rồi giữ chặt, khiến cô nghiêng răng chịu đựng cơn đau điếng người.

Tên khốn!

– Vân Khải, việc ở đây giao cho con, đừng tốn thời gian. Người đàn ông này giờ im lặng bỗng lên tiếng.

– Vâng.

Một lúc sau khi người đàn ông kia đi khỏi, cô nghe thấy giọng Vân Khải lạnh lùng vang lên.

– Nói.

Trịnh Mai nhú mày không trả lời, bảo cô bán đứng Tường Vi thì thà chết đi còn hơn.

– A.. _Lại một cơn đau buốt óc truyền từ cánh tay phải tới đại não, ép cô phải mở miệng.

– Sao các người tìm thấy tôi?

Trịnh Mai cắn răng, thốt ra từng chữ, tung tích của cô được tổ chức che giấu rất kỹ, bằng chứng là chúng vẫn chưa biết Tường Vi đang ở đâu, vậy tại sao cô lại dễ dàng bị tìm thấy như vậy.

– Quên rồi sao? Tự cô chui đầu vào rọ mìn.

– Có gì huych toẹt ra đi, đừng có chơi trò cân não ở đây.

Vừa dứt lời, hai tên vệ sĩ bỗng ghì mạnh cánh tay mảnh khảnh của Trịnh Mai. Hiển nhiên là Vân Khải không hề vừa lòng với thái độ xác xược của cô. Cấn chặt răng, Trịnh Mai cảm thấy hai cánh tay không còn là của mình nữa rồi.

Trong cơn đau, cô nghe loáng thoáng giọng nói hờ hững của người con trai kia.

– Chính cô đã điều tra về chúng tôi, không nhớ sao?

Trịnh Mai hơi mở to mắt, tia ngạc nhiên thoáng qua rồi lại bị che dấu kỹ càng. Chẳng nhẽ đây chính là đám người mà Tường Vi tìm?

Bỗng tiếng chuông điện thoại vang lên đánh tan không khí đè nén khắp căn phòng. Một trong hai người vệ sĩ bên cạnh cô tiến lên đưa chiếc điện thoại

đang đổ chuông cho Vân Khải, cung kính mở lời:

– Là của cô ta.

– Anh hai? _ Vân Khải nhường mảy đọc lên cái tên hiện trên màn hình di động, khiến Trịnh Mai cứng đờ.

Đương nhiên, biểu hiện ấy không thể thoát khỏi con mắt như cú vọ của Vân Khải, anh ồ một tiếng rồi định nhận cuộc gọi.

– Tắt máy, đừng lòi anh ấy vào chuyện này.

Thong dong ngồi xuống ghế sofa, Vân Khải không vội nhận điện mà quay ra hỏi Trịnh Mai một câu chẳng chút liên quan.

– Cô và L.T quen nhau từ nhỏ đúng không?

– Thì?

– Vậy chắc anh cô cũng phải biết L.T?

Vân Khải vuốt mũi, thoải mái tựa vào ghế sofa như cố tình khiêu khích sự lo lắng của Trịnh Mai.

– Tôi đã bảo đừng có lòi anh ấy vào cơ mà! _ Cô nóng nảy hét lên.

Vân Khải không so đo với cô, định nhấn nghe máy. Trịnh Mai đã hoàn toàn bị sự tức giận che mờ lí trí, gấp gáp buông ra lời nói mà chẳng kịp suy nghĩ.

– Vô ích thôi, cho dù có quen thì anh ấy cũng không biết đó là L.T đâu, vì L.T đâu có nói biệt danh đó cho anh ấy.

Có lẽ thấy lời Trịnh Mai nói có vẻ đúng, Vân Khải không nói hẳn ra cái tên L.T mà chỉ nói cho Trịnh Bắc về quá khứ mà anh điều tra được về L.T. Xong xuôi, anh cúp máy, đi đến gần Trịnh Mai, ghé sát vào tai cô, giọng nói không còn trầm thấp để nghe nữa mà chỉ khiến người ta ớn lạnh nổi da gà.

– Cô nghĩ tôi ngây thơ như thế? Cứ chờ xem, nếu anh trai cô định lừa phỉnh bằng cách đưa một người khác đến thì cái đầu của kẻ đó sẽ nhanh chóng được chuyển phát nhanh đến nhà anh ta. Còn cô, sẽ được thấy hậu quả lời nói dối của mình, được chứng kiến cái đầu của kẻ giả mạo mà anh cô đưa đến lia khỏi cổ.

Trịnh Mai không ngờ người con trai có vẻ kiêu ngạo này một khi đã dãi dòng thì lời nói lại sắc mùi máu tanh như vậy.

Giờ phút đấy, cô nhận ra mình đã hoàn toàn bị Vân Khải dắt mũi.

Câu hỏi của Vân Khải về mối quan hệ giữa L.T và anh hai chỉ là sự phỏng đoán, thế nhưng biểu hiện của cô lại biến sự phỏng đoán đó thành khẳng định. Vân Khải có thể biết Trịnh Bắc nhưng anh chắc chắn không biết Trịnh Bắc là anh hai Trịnh Mai.

Nếu không thể xác định người anh hai gọi đến này dính dáng đến Tường Vi thì Vân Khải chắc chắn sẽ không bắt máy, anh không cần lòi kéo một người không biết gì vào vụ này.

Thấy Vân Khải sắp đi khỏi, hai tay vệ sĩ đánh mắt cho nhau, liếc qua thân hình nóng bỏng của Trịnh Mai, một trong hai tên khó khăn nuốt ngụm nước bọt rồi mở miệng.

– Anh Khải, liệu chúng tôi có được... _ Mặc dù không nói hẳn ra nhưng ánh mắt càn quấy của hai tên vệ sĩ gán chặt trên người Trịnh Mai đã nói rõ ý đồ bản thù của hai gã.

Vân Khải nhìn xuống vẻ mặt ním môi quật cường của Trịnh Mai, để lại một chữ rồi xoay người bước ra khỏi phòng.

– Tùy.

—

Tường Vi tựa đầu vào cửa kính xe, chống mắt nhìn ra xa, trong xe không mở nhạc, chỉ nghe thấy tiếng điều hòa chạy êm ru. Trịnh Bắc biết, lúc Tường Vi suy nghĩ, cô thích yên tĩnh. Mặc dù đã nắm rõ thói quen của cô nhưng anh vẫn mở miệng.

– Máy có chắc là muốn nộp mình cho bọn chúng không?

– Ý tao là không phải tao không tin mày.

– Nhưng còn tay mày...

Trịnh Bắc có một cái tật, đó là bất cứ khi nào lo lắng, anh sẽ cực kì lảm lời.

– Trịnh Bắc.

Tường Vi điềm tĩnh lên tiếng, mắt vẫn hướng ra ngoài cửa sổ.

– Sao?

– Mà nói nhiều quá.

– Rồi.

Thế là trong xe lại im lặng. Nhưng chỉ được một lúc.

– Tay mày...

Nói đến đây, Trịnh Bắc cứ như hóc phai xương cá, thế nào cũng chẳng thể lên tiếng tiếp. Tay phải Tường Vi bị chấn thương từ hai năm trước, mặc dù đã chữa khỏi nhưng vẫn để lại di chứng, nếu vận động quá độ hoặc đầu óc quá căng thẳng thì sẽ bị run tay.

Giả sử bệnh tái phát trong tình huống nguy cấp, có trời mới biết được sẽ xảy ra chuyện gì.

– Đừng lo. Tay trái của tao không phải dễ làm cảnh.

Cô cười, tặng Trịnh Bắc một cái nhìn trấn an.

Suốt chặng đường có hai chiếc xe đen bám đuôi nhưng cả Tường Vi lẫn Trịnh Bắc đều không để tâm, cả hai đều biết đó là xe của bên bắt cóc Trịnh Mai, giám sát nghiêm ngặt như thế, chỉ để đảm bảo họ không đi lệch đường.

Cuối cùng cũng đến địa điểm giao hẹn, bọn bắt cóc kiểm tra người Tường Vi rồi bịt mắt đẩy cô lên xe. Trong suốt quá trình, cô không hề nhìn hay nói chuyện với Trịnh Bắc lấy một lần, mà anh, cũng chẳng thể làm gì hơn là nhìn cô bị đưa đi.

Mở cửa, lên xe, nổ máy, cảm giác bất an và lo lắng vẫn tràn ngập tâm trí, Trịnh Bắc bất lực đập mạnh xuống vô lăng, tiếng còi inh ỏi vang lên trong đêm tối.

Không nhìn thấy, cảm nhận của Tường Vi nhạy bén hơn người bình thường nhiều. Tuy không đến mức siêu nhiên như nghe thấy tiếng trái tim mình đập hay tiếng gió lùa bên ngoài cửa nhưng đủ để biết chiếc xe rẽ chỗ nào, dừng ở đâu và nơi mà chúng đưa cô đến là nơi nào.

Lúc bị đẩy xuống xe, Tường Vi cảm thấy da đầu nhói một cái, mặc dù rất nhanh nhưng cô vẫn biết, có ai đó vừa mới giật tóc cô.

Một lát sau, cô được tháo bịt mắt và đẩy vào một căn phòng nhỏ thoáng thoảng mùi hương quế. Tường Vi nhú mày khó chịu, lập tức đưa tay bịt mũi. Quay về phía mấy người áo đen đang bận rộn khóa trái cửa mà hét lên.

– Này! Tôi bị dị ứng với hương quế!

Đám áo đen nghi ngờ nhìn cô. Tường Vi khó chịu, vừa bịt mũi vừa hét lên.

– Mở cửa ra! Mấy người muốn tôi chết luôn ở đây à?

Đám áo đen nhìn nhau, không khí trở nên cực kì dồn nén, nhưng vẫn không ai chịu đứng ra mở cửa.

Vài giây sau, Tường Vi bỗng nhú mày ho sù sụ, đưa tay lên đám ngực thùm thụp, một mồi tựa đầu vào song cửa sắt, không nói năng một câu, chỉ có tiếng ho kéo dài không dứt.

– Mở cửa ra_Một tên có vẻ là cầm đầu trong đám người lên tiếng_Mày, đi báo cho anh Khải.

Tường Vi được đám áo đen dìu ra khỏi cửa, mồm thì vẫn ho không ngừng nhưng đôi mắt lại bí mật đảo qua mấy cái camera được lắp đặt trên tường. Giờ chỉ còn bốn tên phụ trách áp giải cô, một tên chạy đi báo cho anh Khải gì đó. Bọn chúng dìu Tường Vi vào một căn phòng lát gỗ, có đầy đủ thiết bị y tế cũng như các loại thuốc, hai tên đứng bên ngoài canh cửa còn hai tên dìu Tường Vi vào trong.

– Bác sĩ đâu?

– Tôi đây.

Có tiếng xả nước, sau đó, một cô gái rào bước ra từ nhà vệ sinh.

– Bệnh gì?

– Cô ta bảo mình bị dị ứng với hương quế.

Mặc dù chỉ là một bác sĩ nhưng đám áo đen lại tỏ ra khá kính trọng cô gái đó.

Cô gái ngồi xuống cái ghế trước mặt Tường Vi, vừa làm mấy động tác kiểm tra thông thường vừa hỏi.

– Bị ngứa không?

Tường Vi vừa ho vừa yếu ớt gật đầu.

– Ngứa ở đâu?

Tường Vi ngập ngừng chỉ về phía ngực mình. Cô bác sĩ định đưa tay lật áo cô lên nhưng Tường Vi đã nhanh chóng ngăn lại, hơi hướng mắt về phía hai tên áo đen.

– Máy người quay ra chỗ khác đi_Cô bác sĩ hiểu ý ra lệnh cho hai gã áo đen.

Gần như cùng lúc hai gã quay đi, Tường Vi lao đến bịt miệng cô bác sĩ, tay kia thần tốc đánh mạnh lên gáy của cô nàng rồi nhẹ nhàng đỡ lấy đầu cô ta để dựa vào lưng ghế.

Hai tên áo đen vẫn không hề hay biết chuyện gì đang diễn ra sau lưng, âm thanh đập vào gáy mặc dù không nhỏ nhưng cũng được che dấu thành công nhờ tiếng ho nãy giờ không dứt của Tường Vi.

Xong xuôi, cô với tay mở tủ thuốc ngay bên cạnh, vơ lấy lọ thuốc gây mê cùng mấy ống kim tiêm. Thuận lợi khiến hai gã áo đen ngã gục.

Tay phải bắt đầu hơi run, Tường Vi nhíu mày, nhắm mắt hít sâu một hơi rồi nhẹ nhàng thở ra.

Đến bên cửa sổ quan sát một lượt, Vi vén tóc ấn vào chiếc khuyên tai màu đen.

– Alo, Bác, mày nghe rõ không?

– Rõ.

– Mày gặp được ông ấy chưa?

– Rồi.

– Tốt. Giờ tao đang ở trong một căn nhà màu vàng nằm trên đường XXX, xung quanh có một bãi cỏ khá rộng. Theo tao thấy thì căn nhà này là lớn nhất khu vực quanh đây rồi. Xác định vị trí căn nhà này, báo ông ý tìm cho tao bản vẽ căn nhà, tìm được thì liên lạc với tao.

– Rõ.

Tường Vi đang định ngắt liên lạc thì một giọng nói khàn khàn vang lên.

– Chờ đã.

– Ông Tiếp?

– Con bé này, sao không đến tìm ông mà tự tiện làm mấy chuyện nguy hiểm như thế hả?

– Ông, giờ cháu không có thời gian.

– Không định cho thằng Nam biết?

Tường Vi hơi bất ngờ, không hiểu sao ông Tiếp lại tự dưng nhắc đến Khánh Nam vào lúc này nhưng cô vẫn trả lời.

– Cậu ấy không cần biết. Ông đừng nói cho cậu ấy.

Có lẽ vì áy náy, có lỗi hay cái chết tiệt gì cũng được, Tường Vi thật sự không mong Khánh Nam bị cuốn vào việc này.

– Muộn rồi, giờ nó đang ngồi cạnh ông.

– Và nhìn mặt nó khá đáng sợ khi cháu vừa nói xong câu đấy_Ông Tiếp bổ sung.

Không cho Tường Vi thời gian phản ứng, hai tên giữ cửa bên ngoài bỗng hô lớn:

– Anh Khải.

Tường Vi nhíu mày cắt đứt liên lạc.

Giờ cô có hai lựa chọn, một là giờ tay chịu trời. Hai là xông lên đánh đám áo đen và người gọi là anh Khải kia rồi để bị bắt.

Hai cách đây có gì khác biệt không ư? Có, rất nhiều là khác.

Cô không phải thánh sống mà một mình cân cả đám người bắt cóc Trịnh Mai trên địa bàn của chúng. Ít nhất cũng cần có bản đồ toàn khu nhà để có thể lẫn trốn và tìm Trịnh Mai hoặc được trợ giúp từ bên ngoài. Vì vậy, bây giờ để bị bắt là cách tốt nhất.

Nhưng nếu quá ngoan ngoãn đầu hàng, chúng sẽ nghi ngờ, tình huống xấu nhất là cô và Mai sẽ bị chuyển đi nơi khác, mọi công sức coi như đi tong. Vì vậy, cô phải vùng vẫy, kịch liệt chống trả, như một con cừu nhỏ tuyệt vọng, để bọn sói đói khát đó vô lý mà không may mắn nghỉ ngơi.

Hơn nữa, cá nhân cô cũng muốn đánh cho bọn chúng phải kêu cha gọi mẹ mới hả dạ. Đây là cơ hội có 1-0-2 để làm điều đó.

Tường Vi cầm mấy ống kim tiêm chứa thuốc gây mê lên, nắp bên phải cánh cửa, chờ đợi.

“Cạch”

“Vút”

Chiếc kim xé gió lập tức đâm về phía người đầu tiên bước vào, nhưng mới được nửa đường đã bị chặn đứng, cổ tay mảnh khảnh của Tường Vi bị ai đó cứng rắn nắm chặt. Tiếp đó, cô đối diện với một ánh mắt thăm thẳm, sâu không thấy đáy, một cảm giác ớn lạnh chạy dọc sống lưng, tay phải Tường Vi không tự chủ bắt đầu run lên.

Vân Khải nhướng mày, gỡ xuống kim tiêm trong tay Tường Vi, hờ hững buông lời.

– Em gái, đừng chĩa thứ nguy hiểm này vào anh trai mình chứ.

—

Viết đến giờ, đột nhiên không biết đây là truyện tình cảm hay hành động nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Chúng Ta Cắt Đứt Quan Hệ

“Rè...Rè...”

– Nó ngắt liên lạc rồi.

Trịnh Bắc ấn vào nút tắt loa, mệt mỏi ngả người ra phía sau, đầu nặng trĩu vì mất ngủ mấy đêm liền. Một lúc sau, Bắc nhìn sang Khánh Nam nãy giờ đang im lặng ngồi cạnh.

– Nếu em muốn giết ai thì đừng có thể hiện rõ ràng như thế, chẳng những không giết được mà còn đuổi mục tiêu ra xa mấy nghìn dặm đấy.

Khánh Nam nhiu mày, không mấy may hứng thú với câu pha trò nhạt nhẽo của anh.

– “Anh Khải” là ai?

– Chìu.

Trịnh Bắc nhún vai đứng dậy, đi chuẩn bị những thứ cần thiết, anh muốn đập tan cái tổ chức bắt cóc chó má kia lắm rồi.

– Ông, tiện thể tìm cho cháu mọi thông tin về “anh Khải”.

Không hiểu sao cậu cứ có cảm giác không yên tâm về người này.

Khoảng năm phút sau, vị trí căn nhà đã được xác định, bản hồ sơ đầy đủ và cận kề về “anh Khải” cũng được chuyển đến tay Khánh Nam. Cậu mang bản hồ sơ lên xe, im lặng đọc cho đến tờ cuối cùng.

Chả hiểu sao, càng đọc, sắc mặt càng tệ hại. Cuối cùng ném luôn bản hồ sơ xuống sàn xe. Thảm rửa.

– Chết tiệt!

Trịnh Bắc đang lái xe cũng hơi giật mình, khó hiểu nhìn Khánh Nam qua gương chiếu hậu. Ngay lập tức, Khánh Nam ngẩng đầu, không để tâm đến cái

ánh nhìn của Trịnh Bắc, cậu liếc nhanh qua đồng hồ đo tốc độ xe, nhíu mày vẻ không vừa lòng.

– Anh chạy chậm quá.

Cho xin, 100km/h mà vẫn còn chưa nhanh?

– Xuống đi, để em lái.

– Vội gì, tin tưởng Tường Vi, nó chắc chắn sẽ câu giờ được.

Mặc dù lo lắng thật đấy nhưng kinh nghiệm hành động với Tường Vi bao năm đã xây dựng cho Trịnh Bắc sự tin tưởng tuyệt đối dành cho cô.

– Không được, phải tăng tốc. Cô ấy đang gặp nguy hiểm.

—

Anh trai.

Tường Vi không biết hai chữ này mang ý nghĩa gì, hoàn toàn không biết cho đến khi gặp Khắc Phong. Anh che chở cô, sưởi ấm cô, mua cho cô đồ ăn ngon, làm tất cả những việc mà phận làm anh phải làm. Cô công nhận anh là anh trai mình và cũng không cho phép một ai khác nhận cái danh hiệu đó, kể cả Quang Thành.

Còn đối với kẻ trước mắt này, thay vì gọi là anh trai thì cô thích gán cho anh ta cái mác người xa lạ hơn, mặc dù dòng máu đang chảy trong cơ thể cô và anh ta là một.

Tường Vi điều chỉnh hơi thở, kiểm chế cổ tay phải đang run lên vì cảm giác ớn lạnh dâng trào.

– Tôi không cần một người anh trai không nhận ra nỗi em gái mình.

Để cảm xúc lấn át một vài giây, đầu óc cô nhanh chóng tỉnh táo và nhớ lại cái lúc có ai đó đã giật tóc mình.

Muốn xét nghiệm ADN ư? Nực cười.

Trong khi cô nhận ra anh ta ngay trong lần đầu chạm mắt, anh ta lại phải nhờ đến công nghệ để kiểm chứng quan hệ máu mủ ruột già của hai người.

Vân Khải ném chiếc kim tiêm ra đằng sau cho hai tên áo đen, thả tay Tường Vi xuống.

– Đừng trẻ con thế. Nhóc cũng không nhận ra anh lúc chúng ta đi qua nhau cơ mà. Anh có giận gì đâu.

Trí nhớ ủa về như con gió, Tường Vi chợt bừng tỉnh, cái lần cô đứng nói chuyện với Quang Thành trước cổng trường, cảm giác lạnh gáy đó, đến giờ cô vẫn không hề quên nhưng lại lờ nó đi, lảng tránh một cách vô thức.

Thì ra cô lại sợ anh ta đến thế.

– Đừng nói anh lấy tóc tôi để đóng khung treo trong phòng.

Vân Khải cười một cách bí hiểm.

– Không phải anh cần nó mà là một người khác. Nhóc sẽ phải ngạc nhiên đấy.

– Anh có biết là tôi rất ghét điệu cười đó không?

– Đấy là chuyện của nhóc.

Nói rồi Vân Khải ra hiệu cho hai tên áo đen đến tóm lấy Tường Vi, mình thì quay người đi trước.

Tay của Tường Vi bị bóp chặt đến mức đau nhức, hai gã áo đen thô bạo lôi cô đi chẳng khác gì lôi một món hàng. Nhưng Tường Vi chẳng còn tâm trí đâu mà quan tâm đến hai gã, cô cứ nhìn chằm chằm bóng lưng vừa xa lạ vừa quen thuộc kia, đôi mắt dần trở nên thần thờ, không có tiêu điểm, cũng không hề che dấu cảm xúc.

Tường Vi biết lúc này không được phép mất tinh thần, nhưng từng dòng kí ức cứ ủa về như thác lũ, xoáy sâu vào tâm hồn, bóp trái tim cô đến ngạt thở.

...

– Nhóc, anh đói rồi, vứt cái đồng màu vẽ đó lại và đi mua cho anh thứ gì đó bỏ bụng đi.

– Nhưng em không có tiền.

– Nhớ ông quần giáo đầu hói ở tầng hai không, đi nhỏ vài giọt nước mắt rồi xin ông ta đồ ăn là có. Làm bộ đáng thương vào.

...

– Anh, có đồ ăn rồi, ông hỏi cho em.

– Tốt.

– Nhưng...

– Sao?

– Ông ta kì lạ lắm, cứ sờ sờ người em thôi.

– Xời, nhóc cứ để ông ta sờ một tí có sao đâu. Còn hơn là chết đói.

Cậu bé còn nhỏ tuổi chẳng thể hiểu được, việc lão hói sờ xoàng em mình là một hành động xấu xa đến nhường nào.

...

– Đầu nhóc bị sao vậy?

– Lúc em đang khóc xin ông hỏi đồ ăn, ông ta sờ sờ em, bị bà quần giáo bắt gặp, hai người ấy đánh nhau. Bà quần giáo ném cái gạt tàn thuốc lá trúng đầu em.

Cô bé bình tĩnh tường thuật lại sự việc như một người qua đường không liên quan.

– Theo anh.

Một lúc sau, hai người một lớn một nhỏ thậm thụt ngoài cửa phòng bếp.

– Thấy gói bánh kia không?

– Có.

– Đi lấy đi, bà đầu bếp nói là có thể lấy bánh đấy ăn, nhóc lấy xong rồi đến chỗ gốc cây chờ anh.

– Nhưng...

– Nhóc không lấy thì hôm nay chúng ta chết đói đấy.

– Anh đi đâu vậy?

– Kiểm thuốc cho nhóc_Cậu bé chỉ chỉ vào phía đầu đang chảy máu của cô bé.

– Có bác sĩ mà, lát em đến chỗ bác sĩ là được.

– Nhóc muốn bị cắt com à, đợi anh, anh đi lát rồi về.

...

– Anh, em lấy được bánh rồi, anh ăn không?

– Không đói.

– Anh sao vậy? Thuốc của em đâu?

– Không có. Nhóc sắp được người ta nhận nuôi rồi, bảo đám người đó lo cho cái đầu đầy của nhóc đi.

...

– Ai trong hai đứa chúng mày ăn cắp gói bánh?

– Nó đó.

Cậu nhóc ngập ngừng chỉ tay vào cô bé đang sợ sệt nép đằng sau mình. Thầm nghĩ, có lẽ đám người này sẽ nể mặt cặp vợ chồng muốn nhận nuôi cô bé mà không đánh đập gì nó.

– Không phải cháu... không phải cháu mà... anh, không phải anh bảo em lấy sao?... Anh nói là được lấy gói bánh đây mà...

– Nhóc, đừng nói dối nữa.

– Chính con bé này lấy đây, nó cầm gói bánh chạy xô ngã cả tôi, giờ còn muốn đổ tội cho anh mình cơ đấy. Bố lão bố toét. Một bà thím bỗng xông vào phòng, chỉ thẳng mặt con bé đang khóc tu tu, tay bê một thùng cát tông với những chai sữa trống rỗng. Nhờ mày mà tuần tới cô nhi viện không có sữa uống rồi.

– À, giỏi thật, mày lại đây.

– Không phải cháu... anh... cứu em...

Cậu bé ngỡ ngàng khi mọi thứ đi chệch dự tính. Nhưng cổ họng không thể thốt lên nổi câu nào. Mãi sau này cậu bé mới biết, cặp vợ chồng muốn nhận nuôi cô bé đã bị tai nạn xe trên đường về nhà.

...

– Viên đá đẹp thế, nhóc kiếm đâu ra đấy?

Cô bé lăm li không nói, bả vai và cánh tay đầy vết thâm tím, cả người vẫn ê ẩm vì trận đòn hôm trước. Cái đầu non nớt của nó vẫn nhớ như in hình ảnh anh nó quay đầu bỏ đi, để mặc bà đầu bếp lúi xềnh xệch nó vào trong phòng, rồi những trận đòn roi giáng xuống như mưa.

– Nhóc không nói, anh sẽ đi kể với mấy đứa khác là nhóc ăn cắp viên đá đó đấy.

– Tùy anh.

– Giờ nhóc biết cãi anh rồi hả?

– Anh không phải anh trai em!

Cô bé hét lên rồi chạy đi một mạch.

...

“Bốp”

“Bình”

“Chát”

– Bà quản giáo đến!!! _Không biết có ai bỗng la lên thật to.

Đám trẻ xúm lại một chỗ bỗng nháo nhào tản đi hết, chỉ còn lại thân hình bé nhỏ run run nằm sõng soài dưới đất, cả người bầm tím. Mặc dù đau, nhưng cô bé không hề nhúc nhích lấy một giọt nước mắt.

– Nhóc định nằm đây ăn vạ đến bao giờ? Chẳng có ai đỡ nhóc dậy đâu.

Cô bé mím môi, cố gắng chống tay dậy, không nói một lời, cũng không nhìn cậu bé, tập tễnh bước đi.

...

– Tôi muốn nhận nuôi hai đứa chúng nó.

Người phụ nữ chỉ vào một đứa bé trai và một đứa bé gái. Đứa bé gái mặt mũi bầm dập, còn bé trai tuy hơi bần thiêu nhưng vẫn khá sáng sủa, ưa nhìn. Chẳng ai hiểu lý do người phụ nữ chọn hai đứa trẻ có vẻ trái ngược nhau này. Nhưng đám người quản lý cô nhi viện chỉ mong sớm tổng cô chúng đi chứ hơi đâu mà suy nghĩ cái vấn đề vợ vẫn chẳng đáng đồng tiền bát gạo đó.

...

“Choang”

Tiếng dao rơi đập vào nền đất nghe thật chói tai. Cô bé bàng hoàng nhìn máu chảy lênh láng khắp sàn. Tay cậu bé chảy đầy máu nhưng nụ cười hờ hững lại nở trên khóe môi.

– Anh... tại sao...?

Cô bé hoảng sợ, không thốt nên lời.

Tại sao lại bảo em nắm chặt con dao rồi kéo tay em đâm vào anh?

– Con bé kia, mày làm cái gì vậy?

– Dám đâm cả anh trai nó, con bé điên rồi!

Sau đó, người phụ nữ muốn nhận nuôi cô bé đó đã đổi sang một cô bé khác, cậu bé kia thì vẫn được nhận nuôi và theo người phụ nữ đó rời khỏi cô nhi viện.

Cô bé không còn gặp anh trai nó lần nào nữa.

...

Tuổi thơ là cái nôi của con người, còn kẻ gọi là anh trai kia lại phá hủy đi thời khắc cái nôi của Tường Vi được hình thành, cũng suýt phá hủy luôn cả con người cô.

Thật may là cô đã gặp được cha nuôi. Nếu còn để mặc cô trong cơn hoảng loạn và bóng tối đó, Tường Vi không biết mình sẽ trở thành loại người gì nữa.

– Bỏ rơi tôi, chắc anh sống tốt lắm.

Tường Vi cười mỉa. Đã tự nhủ sẽ cứng rắn, sẽ không còn quan tâm, nhưng những lời cô thốt ra vẫn chứa đầy sự chua xót và ảm ức của cô bé năm nào.

Tâm lưng đi đằng trước hơi khựng lại.

– Ừ, tốt lắm.

Tay phải Tường Vi run mạnh, cả bà vai cũng run lên theo. Có một cái gì đó dâng trào rồi nghẹn lại trong cổ họng, hai mắt cay xè, cô không thể ngăn được cơn tức giận trào dâng từng đợt trong lồng ngực, cùng với cảm giác chua xót không nói nên lời đang giày xéo trái tim.

Nghe rõ chưa, Tường Vi?

Bật cười, nước mắt chảy dài.

Suốt bao nhiêu năm, cuối cùng cũng có thể hỏi, cũng đợi được câu trả lời, nhưng tại sao vẫn không thể hận thù, không thể nổi điên lên đánh, không thể mắng chửi anh ta cho ra nhẽ. Tại sao lại chỉ có thể khóc một cách thảm thương thế này...

Mỉm cười đầy chua xót, những gì cần, hôm nay cô sẽ nói cho bằng hết.

– Muốn biết...cô bé năm đó nghĩ thế nào không?

Tường Vi hơi ngửa cổ lên, nhắm mắt, sắp xếp lại từ ngữ, hít một hơi rồi lại mở mắt ra.

– Dù vì anh mà tôi bị tên quân giáo sàm sỡ. Dù vì anh mà bị bà đầu bếp đánh đến mức suốt hai tiếng không thể đứng dậy. Dù sau khi anh đi hai tháng rồi, tôi vẫn chẳng thể cầm nổi một thứ gì, thậm chí cả dưa, phải dùng tay bốc com ăn cho đỡ chết đói. Dù nhờ cái miệng lảm chuyện của anh, ngày nào đám trẻ cũng đánh đập tôi đòi viên đá. Anh có biết tôi đã nghĩ gì không hả anh trai?

Hai chữ “anh trai” cô từng một thời kính trọng đến mù quáng giờ nghe thật mỉa mai làm sao.

...

Cô bé ngồi thu mình trong góc phòng, đầu tóc rối bù như tổ quạ, chôn mặt vào hai cánh tay khóc nức nò, lẩm nhẩm hàng chục lần một câu nói, không ngừng nghĩ.

– Anh, giờ em sẽ ngoan, sẽ không la lối, trách mắng anh nữa, cũng không cáu gắt với anh, sẽ trưởng thành, sẽ người lớn, sẽ biết điều. Anh đừng đi nữa mà...

...

– Anh, giờ em sẽ ngoan, sẽ không la lối, trách mắng anh nữa, cũng không cáu gắt với anh, sẽ trưởng thành, sẽ người lớn, sẽ biết điều. Anh đừng đi nữa mà...

Không thừa không thiếu một chữ.

– Buồn cười là, cho đến bây giờ, tôi vẫn hi vọng anh cho tôi một lời giải thích, để tôi biết, điều tôi tin bấy lâu là đúng, rằng anh vẫn thương tôi nhưng vì một lý do nào đó nên mới phải hành động như vậy.

Khuôn mặt Tường Vi thoáng nét cười lạnh, ép nước mắt chảy ngược vào trong. Cô có thể sử dụng đánh lạc hướng để giải quyết hai tên vệ sĩ bên cạnh,

sau đó rút con dao vừa mới kiếm được ở phòng khám ban này đâm vào Vân Khải. Mặc dù giờ tay phải đang run như lên cơn co giật, cô cũng có thể liều chết một phen.

Nhưng cô không làm vậy.

Cô cắn chặt môi, cắn đến rỉ máu, đem ham muốn giết người kia chôn xuống đáy lòng, lặng im cảm nhận nỗi đau âm ỉ trong tim, nhất định phải đem hết những cảm xúc lúc này khắc sâu vào tâm trí.

— Kết thúc rồi. Chúng ta cắt đứt quan hệ anh em.

Từ bỏ anh rồi, cô không cần cố gắng trở thành một người không phải mình nữa, cô sẽ vì cô mà sống chứ không còn phải vì ai đó mà ép bản thân phải thay đổi.

—

Có cảm hứng, chương này ra với tốc độ chào chớp.

P/s: mặc dù không quan trọng nhưng au vẫn muốn nói, tên au chuyển từ Licae085 sang Licaen.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Ai Cứu Ai?

Tường Vi gục mặt vào hai đầu gối, cảm giác kiệt quệ và mệt mỏi từ từ dâng lên chiếm cứ đại não.

Không muốn nghĩ gì, không muốn làm gì và không muốn quan tâm đến bất cứ thứ gì.

Mười bảy năm, cô mãi được cái đầu lạnh nhưng không mãi nổi một trái tim sắt đá.

Ai cũng bảo cô lạnh lùng, mạnh mẽ và kiên cường, cô cũng nghĩ thế, dù không đến mức quá vô tình nhưng có lẽ cũng đủ để đến khi gặp lại anh ta, cô không thăm tới mức chưa nói nổi mấy câu mà nước mắt đã rơi đầy mặt.

Chiếc khuyên tai phát ra tiếng rè rè, kéo ý thức cô trở lại, Tường Vi ấn nút nghe, không lên tiếng. Đầu bên kia cũng chẳng nói câu nào.

- Nói chuyện_Cô mất kiên nhẫn.

- Hừ.

Cái điệu này...

- Khánh Nam?

- Sao?

Lại còn "sao"? "Sao" là "sao" thế nào, bây giờ ai đang cần hỏi ai đây?

- Có gì thì nói đi_Cô chẳng còn hơi sức đâu mà đi suy đoán tâm tư của ông cố này nữa.

- Mười phút liên lạc một lần, cô đếm xem đã qua bao nhiêu lần mười phút rồi? Chết trong đây rồi à? Cô nghĩ gì mà xông vào đây một mình?

Cái giọng ngang tàn đó, cái giọng chất vấn đó, cậu nghĩ mình là ai mà có quyền thái độ với cô như vậy?

- Đưa khuyên cho Bắc, giờ tôi không muốn cãi nhau.

- Tường Vi!_Cậu gọi tên cô một cách lạnh lùng, không cho phép trốn tránh.

- Không nghe sao? Tôi không muốn nói chuyện với cậu!

Tường Vi từ trước đến nay chỉ thích ăn mềm không ăn cứng, cậu lạnh lùng, cô lại càng gai góc, quyết không chịu thua thiệt.

Lại một đợt im lặng ập đến.

Tường Vi không kiên nhẫn định đưa tay ngắt liên lạc, đúng lúc đấy, Khánh Nam lên tiếng.

- Có chuyện gì rồi?

Giọng cậu không còn gay gắt trách mắng, cũng không bộc lộ cảm xúc gì khác thường, nhưng từng câu từng chữ dường như mang theo âm áp, ngấm vào lòng cô.

Cho dù không gặp mặt, không biết cô đã trải qua chuyện gì, nhưng lại biết cô đang cảm thấy thế nào.

Một sự ảm ức bỗng trào lên trong lòng ngực, nghẹn lại, ngắt ngứ ở cổ họng.

- Có phải anh ta đã làm gì cô không? _Ngừng một lát, cậu tiếp_ Anh trai cô.

Sự cảm động vừa nhen nhóm bỗng nhiên vụt tắt, cô lạnh giọng.

- Sao cậu biết?

- Tôi điều tra anh ta.

- Thế thì cũng không thể biết được anh ta là anh trai tôi, trừ khi..._Một tia sáng vụt qua trong đầu, cô hít sâu, mặc dù không dám tin nhưng vẫn phải hỏi_ Cậu biết tôi?

Không phải bây giờ mới quen mà đã biết từ trước?

Chỉ cần nghĩ như vậy, dường như tất cả hành động khó hiểu của cậu từ trước đến nay đều có lời giải thích. Thậm chí cả thái độ của ông cậu đối với cô cũng trở nên phù hợp.

Chiếc bút đang xoay một cách điệu nghệ trên tay Khánh Nam bỗng trượt khỏi quỹ đạo, rơi xuống sàn xe. Nhưng chỉ mất vài giây, cậu đã cúi xuống nhặt nó lên, bình thản trả lời.

- Còn nhớ tại sao tôi biết cô là ăn trộm không?

Cô bất ngờ, rồi giật mình.

Bạch Hổ, cô đã đánh giá nó quá thấp. Không ngờ đến cả tổ chức ăn trộm đó cũng không thể giữ kín được quá khứ của cô trước cái tên Bạch Hổ này.

Cười nhạt, cô lẩm bẩm như tự nói với chính mình.

- Ông cậu đã điều tra tất cả.

Cậu im lặng, không khẳng định cũng chẳng phủ nhận.

- Ông cậu điều tra, nhưng cậu có thể lựa chọn không đọc.

Giọng cô bình thản, lại như đang vạch tội.

Cậu tiếp tục im lặng.

Cô bỗng dung thấy khó chịu, định ngắt liên lạc, nhưng lại chợt nhớ ra một vấn đề.

- Mai được thả rồi đúng không?

Theo giao kèo, Tường Vi đến nộp mình cho bọn chúng ở một chỗ, chúng sẽ thả Trịnh Mai ở chỗ khác, hơn nữa còn đợi ba mươi phút sau mới thông báo địa điểm đã thả Trịnh Mai. Một giao kèo không công bằng như thế mà Trịnh Bắc lại chấp nhận, chứng tỏ lúc đấy anh đã gấp gáp thế nào.

Tường Vi không trách Trịnh Bắc, cũng không tin tưởng bọn chúng sẽ thả người nên mới chuẩn bị sẵn tâm lý phải cứu bằng được Trịnh Mai.

Tuy ban nãy Vân Khải nói đã thả Trịnh Mai, nhưng đối với anh ta, cô đã mất hết cái gọi là sự tin tưởng.

- Ừ.

Cô thở phào, cảm thấy nhẹ lòng.

- Nếu không còn gì thì ngắt đây, sắp hết pin rồi.

- Cô định thoát ra kiểu gì?

- Không cần cậu lo.

Người ở đầu bên kia bỗng cười khò.

- Tường Vi, cô giận dữ cái gì đây?

Cô ngăn người, vì ngữ điệu của cậu, cũng vì hai chữ "giận dữ" trong câu nói của cậu. Dường như là...cậu đang dỗ cô?

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Tin Tưởng Tuyệt Đối

Chiếc mô tô phóng vun vút trong đêm, gió lạnh quét vào mặt Khánh Nam, vết thương trên đầu dán qua loa một miếng băng trắng, hơi lạnh thấm qua kẻ hở, ngấm vào vết thương khiến cậu hơi tê tê, cũng tỉnh táo đôi phần.

Sự lạnh lẽo toát ra từ đôi mắt Khánh Nam khiến bất cứ người nào nhìn vào đều cảm thấy rợn người. Cậu siết chặt tay lái, chiếc xe tăng tốc, phóng vút qua màn đêm đầy sương và gió.

- Cái thằng đấy, lúc nào cũng thích đánh lè!

Quang Thành cầu nhàu, tăng tốc theo bóng dáng kia trước khi nó mất hút.

Khi theo chân Khánh Nam đến nơi, Trịnh Bắc chẳng thể làm gì ngoài việc mắt chữ o mồm chữ a mà sững sờ nhìn cảnh tượng trước mắt. Cái quái gì thế này?

Không phải là Tường Vi bị bắt cóc và cần-được-giải-cứu sao? Thế cái đám người mồm năm miệng mười cười cười nói nói mời Khánh Nam vào nhà kia là sao đây?

- Làm gì vậy? Đi thôi!

Trịnh Mai đi qua, thẳng tay đập vào đầu Trịnh Bắc, không thể chịu nổi cái vẻ mặt quê mùa như kiểu nhà quê lên thành phố của anh. Nhưng anh vẫn không thể hiểu nổi, ngờ ngác kéo Trịnh Mai lại, mặt dần thối.

- Không phải đến đánh nhau sao?

- Đánh đánh cái đầu anh_Cô lại đập thêm phát nữa_Anh có biết kẻ bắt cóc Tường Vi là ai không?

Lắc đầu.

Trịnh Mai cảm thấy bất lực. Ông anh này của cô, đi chôm chia hỏi của nhà người ta thì đến nhanh mà hiểu vấn đề thì rõ là chậm.

- Một trong những tỷ phú được lọt vào top những người giàu có nhất Đông Nam Á, Võ Khoan Hùng.

Cô từ tốn nói tiếp, bỏ qua vẻ mặt sốc tâm lý của anh trai.

- Vậy nên đánh với loại trâu bò thế này phải dùng não, bạo lực là biện pháp giải quyết cuối cùng.

Trịnh Bắc hoàn hồn, bỗng nhận thấy sức mạnh to lớn của quyền lực và đồng tiền mà trước nay anh vẫn không để vào mắt.

- Liệu cậu ta có cứu được Vi không?

Lần này chưa để Trịnh Mai kịp mở lời, Quang Thành đã xen vào, mỉm cười nhìn bóng dáng Khánh Nam được đám người hầu dẫn đi.

- Ông ta đáng gờm đấy nhưng Khánh Nam còn hơn thế nhiều, nhất là khi cậu ta muốn bảo vệ một người nào đó.

- Vậy thì...

Giọng nói Trịnh Bắc hơi run run, cầm tay em gái lên nắm chặt, mắt tỏa sáng hình đồ la, vẻ mặt y như khi Colombo tìm ra châu lục mới.

- Chúng ta có chôm chia vài thứ cũng không bị làm sao đâu nhỉ?

Bốp!

Lần này thì lãnh đủ một cú đập to tướng.

Khi bốn người họ được đưa vào nhà thì đã thấy một người con trai vắt chéo chân ngồi trên sofa đang xem tivi, dường như nghe thấy tiếng họ vào mới chậm rãi tắt tivi đứng dậy, thoải mái như thể đang tiếp đón bạn mình.

- Đến rồi à?

Vân Khải quay lại, cười nụ cười xã giao quen thuộc, tay phải đưa ra một góc bốn lăm độ.

- Lâu không gặp, Khánh Nam.

Khánh Nam tiến tới, tay trái đưa lên đến nửa chừng rồi đột ngột chuyển hướng, nắm lại, đấm mạnh vào một bên má của Vân Khải. Tất cả mọi người đều sững sốt.

Trịnh Bắc trở mặt, thì thầm với Trịnh Mai.

- Tường bảo là phải dùng não cơ mà?

Vân Khải quệt qua vết thương, không đáp trả.

- Đau đấy.

- Không bằng.

- Gì cơ?

- Không đau bằng cô ấy.

Vân Khải cười nhạt, một tia cảm xúc xẹt qua đáy mắt.

- Cô ấy đâu?

- Đừng vội thế, quên giao kèo giữa chúng ta rồi sao?

Khánh Nam thò tay vào túi quần, rút ra một mẩu giấy, thứ mà vừa được nhét vào cặp cậu sáng nay rồi giờ ra trước mặt Vân Khải, khiến khuôn mặt nhàn nhả thường ngày của anh bỗng đổi sắc.

- Khi tôi còn nói từ té thì phun ra đi.

Vân Khải giật lấy tờ giấy, đồng thời quay sang nói với người hầu.

- Đưa cậu ta lên.

- Vâng.

Khánh Nam đứng im, sự lo lắng và sợ hãi bỗng bủa vây trái tim khiến cậu không thể nhấc chân. Nhưng không một ai nhận ra điều đó, vì khuôn mặt cậu vẫn lạnh lùng và lời nói vẫn có thể nhấn chìm người khác xuống dòng nước lạnh lẽo.

- Nếu cô ấy nhớ ra mọi thứ, tôi sẽ giết anh.

Nếu câu nói này phát ra từ miệng một thằng nhóc mười bảy tuổi bình thường thì không nói làm gì nhưng đây lại là Khánh Nam, người thừa kế duy nhất của Bạch Hồ, tổ chức có thể làm chao đảo cả một quốc gia với lượng thông tin khổng lồ mà nó đang nắm giữ. Chưa kể đến đồng gia thế đồ sộ đó, chỉ riêng giọng điệu và khí chất trên người cậu cũng đủ để nhận rõ sự đe dọa trong lời nói đó không bao giờ là giả.

Cánh cửa mở ra, căn phòng không hề sang trọng như vẻ bề ngoài của căn nhà mà chỉ có một chiếc bàn, một chiếc ghế, vài chậu hoa trên bệ cửa sổ và một chiếc giường với một người con gái đang ngủ li bì. Ánh trắng hắt lên mặt cô từng vệt dài, trông cuốn hút đến lạ, ít nhất là đối với một người nào đó.

Quang Thành tiên phong trong việc phá vỡ bầu không khí.

- Hay thật, cảnh tượng cứ y như truyện "Công chúa ngủ trong rừng" ý nhỉ? Còn chần chờ gì mà không đến hôn cô bé đi hả hoàng tử?

- Nói thế thì cả bốn người đều là hoàng tử à? _Trịnh Bắc lên tiếng ngay sau đó.

- Ô thế luận về ngoại hình thì chắc cậu là hoàng tử cóc? _Quang Thành nhướn mày khiêu khích.

- Tôi mà là cóc thì cả nhà cậu là nòng nọc! _Mắt Trịnh Bắc tóe lửa.

- Các anh im hết đi!

Trịnh Mai nổi nóng, phăm phăm đi vào trước, lay Tường Vi dậy.

- Vi! Dậy đi, bọn tao đến đón mày đây.

Nhưng gọi một lúc, mắt Tường Vi vẫn nhắm nghiền, cả người mềm nhũn nằm trên giường, không hề có lấy một dấu hiệu tỉnh dậy. Khánh Nam nhú mày, con người màu hổ phách toát lên sự lo lắng không hề che giấu, đưa tay áp lên má Tường Vi, cảm nhận hơi ấm và xúc cảm mềm mại qua lòng bàn tay thì mới hơi yên lòng.

- Vân Khải.

Khánh Nam lạnh lùng, từng chữ rét lạnh qua kẽ răng.

- Anh đã kịp làm gì đâu, tự nó tiêm thuốc gây mê vào người rồi tự nó ngất đi. Không thể hiểu nổi nhóc nghĩ cái gì!

Trịnh Mai hơi nghiêng đầu, người khác có thể không để ý nhưng cô nghe ra được sự tức giận trong lời nói của Vân Khải.

Khánh Nam không nói không rằng, xóc chăn ra, bế Tường Vi lên, cẩn thận ôm vào lòng rồi hướng ra phía cửa. Cậu đi thẳng một mạch ra ngoài, không có ai ngăn cản.

Lúc này, xe của Bạch Hồ đã đến nơi, Khánh Nam đặt Tường Vi xuống xe rồi vòng sang phía bên kia mở cửa ngồi vào. Cậu vòng tay ôm trọn Tường Vi vào lòng, để cô tựa vào vai mình.

Hệt như hôm nào đó ở bệnh viện, cô dựa vào cậu, mùi bạc hà thoang thoảng từ cô làm cậu yên lòng, còn hơi ấm từ người cậu khiến cô buông hết mọi phòng bị.

Cậu cười khổ và lắc đầu ảo não.

- Xin lỗi, vẫn phải để cô tự bảo vệ bản thân rồi.

- *Đừng lo, tôi không dễ chết đâu.*

- *Tường Vi, hứa với tôi, không được nghe bất cứ thứ gì hắn nói, một chữ cũng không.*

- Ừ.

Chỉ vì một lời nói vô căn cứ chẳng rõ ngọn ngành của cậu mà cô lại liều mạng tới mức tự tiêm thuốc gây mê cho mình.

- Đây sẽ là lần cuối cùng.

Lần cuối cùng để cô phải một mình liều mạng đâm đầu vào nguy hiểm.

Cậu hứa.

Còn lại bốn người trong phòng, không khí bỗng trở nên gượng gạo, cũng phải thôi khi từ đầu đến cuối, người nói chuyện với Vân Khải đều là Khánh Nam-kẻ vừa mới ôm con gái nhà người ta đi thẳng ra cửa mà không thèm đoái hoài gì đến bạn bè.

- Ở đây làm gì, đi thôi! _Trịnh Bắc lên tiếng đầu tiên.

Quang Thành khoác vai Trịnh Bắc, nửa lời nửa kéo anh ra ngoài.

- Ồ, biến thôi.

Trịnh Mai đi ra sau cùng, cô nhìn Vân Khải, chân thành nói ra hai từ.

- Cảm ơn.

Vân Khải nhú mày.

- Người tốt thì đừng thích đóng giả làm kẻ xấu.

Trịnh Mai mỉm cười, nháy mắt rồi đi ra khỏi phòng.

- Anh Khải, liệu chúng em có được...

- Tùy.

- Nghe thấy chưa, anh Khải đã giao cô em cho tụi này rồi đấy!

Bàn tay thô kệch của gã vệ sĩ chưa kịp vuốt ve làn da mịn màng của Trịnh Mai thì đã ăn ngay một ly thủy tinh vào đầu, máu nhỏ từng giọt xuống sàn.

Gã bên cạnh vội quỳ xuống cầu xin, cũng chẳng phải vì tình bạn cao cả gì mà chỉ sợ bản thân bị vạ lây cùng con tức giận của Vân Khải.

- Anh Khải tha tội, nó là người mới, chưa biết luật ở đây, để em dạy dỗ lại.

- Cút.

Hai gã vâng dạ rồi chuẩn bị cuốn xéo nhưng được nửa đường bị gọi giật lại.

- Đưa cô ta đi, trả về điểm đã giao hẹn.

- Vâng.

-Đi hết rồi?

Người đàn ông đứng bên cửa sổ, trầm giọng hỏi.

Vân Khải rũ mắt xuống, đáp:

- Vâng.

- Nếu đã tìm được thứ cần tìm thì đừng có mềm lòng nữa.

- Cha yên tâm, bây giờ mới chỉ là bắt đầu thôi. Con sẽ để nhóc nhớ lại dần dần từng chuyện một theo đúng ý cha.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Người lái xe chưa bao giờ cảm thấy căng thẳng như lúc này, kể cả khi anh gồng mình chạy đua với hàng chục người tài năng khác để kiếm một chân vào làm việc bên cạnh cậu cháu trai bí ẩn của thủ lĩnh Bạch Hồ.

Không gian của chiếc xe bốn bánh đã chật hẹp nay dường như còn bị thắt chặt lại bởi áp lực vô hình đến từ hàng ghế sau, người thiếu niên tuấn tú vẫn lạnh lùng đến vô cảm, nhưng kẻ ngồi cũng nhận ra rằng tâm trạng cậu rõ ràng xấu đến mức thậm tệ.

Tất cả bắt đầu từ lúc cô gái kia nói hai chữ: "Khắc Phong"

Và rõ ràng đó không phải những gì cậu chủ muốn nghe.

Tường Vi trở mình trên vai Khánh Nam, lẩm bẩm một cái tên không rõ ràng. Cậu nhũn mảy, đẩy đầu cô về phía cửa sổ rồi tiếp tục đọc tài liệu. Nhưng chỉ mấy phút sau, cô lại dựa vào vai cậu.

Lại đây.

Lại dựa.

Lại đây.

Lại dựa.

...

Cuối cùng, Khánh Nam đành thở dài, để mặc cô gối đầu lên vai mình, hướng sự tập trung vào tập tài liệu trên tay, nhưng hơi thở ấm nóng kề sát bên tai khiến cậu không thể lơ cô đi quá mười giây hay tập trung làm bất cứ việc gì.

Phiền thật.

Bắt đầu nhìn sang khuôn mặt đang ngủ của ai đó. Ánh mắt cậu trượt dài từ đôi mắt, sống mũi, rồi đến đôi môi.

Khánh Nam nhớ rất rõ, buổi sáng hôm ấy, gió thổi mạnh, rèm cửa bay phấp phới, tóc cô quăn quýt trên khuôn mặt cậu, chỉ riêng sự mềm mại từ cánh môi ấy là không thể nào bị xóa nhòa.

– Khắc Phong...

Giọng Tường Vi vang lên mềm mại như một chú mèo lười, điều mà không bao giờ có thể thấy khi cô còn tỉnh táo.

Những suy nghĩ rối rắm trong đầu Khánh Nam lập tức bay sạch, cậu ngẩng đầu, ánh mắt âm thầm, đây là lần thứ mười một.

Tựa vào vai cậu, ở bên cậu, nhưng lại gọi tên một người con trai khác.

Tường Vi cau mày thật chặt, dường như con ác mộng cô gặp phải đã lên đến đỉnh điểm, đến nỗi cô phải gờ tay tìm kiếm một thứ gì đó để bấu víu, dựa dẫm.

Khánh Nam không nhìn đến bàn tay cô đang đưa ra, cũng không định nắm lấy, vì người cô nghĩ bây giờ không phải là cậu, mà cậu thì không bao giờ chấp nhận là một kẻ thay thế.

Nhưng nếu...

Rũ mắt xuống, Khánh Nam ghé sát vào tai cô thì thầm, giọng khàn khàn như thôi miên.

– Tường Vi, gọi tên tôi.

Ở khoảng cách gần, Khánh Nam cảm thấy thân hình mềm mại của cô bỗng trở nên cứng nhắc trong nháy mắt.

Nhéch môi, cậu biết, cô đã tỉnh.

Khánh Nam lỏng tay vào bàn tay chưa kịp rút lại của Tường Vi, hơi ấm lan tỏa, mười ngón tay đan chặt. Cậu cúi xuống, không chút do dự, đặt lên tay cô một nụ hôn nhẹ, nửa trêu đùa, nửa vỗ về.

– Gọi tên tôi_Cậu lặp lại lần nữa.

Hàng mi thẳng và dài của cô rung lên, hiển nhiên là bị chấn động không hề nhẹ. Khánh Nam liếc thấy tai cô đỏ lên một mảng. Cậu thích thú ngắm vẻ quần bách và xấu hổ trên mặt Tường Vi, tay tự nhiên đùa nghịch mấy sợi tóc vương trên vai cô, chờ cô phản ứng.

– Không gọi sao?

– Khánh Nam...!

Tường Vi nghiêng rặng, mở bừng mắt, giật phắt tay mình ra khỏi tay cậu, chỉnh lại mấy sợi tóc rối rồi dựa sát về phía cửa sổ, nhanh chóng kéo dần khoảng cách giữa hai người. Cả quá trình diễn ra chỉ trong vài giây.

Khánh Nam ngẩn người, bật cười. Tiếng cười trầm thấp của cậu khiến vành tai cô càng thêm đỏ ửng, má cũng phớt hồng, không biết là vì tức giận hay vì gì khác.

– Tường Vi_Cậu gọi.

– Nói_Cô cục cằn, bụng tức anh ách.

– Đây không phải là cách gọi tên bạn trai đâu.

– Tôi tưởng chúng ta chỉ giả làm người yêu?_Giọng cô đầy giấu cợt, dường như muốn chọc tức.

– Tôi nói là giả lúc nào?_Khánh Nam vẫn thản nhiên như không.

– Mặt dày_Cô hừ lạnh, nói không chút kiểng nể.

Bên tai vang lên tiếng cười nhẹ.

– Sao biết? Sờ thử rồi à?

Tường Vi thấy có gì đó không ổn, nhạy cảm quay đầu lại, giật mình, tim suýt nhảy ra khỏi lồng ngực. Khánh Nam đã ở ngay sau lưng cô từ lúc nào, bóng dáng cao lớn của cậu giam cô vào một góc xe, đèn đường hắt lên đôi mắt hổ phách thứ ánh sáng dịu dàng lạ lẫm.

Tường Vi cảm thấy, đêm nay tim cô đã bị cậu dọa đến phát điên rồi.

– Cô quên điều còn lại trong giao kèo rồi sao?

Giọng cậu nghiêm túc, ánh mắt đã trở lại vẻ hờ hững vốn có, nhưng dường như Tường Vi cảm thấy sự dịu dàng mà cô vừa thấy vẫn chưa hề biến mất, nó chỉ được giấu đi rất kĩ mà thôi.

Cô cụp mắt xuống, không biết đang nghĩ cái gì, chậm chạp trả lời.

– Còn nhớ.

“Tôi sẽ khiến cô yêu tôi”

– Tốt, vậy thì tôi muốn thêm một điều kiện.

Cậu cười, nâng cằm cô lên.

– Khi nào cô yêu tôi thì hãy tỏ tình với tôi, được không?

Nói cứ như là sẽ có ngày cô yêu cậu thật vậy!

Tường Vi mím môi, nghĩ cũng không thèm nghĩ, hất tay cậu ra, nhưng Khánh Nam đã dùng tay kia bịt mồm cô lại trước khi cô kịp xia xói bất cứ điều gì, mắt cậu thoáng qua chút tinh ranh và trêu ghẹo.

– Nghĩ cho kĩ vào Tường Vi, đừng quên cô đã hứa gì với ông tôi.

Tường Vi tròn mắt ngạc nhiên, ông Tiệp đã cho Khánh Nam biết ư? Không thể nào! Bởi vì ông đã hứa sẽ không tiết lộ bất cứ điều gì về cuộc nói chuyện ngày hôm đó của họ cho Khánh Nam cơ mà?

Khoan đã...

Không nói những chuyện đó sau ngày hôm đấy, nhưng trước ngày hôm đấy thì sao?

Đại não bắt đầu xâu chuỗi mọi thứ lại với nhau, mọi chuyện dần trở nên rõ ràng đến mức không thể tin nổi.

Giỏi lắm, Tường Vi, mày bị rơi vào bẫy của hai ông cháu này rồi!

Càng nghĩ càng thấy tức, Tường Vi bèn vỗ lấy cái tay đang bịt mồm mình, cắn một cái thật đau. Nhưng Khánh Nam đã rút tay lại kịp lúc, khiến hàm răng của cô va vào nhau, đau điếng.

Tường Vi ôm miệng, thù hận nhìn cậu.

– Được lắm Khánh Nam, cậu dám chơi tôi!

Khánh Nam giữ đầu không cho cô ngo ngoậy, tay xoa xoa bên má trắng mịn của Tường Vi, ra vẻ rất nghiêm túc hỏi.

– Đồng ý hay không đồng ý?

Cô hất tay cậu ra, hét.

– Tôi muốn hủy giao kèo!

Xe dừng lại, Tường Vi liếc thấy đã đến nhà của mình bèn vùng vẫy thoát khỏi cậu, mở cửa xe. Cô muốn thoát khỏi cái con người dối trá này ngay lập tức!

Sự thật chứng minh, trời không chiều lòng người, Khánh Nam đã bắt được một tay của Tường Vi, tay còn lại giờ ra, bình tĩnh đếm.

– Bố, mẹ và Khắc Phong. Họ và sự tức giận này của cô, cái nào quan trọng hơn?

Lời hứa của Ông Tiệp chính là lời đảm bảo cho sự an toàn của gia đình cô. Nếu giờ cô bỏ đi thì cũng đồng nghĩa với việc phá vỡ lời hứa và đặt gia đình mình vào nguy hiểm. Cho dù khả năng xảy ra nguy hiểm là 0,001% thì cũng không đời nào cô để điều đó xảy ra và Khánh Nam biết điều đó.

Vì thế, cô dừng lại.

– Đi về.

Người lái xe nhìn cậu chủ điển trai của mình rồi lại nhìn bóng dáng mảnh mai của cô gái đang xa dần, cảm thấy khó hiểu.

– Theo đuổi con gái nhà người ta lại còn bắt cô ấy tỏ tình trước, sao cậu không tỏ tình luôn với cô ấy cho nhanh?

Khánh Nam cũng đưa mắt nhìn theo Tường Vi.

– Nếu tôi nói bây giờ, cô ấy không gánh nổi đâu.

Bởi vì chưa thích cậu nên không gánh nổi tình cảm của cậu.

—

Đây là đoạn mình viết trước kia, thật sự là đã bỏ bê truyện này quá lâu rồi và cũng xin lỗi vì không hề thông báo gì cho các bạn đến bây giờ. Mặc dù mình nghĩ nhiều bạn cũng quên truyện này rồi nhưng mình vẫn phải xin lỗi vì sẽ drop bộ này, mình không hề có ý tưởng gì cho nó luôn =(((

Nhưng hai mươi lăm chương dài hơn rất nhiều so với những gì mình tưởng tượng và mình đi được xa thế là nhờ có các bạn.

Cảm ơn và xin lỗi các bạn nhiều.

From Licaen with love <3

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.